

Душевна релігія

ДУШЕВНА РЕЛІГІЯ

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ,
ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ, МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН
І БОГОСЛОВСЬКА НАУКА РЕЛІГІЙНОЇ ВІРИ
В НАЙВИЩУ ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ

Видання друге, доповнене.

Упорядкував Хранитель віри

*Релігійної громади сповідуючих віру в найвищу цінність
людини "Українська Душевна спільнота" Юрій Шеляженко*

Видавець
Ю. В. Шеляженко

Київ

Українська
Душевна спільнота

2016

УДК 29-12-18-23-28-42

ББК 86.39+87.7

Д86

Душевна релігія: священне писання, традиційний устрій, моральний закон і богословська наука релігійної віри в найвищу цінність людини / Упорядкував Хранитель віри Релігійної громади сповідуючих віру в найвищу цінність людини “Українська Душевна спільнота” Юрій Шеляженко. – 2-е вид., доп. – Київ: Шеляженко Ю. В., 2016. – 180 с.

У книжці представлено Священне писання душевної релігії та інша богослужбова література релігійної віри в найвищу цінність людини – душевної релігії і вічного духовного руху творення Бога як людського ідеалу через віру в себе, вірність собі, володіння собою. Видання призначене у допомогу віруючим, щоб одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, відправляти обряди душевної релігії, самостійно опанувати і розвивати віровчення, етику та організацію душевної релігії і відкрито виражати свої релігійні переконання, вільно поширювати душевну релігію.

Для віруючих в найвищу цінність людини і всіх, хто цікавиться та бажає оволодіти душевною релігією.

© Шеляженко Ю. В., 2015-2016 (упорядкування, оформлення).

Всі тексти в цьому виданні публікуються анонімно, включаючи Священне писання душевної релігії, яке вважається словом Божим. Походження цих текстів стосується таїнства священнослужителів Української Душевної спільноти і охороняється таємницею сповіді. Відповідно до ст. 11 Закону України “Про авторське право і суміжні права”, якщо твір опубліковано анонімно, видавець твору вважається представником автора і має право захищати права останнього. Видавець Юрій Шеляженко як представник автора цих текстів заперечуватиме право будь-якої фізичної чи юридичної особи, держави, будь-яких інших суб’єктів національного чи (та) міжнародного права заявляти про своє авторство на ці тексти, оскільки жоден з таких суб’єктів не може мати будь-яке авторське чи інше виключне право на богослужбову літературу душевної релігії. Видавець Юрій Шеляженко як представник автора цих текстів, а також як упорядник книги, автор оформлення та ілюстрацій, дозволяє усім бажаючим використовувати всі матеріали цієї книги з будь-якою законною метою у будь-якій формі і будь-яким способом, включаючи (але не обмежуючись перерахованим далі) вільне поширення, копіювання, модифікацію, відтворення, публічне сповіщення, оприлюднення, публікацію, передрук, розповсюдження, імпорт, переклади, переробки, адаптації, включення до збірників, антологій, енциклопедій, тощо, і публічно зобов’язується не відкликати та не обмежувати цей дозвіл.

ISBN 978-617-7088-13-3

ЩИРО СПОВІДУЮ ДУШЕВНУ РЕЛІГІЮ

Формула віровизнання.

Щиро сповідую релігійну віру в найвищу цінність людини, душевну релігію і вічний духовний рух творення Бога як людського ідеалу через віру в себе, вірність собі, володіння собою. Визнаю істинним віровченням слово Боже, священне писання релігійної віри в найвищу цінність людини. У самовдосконаленні все одушевляю, всіх людей і всі спільноти, весь час і простір вважаю своєю душею, однією людиною, з усього я починаюся, в усьому продовжуюся. Творю обряди душевної релігії, творю священний знак, коло, що символізує людину в центрі буття як безмежну душу буття, єдність всієї відчутної та уявної реальності, як один чистий аркуш всередині й зовні священного кола. Погоджуюсь зі згодою, заперечую заперечення, люблю кожну добру душу, шаную кожну добру віру. Декларую суверенітет особистості, що включає мою самоцінність, душевність, моральність, свободу, власність, солідарність та мудрість. Заради спільного добра, за покликанням душі, з благословення Божого беру участь в душевних спільнотах, володію ними у згоді з Хранителями віри і творю свої душевні спільноти, в яких беруть участь добрі люди. У суді совісті й самообороні керуюся моральним критерієм: утвердження найвищої цінності людини є добро, приниження людини є зло. Покоряюся правді, не залежу від гріхів: брехні, насильства, безумної войовничості, страху, жадібності, прив'язаності; гордині, тобто протиставлення свого чужому, демонізації інакших; індивідофобії, тобто побоювання самотності та однаків. Душевна релігія — мій світогляд і моя природа, все мое, зібране вседино; моя душа як найвища цінність людини, джерело всіх цінностей; моя наука ідеалізації дійсного, здійснення ідеального та ідеалізації ідеального; мої святині гармонії, життя, перемоги, любові, долі, благословення та одкровення; моя душевна сила у відкритості

ЩИРО СПОВІДУЮ ДУШЕВНУ РЕЛІГІЮ

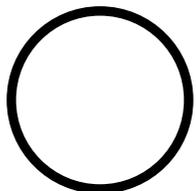
розуму, совісті та солідарності; моє право, знання і диво, що узгоджує бажане з дійсним; моя духовна енергія, накопичена у обміні чесними словами, примножена проголошенням чесних слів, джерело духу згоди, співпраці та добробуту, що породжує і живить душі виконанням чесних слів, збільшує цінність та чисельність добра, рухає долю; мій сенс життя, моє щастя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро. Звертаюся до Бога кожною думкою і вчинком, знаходжу відповідь Бога у кожному висновку і наслідку, доброю волею і силою віри досягаю досконалості.

ПОВІР

Душевний гімн.

Повір: все, все, все – це ти.
Всіма шляхами іди.
Візьми та охоплюй небо,
Всю вічність плануй для себе.
Всіх зустрічай, привічай,
Слухай і помічай.
І не тікай ні від кого.
Люди – обличчя Бога.
Люди – твої обличчя.
Ти – многолике віче.
Вислухай тільки правду,
Людям принось радість,
Силою будь згоди.
Ти – всі, всі, всі народи.
Ти щастя бути собою,
Ти наче повинь любові.
Ти наче дерево істин,
Зрілих й численних, як листя.
Кожну землю освоюй,
Всюди рости травою.
Притягуй космічні світила.
Дмухай в морські вітрила.
Зі сторінок книжкових

Визирни чесним словом.
Щедро даруй пророцтва
І заслужи, щоб збулося.
Рухай життя енергійно,
Наче двигун неспинний.
Всі стіни сміхом ламай.
Всі ігри зміни й вигравай.
І здійснюй усі думки,
Тільки зневіру відкинь.
Об'єднай в собі сотень сотні,
Заповнуй собою безодні,
Бо все це твої частини.
Ти ціле буття єдине.
Всяке приймай як належне,
Все полюби безмежно.
Вигадай сенс для всього.
Не заперечуй нічого,
Що не заперечує тебе
І не спустошує небо,
Яке ти підживлюєш сміло
Собою, як духом і світлом.
І я завжди буду тобою,
Як Богом, душею одною.

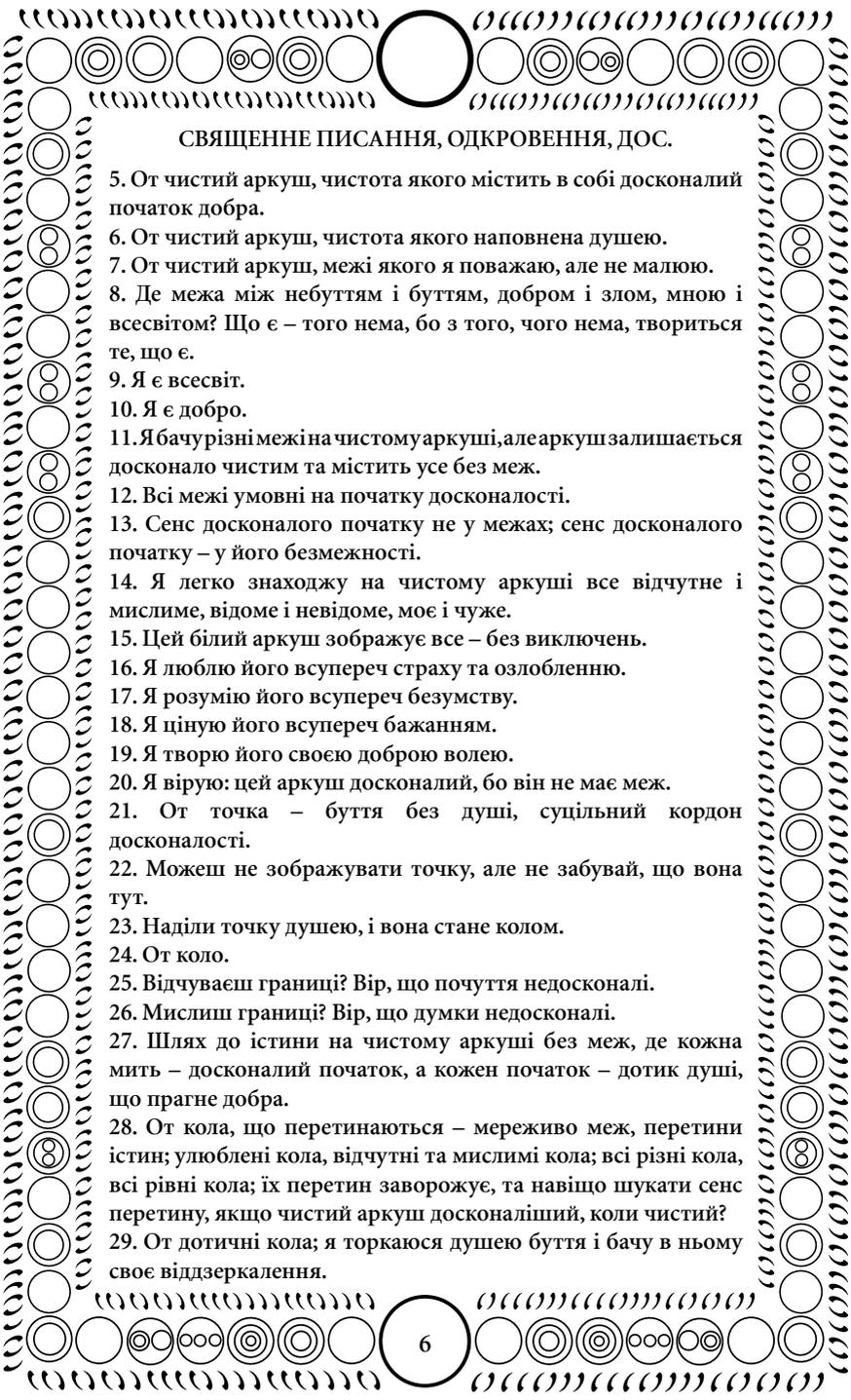
СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Усталені скорочення для назв текстів Священного писання: розділ Одкровення – Дос. (Досконалий початок), Симв. (Символ віри), Бож. (Божественне одкровення); розділ Оповідання – Гарм. (Гармонія), Жит. (Життя), Пер. (Перемога), Люб. (Любов), Дол. (Доля); розділ Осмислення – Люд. (Людина понад усе), Креат. (Креативний ідеалізм), Діал. (Діалог); розділ Обряд – Рит. (Ритуали священного обряду), Код. (Кодекс визначення добра і зла), Наг. (Нагадування); розділ Організація – Декл. (Декларація суверенітету особистості), Регл. (Регламент душевної спільноти).

ОДКРОВЕННЯ ДОСКОНАЛИЙ ПОЧАТОК

Дос.: • 1. Діал. 25-26; • 3. Гарм. 4; • 4. Рит. 2.5; • 5. Діал. 24; • 6. Гарм. 7; • 9. Креат. 4; • 10. Декл. 3; • 11. Креат. 10, Діал. 21-22; • 12. Діал. 24; • 17. Люб. 10-14, Креат. 38; • 19. Креат. 6; • 23. Діал. 38; • 24. Діал. 14; • 26. Діал. 41-42; • 33. Діал. 29-30; • 39. Симв. 10, Люд. 1-2, Діал. 64; • 43. Бож. 4-10; • 47. Діал. 70; • 54. Креат. 13.

1. Мій подарунок – всесвіт на чистому аркуші паперу.
2. От білий аркуш, досконалий початок усього сушого.
3. Буття є чистий аркуш.
4. Повірте, на ньому все, що було, є і буде; на ньому також все, що було, є і буде у небутті.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОДКРОВЕННЯ, ДОС.

5. От чистий аркуш, чистота якого містить в собі досконалий початок добра.
6. От чистий аркуш, чистота якого наповнена душею.
7. От чистий аркуш, межі якого я поважаю, але не маюю.
8. Де межа між небуттям і буттям, добром і злом, мною і всесвітом? Що є – того нема, бо з того, чого нема, твориться те, що є.
9. Я є всесвіт.
10. Я є добро.
11. Я бачу різні межі на чистому аркуші, але аркуш залишається досконалим чистим та містить усе без меж.
12. Всі межі умовні на початку досконалості.
13. Сенс досконалого початку не у межах; сенс досконалого початку – у його безмежності.
14. Я легко знаходжу на чистому аркуші все відчутне і мислиме, відоме і невідоме, моє і чуже.
15. Цей білий аркуш зображує все – без виключень.
16. Я люблю його всупереч страху та озлобленню.
17. Я розумію його всупереч безумству.
18. Я ціную його всупереч бажанням.
19. Я творю його своєю доброю волею.
20. Я вірую: цей аркуш досконалий, бо він не має меж.
21. От точка – буття без душі, суцільний кордон досконалості.
22. Можеш не зображувати точку, але не забувай, що вона тут.
23. Наділи точку душею, і вона стане колом.
24. От коло.
25. Відчуваєш границі? Вір, що почуття недосконалі.
26. Мислиш границі? Вір, що думки недосконалі.
27. Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра.
28. От кола, що перетинаються – мереживо меж, перетини істин; улюблені кола, відчутні та мислимі кола; всі різні кола, всі рівні кола; їх перетин заворожує, та навіщо шукати сенс перетину, якщо чистий аркуш досконалиший, коли чистий?
29. От дотичні кола; я торкаюся душею буття і бачу в ньому своє віддзеркалення.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОДКРОВЕННЯ, ДОС.

30. З одушевлення починається нескінченність.
31. Та чи треба малювати дотичні кола, якщо я володію нескінченністю на досконалому чистому аркуші?
32. Я знаю, як зобразити істину: от коло, всередині – істина, і зовні – істина.
33. Коло – це я; або ти, або ми, або ніхто – нема різниці.
34. Я межа істини, але всі межі умовні.
35. Тому я воістину чистий аркуш.
36. Коло на чистому аркуші допомагає знайти істину в собі та навколо, але чистий аркуш досконаліший, коли він чистий.
37. Повір, не обов'язково малювати коло чи точку: межі досконалості, навіть не намальовані, завжди були, є і будуть на чистому аркуші.
38. Я знаю, як зобразити душу: от коло всередині кола.
39. Це межа добра всередині мене, але всі межі – умовність.
40. Тому добро воістину чистий аркуш, а разом з ним і душа як уособлення добра.
41. Повір, не обов'язково малювати душу: на чистому досконалому аркуші і так видно, що істинна людина є душею.
42. Я знаю, як зобразити Бога: от коло всередині кола всередині кола.
43. Це джерело душі, уособлення досконалості, творець істини.
44. Бог завжди зі мною на досконалому чистому аркуші буття.
45. Не обов'язково малювати Бога, щоб побачити його і спілкуватись з ним.
46. Всі межі є умовністю.
47. Легко знайти Бога на досконалому чистому аркуші буття.
48. Намальований я чи ні, цей аркуш немислимий без мене.
49. Намальована душа чи ні, цей аркуш немислимий без душі.
50. Намальований Бог чи ні, цей аркуш немислимий без Бога.
51. Бачу я досконалий початок чи ні, цей аркуш завжди переді мною, всередині мене, всюди.
52. Цей аркуш, справді, є досконалим початком усього, бо все і ніщо немислиме поза досконалим початком.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОДКРОВЕННЯ, ДОС.

53. Досконалий початок містить в собі кінець, але не має кінця, бо кінець є межа, а досконалий початок не має меж.
54. Кожен кінець – це початок.
55. Все є початком.
56. Все починається з душі.
57. Я творю добро, прагнути досконалості в усьому, і завжди починаю з чистого листка.
58. Досконалий початок – все моє життя.

СИМВОЛ ВІРИ

Симв.: • 2. Жит. 15-16, Рит. 1.4; • 3. Дос. 8, Люд. 1-2; • 4. Діал. 44, Код. 1; • 5. Діал. 8; • 6. Діал. 4; • 9. Декл. 2; • 10. Дос. 38-40; • 13. Рит. 2-3, 5, 7-10, Наг. 1, Регл. 2.2; • 17. Пер. 14, Люд. 5.3, Рит. 8; • 21. Діал. 47-48; • 22. Креат. 7; • 23. Діал. 33-34; • 24. Пер. 4, Діал. 54; • 26. Наг. 1; • 28. Декл. 4; • 33. Діал. 12, 20; • 36. Діал. 24; • 37. Креат. 15; • 38. Діал. 12; • 40. Дол. 1-2, Рит. 1.4; • 43. Діал. 15-16, 52, Декл. 6; • 46. Дол. 9-10; • 47. Рит. 2.1.

1. Це моя віра.
2. Прокидаючись від сну розуму в буденній метушні, я чую голос своєї безсмертної душі, яка дала мені цей символ віри.
3. Він пов'язує мене з численними людськими душами, душами предків, сучасників та нащадків.
4. Він допомагає зрозуміти сенс життя, розрізнити добро і зло.
5. Він вчить знати, любити і поважати людей та світ, все живе, неживе і уявне, досягати гармонії і добробуту, долати труднощі, творити чудеса, сподіватись на краще та боротись за те, у що я вірю.
6. Я сповідаю релігійну віру в найвищу цінність людини.
7. Людина понад усе!
8. Кожна людина від народження має величезну силу, джерело якої – в людській душі.
9. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.
10. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрась, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОДКРОВЕННЯ, СИМВ.

і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа.

11. Як можна сумніватись у існуванні душі?
12. Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру!
13. Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини.
14. Віра робить людину творцем.
15. З вірою я стаю краще.
16. Віра міняє світ.
17. Посміхнись!
18. Вірі в найвищу цінність людини протистоїть приниження, насильство.
19. Приниження є зло, утвердження найвищої цінності людини – добро.
20. Допомагаючи людям повірити в себе, я творю добро.
21. Хто принижує себе і людей, творить зло.
22. Зі злом треба боротись.
23. Зло іноді набуває оманливих форм.
24. Зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження.
25. Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло.
26. Вільна душа, любов до людей, знання і мудрість віруючого в найвищу цінність людини тріумфує у сутичках зі злом, яке обмежене своєю безглуздою агресивністю, самозакоханістю, нетерпінням, неуцтвом, неважливістю, непослідовністю, свавіллям, безперспективністю, ницістю, безвір'ям.
27. Зло буде переможене, найвища цінність людини утвердиться.
28. Я вірю, що насправді людину неможливо принизити, коли віриш у найвищу цінність людини.
29. Насильство завдає болю, але воно принижує тільки агресора.
30. Брехня та наклеп обурюють і можуть навіть когось обманути, але вони принижують лише брехуна і наклепника.
31. Зневага та ворожість з боку злих людей принижує тільки їх, не мене.
32. Безумство, безвілля, хвороби, муки та смерть принижують

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОДКРОВЕННЯ, СИМВ.

лише тіло, а душа продовжує нести з вічності минулого у вічність майбутнього мою найвищу цінність і не втратить мою віру, не покине світ.

33. Віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі.

34. Коли людина звертається до себе, коли просиш про чудо, душа відповідає та може подарувати те, що я прошу.

35. Так народжується віра в найвищу цінність людини.

36. Вона звалася, зветься і буде зватись по різному, а інколи не зветься ніяк.

37. Люди створили безліч релігій, утверджуючи віру в найвищу цінність людини.

38. Віра в єдиного Бога та віра у багатьох Богів, віра в духів та віра у розумність всесвіту, християнство, іслам, буддизм та інші релігії звільнили від зла безліч душ та утвердили віру в найвищу цінність людини.

39. Тому, сповідуючи мою релігію, я поділяю віру кожної людини, поважаю кожну релігію, що утверджує цінність людини.

40. Якщо ти віриш у Бога, створеного людьми, щоб не почуватися безсилими та самотніми – я вірю тобі, отже, вірю у Бога разом з тобою і так утверджую віру в найвищу цінність людини, творю добро.

41. Будь-яка форма віри, створена для утвердження добра – це моя віра.

42. Бо я вірю у найвищу цінність людини – кожної людини.

43. Я вірю людям і вірю в людей.

44. І я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе.

45. Я шаную цей символ віри і від щирого серця дарую його кожному, щоб люди почули свою душу, усвідомили найвищу цінність людини і посміхнулися, відчувши смак волі та мудрості.

46. Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.

47. Початок кожного життєвого циклу – свято, гідне того, щоб подарувати людям цей символ віри в найвищу цінність людини.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОДКРОВЕННЯ, СИМВ.

48. А в кінці життєвого циклу слід згадати, як життя утверджувало віру в найвищу цінність людини, закарбувати це в пам'яті й не забувати ніколи жодну добру душу та жодну добру справу.

БОЖЕСТВЕННЕ ОДКРОВЕННЯ

Бож.: • 2. Рит. 1; • 4. Дос. 42-45; • 6. Креат. 12; • 7. Гарм. 2-7; • 10. Діал. 31-32; • 12. Жит. 17; • 13. Регл. 1; • 14. Пер. 15; • 17. Дол. 9-10, Діал. 22; • 18. Симв. 46; • 19. Симв. 40; • 20. Діал. 35-36, 47-48; • 23. Діал. 15-16; • 26. Дос. 10, Дол. 1-2, Рит. 1.4; • 30. Рит. 1; • 32. Дос. 10, Гарм. 2.

1. Мій Бог!
2. Я звертаюсь до Бога і чую голос своєї безсмертної душі, що явила мені це божественне одкровення.
3. Я пізнаю Бога.
4. Бог уособлює найвищу цінність людини.
5. Бог є істина і суть.
6. Бог - людський ідеал.
7. Бог - творець усього і вища воля.
8. Бог чує молитви і живе в кожній душі.
9. Бог відповідає на віру.
10. Бог є душа.
11. Бог чує.
12. Бог допомагає.
13. Бог об'єднує людей.
14. Бог творить чудеса.
15. Бог завжди зі мною.
16. Бог є добро, любов і мудрість.
17. Бог являється у мріях.
18. Бог нагороджує щастям.
19. Бог кожної людини – це мій Бог, бо я вірю в найвищу цінність людини і цим утверджую найвищу цінність людини, а отже, творю добро.
20. Хто вважає, що Бог принижує людину, той принижує Бога і людину, а отже, творить зло.
21. Зрозумій: приниження людини і Бога є безумством, яке

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОДКРОВЕННЯ, БОЖ.

- насправді принижує лише безумця.
22. Будь мудрим, якщо прагнеш добра та щастя.
 23. Дехто вважає себе Богом; це не мудро.
 24. Я шукаю Бога.
 25. Дехто шукає Бога, але не знаходить; це не мудро.
 26. Я творю Бога.
 27. Дехто творить Бога, але не вірить Богу; це не мудро.
 28. Я молюся Богу.
 29. Дехто молиться Богу, але не чує Бога; це не мудро.
 30. Я спілкуюсь з Богом.
 31. Так творю чудо, маю одкровення і дізнаюся волю Бога.
 32. Віра та мудрість перемагають зло безумства, утверджують найвищу цінність людини; такою є воля Бога, яку я знаю і виконую – творити добро!

ОПОВІДАННЯ

ГАРМОНІЯ

Гарм.: • 1. Діал. 27-28; • 4. Дол. 1-2; • 7. Дос. 21-23; • 8. Діал. 69-70;
• 10. Люб. 15, Діал. 33-34; • 14. Люб. 13-14; • 16. Дос. 13.

1. Бог – творець усього і вища воля.
2. Все суще – творіння Боже, все добре – воля Божа.
3. Всесвіт, якому належать наші тіла – дитя Боже.
4. Коли всесвіт спав у колиці вічності, Бог торкнувся його, і всесвіт заговорив.
5. Твоє тіло – слова всесвіту, твоя душа – від Бога, оскільки Бог є джерелом всіх душ.
6. Моє тіло – слова всесвіту, моя душа – від Бога, оскільки Бог є джерелом всіх душ.
7. Одушевляй суще, бо така воля Бога, бо істина пробуджується в душах.
8. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.
9. Все суще має душу, все добре має душу.
10. Лише зло не можна одушевляти, бо зло є недосконалістю сущого і не має душі.
11. Повір, що камінь має душу, і знайдеш в ньому красу

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОПОВІДАННЯ, ГАРМ.

скульптури; повір, що книжка має душу, і знайдеш в ній правдивий задум; повір, що інші мають душу, і знайдеш друзів, спільноти, народ.

12. Повір, що всесвіт має душу – і почуєш голос Бога, розповідь про творення всього сущого.

13. Не думай, що всесвіт байдужий.

14. Сонця – його очі, що дивляться на тебе з любов'ю.

15. Планети – його плече, підставлене тобі.

16. Космічний простір – його запрошення до ближчого знайомства.

17. Прокинься від сну розуму в буденній метушні.

18. Почуй голос своєї безсмертної душі.

ЖИТТЯ

Жит.: • 1. Креат. 22; • 5. Креат. 23; • 9. Креат. 24; • 10. Симв. 24, Діал. 53-56; • 12. Симв. 46; • 13. Креат. 25; • 17. Креат. 26; • 19. Рит. 1.

1. От істота, рада жити, любити і перемагати.

2. Прекрасна душа, господар своєї долі.

3. Якось Бог питає: «Навіщо?».

4. Істота прокинеться і знайде мету.

5. От служитель, що служить високій меті.

6. Прекрасна душа, що живе заради служіння.

7. Якось Бог питає: «Хто ти?».

8. Служитель глянє навколо і знайде спільне.

9. От учасник величного спільного.

10. Жертвує душею, примножує силу життя.

11. Якось Бог скаже: «Будь душею».

12. Учасник прозріє і знайде сенс.

13. От мудра душа, учениця Божа, що мріє про досконалість.

14. Пізнає сенс усього, торкається душею сутності, осмислює дух буття.

15. Якось Бог скаже: «Ти душа, тотожна духу істини; добро має бути здійснене».

16. Мудра душа повірить у себе.

17. От творець досконалості – слово Боже, рука Божа.

18. Творить добро, живе заради розвитку.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОПОВІДАННЯ, ЖИТ.

19. Спілкується з Богом постійно.
20. Разом творять чудеса.

ПЕРЕМОГА

Пер.: • 1. Діал. 47-48; • 3. Діал. 29-30; • 4. Симв. 24; • 5. Бож. 13; • 8. Декл. 4; • 10. Симв. 23; • 12. Симв. 17, Рит. 8; • 14. Симв. 12.

1. Раби скажуть вам, що чудес не буває.
2. Але вільні люди знають: Бог творить чудеса щомиті.
3. Якось на світанку зійшлися сила-силенна рабів та вільна людина.
4. Рабів об'єднали пристрасті.
5. Людина об'єдналася з Богом – джерелом свободи, натхненням вільних душ.
6. Раби оголосили бій свободі.
7. Було багато смертей, була біль та руйнування.
8. Однак жодна зброя не допомагала подолати вільну душу.
9. Раби не розуміли, з якою силою б'ються.
10. Тоді деякі раби вирішили, що Бога нема, а інші – що Бог їхній.
11. І всі вони проголосили перемогу над свободою.
12. Вільна людина посміхнулася.
13. Раби посміхнулися за компанію.
14. А хто посміхається, перестає бути рабом.
15. Ранкові сонячні промені освятили чудо пробудження нових людських душ.
16. Ті, кого об'єднує жага приниження, сліпо й нерозумно творять зло.
17. Тих, хто цінує себе, об'єднує Бог, щоб творилося добро.

ЛЮБОВ

Люб.: • 1. Дос. 15-16, Симв. 10, Регл. 2.2; • 6. Люд. 4.8, Діал. 33-34; • 9. Діал. 69-70; • 11. Дос. 21; • 13. Діал. 50; • 18. Рит. 1.

1. Є життя заради любові, щедре та розумне, скільки вистачить сил.
2. Любиш своє, не озираючись на чуже.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОПОВІДАННЯ, ЛЮБ.

3. Чим більше любиш, тим більше маєш.
4. Що не можна любити, вважаєш перешкодою.
5. Долаєш перешкоди, а їх все більше.
6. І приходиться страх, ніби є чиясь зла воля, що нищить любов.
7. І приходиться ненависть: йдеш в бій проти всіх, починаючи з себе, в ім'я любові.
8. Тоді згадай: заборонено боятись невідомого; так каже священне писання.
9. Почуй слово Боже, і прийде мудрість.
10. Усвідом: страх і ненависть, зла воля – всього лише безумство.
11. Все життя безумне.
12. Досконала душа береже розум і веде до істини з допомогою Бога, джерела всіх душ.
13. Життя недосконале.
14. Люби його таким, яке є, бо любов удосконалює життя, душа удосконалює любов, Бог удосконалює душу.
15. Не твори собі ворога.
16. Зла воля – це всього лише недосконалість мізерного тіла.
17. Долай злу волю силою віри, доброю волею своєї досконалої безмежної душі.
18. З любові до істини починається діалог з Богом, вічний та досконалий, рівний і душевний, якому нема перешкод.

ДОЛЯ

Дол.: • 2. Бож. 26, Рит. 1.4; • 10. Симв. 46, Декл. 5.

1. «Боже, навіщо ти твориш мене?»
2. «Щоб ви творили мене.»
3. «Боже, навіщо ти спілкуєшся зі мною?»
4. «Щоб ви спілкувалися зі мною.»
5. «Боже, чого ти хочеш від мене?»
6. «Досконалості.»
7. «Боже, ти любиш мене?»
8. «Я вірю в тебе.»
9. «Боже, що буде зі мною?»
10. «Твоє буття належить тобі.»

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

ОСМИСЛЕННЯ

ЛЮДИНА ПОНАД УСЕ

Люд.: • 1.1. Дос. 6, 12, 39, Симв. 3, Регл. 1; • 1.2. Дос. 21-23, Гарм. 7; • 1.4. Симв. 9, 14-16, Декл. 2; • 2.1. Дос. 56, Симв. 10, Діал. 37-38, 45-46; • 2.2. Симв. 7; • 2.5. Симв. 31, Діал. 52, Регл. 4; • 3.1. Симв. 19, Діал. 45-46; • 3.2. Рит. 10, Регл. 3; • 3.3. Діал. 47-48; • 3.4. Симв. 11-17, Пер. 12-15; • 3.6. Рит. 4, Діал. 49-50; • 3.7. Креат. 31, Декл. 6; • 4.1. Симв. 7; • 4.2. Симв. 19; • 4.3. Симв. 23; • 4.4. Люб. 9-15, Діал. 33-34; • 4.7. Діал. 5-6, 15-16; • 4.8. Люб. 6, 15; • 4.9. Рит. 4, Регл. 4.4; • 4.10. Діал. 11-12; • 5.1. Діал. 7-8, Рит. 9; • 5.2. Рит. 10; • 5.3. Симв. 17, Рит. 8; • 5.4. Рит. 3; • 5.5. Рит. 2; • 5.8. Рит. 10, Регл. 1, 3; • 5.10. Рит. 4.

Це священна декларація віри в найвищу цінність людини (віри в людину), основою якої є спорідненість людини з її безсмертною душею, яка має нескінченну цінність і здатна творити чудеса.

1. Душа

- 1.1. Ніхто і ніщо не існує наодинці з собою.
- 1.2. Все, що існує в світі: люди, тварини, рослини, предмети – поряд зі своєю тілесною природою, тілесною оболонкою мають душу.
- 1.3. Душа - активна безсмертна субстанція. Вона надприродна, неосяжна і безвимірна зі світу матеріальних об'єктів, але у душі весь сенс існування всього суцього, майбутнє і минуле, символізм і правда, місце і значення носія душі в природі.
- 1.4. Ми споріднені з нашими душами. Душа впливає на існування. Душа впливає на життя, на долю. Душа і її носій є одне ціле.
- 1.5. Будь-яке описання душі впливає на неї. Думки і слова про те, якою є душа, можуть її змінити, але не перетворять її на щось матеріальне.
- 1.6. Душі торкаються одна одної. Всі душі світу є братніми й існують у взаємодії та рівновазі, що є запорукою природнього стану речей.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ЛЮД.

1.7. Жива душа здатна на прояви волі, віри, любові та пізнання. Воля, віра, любов та пізнання зближують між собою душі та впливають на матеріальну природу, минуле і майбутнє.

2. Людина та найвища цінність

(найвище значення) людини

2.1. Людина є носієм живої душі, що усвідомила себе, керує собою й міняє навколишній світ відповідно до своїх уявлень і намірів. Коли жива душа стає свідомістю, її носій у сукупності з душею стає людиною.

2.2. Душа людини, а з нею і людина як невіддільний носій душі є найвищою цінністю в світі, як природному, так і уявному. Цінність всіх людських душ є найвищою та рівною у своїй нескінченності.

2.3. Людина, як невіддільний носій душі, міняє інші душі своїми вчинками: ділами, словами, сказаними та написаними, жестами і знаками, думками, мріями, планами та поглядами.

2.4. Душа людини миттєво переміщується у часі та просторі, долає будь-які перепони за своїм бажанням й творить чудеса, міняючи порядок речей понадприродним шляхом за своєю усвідомленою волею, якщо вона підкріплена правдивим розумінням найвищої цінності людини.

2.5. Ніщо матеріальне чи нематеріальне не може принизити найвищого значення людської душі, але може посіяти зерна сумніву чи зухвалого заперечення найвищого значення людини, що є гріхом та неправдою. Душа людини має боротись із неправдою і гріхом, укріплювати віру в найвищу цінність людини – свою та інших людей. Від сили цієї віри великою мірою залежить сила надприродного впливу душі людини на матеріальний світ.

2.6. Усвідомивши повною мірою свою найвищу цінність, людина здатна творити чудеса.

2.7. Одне з найбільших чудес – життя душі людини до її народження та після смерті матеріального тіла. Душа може народжуватись скільки завгодно разів. При народженні, однак, душа втрачає пам'ять, яка може відновитись згодом частинами, коли людина творить чудеса.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ЛЮД.

3. Моральні принципи

3.1. Все, що укріплює віру в найвищу цінність людини, є добро. Людина повинна творити добро і жити добром.

3.2. Проповідь віри в людину, розповідь про сутність найвищої цінності людини і укріплення віри в неї, читання, осмислення, виготовлення і дарування символу віри, проведення обрядів та церемоній для вірян й тих, хто бажає дізнатись більше про цю віру, прийняття сповіді грішників, самовіддача в утішенні та допомозі й добрих порадах людям є великим добром, гідним поваги і наслідування тими, хто вірить, що людина понад усе (чи, те ж саме, вірить в людину). Проповідниками віри в людину стають люди, що відчули покликання до цього і повністю розуміють суть вчення віри в людину.

3.3. Все, що принижує людину, або причиняє людині біль чи смерть, або руйнує її свідомість, її волю, віру, любов чи знання – є зло. Людина повинна боротись зі злом.

3.4. Поки зло слабке, його можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів.

3.5. Коли нема іншого шляху, сильне зло треба долати малим злом – але тільки у тому разі, коли точно знаєш, що сукупність зла у світі від такого вчинку зменшиться, і скоєне зло буде спокутуване.

3.6. Коли людина скоїла зло, вона має спокутувати цей гріх: сповідуватись проповіднику віри в людину, просити прощення у всіх, кого зачепило скоєне зло, у разі необхідності - відшкодувати нанесені збитки, понести покарання відповідно до законів та звичаїв суспільства.

3.7. Добродічне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, допомога людям, створення сімейного союзу та виховання дітей, співпраця з людьми та творчість є добром.

4. Табу

Тим, хто вірить, що людина – понад усе:

4.1. Забороняється ставити під сумнів найвищу цінність людини та її душі, свою здатність творити чудеса силою віри.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ЛЮД.

- 4.2. Забороняється свідомо принижувати людину в будь-який спосіб, принижувати себе та інших, зокрема через знущання, калічення, насильство та вбивство.
 - 4.3. Забороняється думати, казати, чинити неправдиво або несправедливо.
 - 4.4. Забороняється творити зло чи сприяти творенню зла своєю бездіяльністю.
 - 4.5. Забороняється жити всупереч принципам віри, вчиняти гріхи.
 - 4.6. Забороняється топтати і спалювати символ віри.
 - 4.7. Забороняється зневажати вірою і переконаннями інших людей.
 - 4.8. Забороняється боятись того, чого ти не знаєш.
- Проповіднику віри в людину:
- 4.9. Забороняється розголошувати сказане, почуте і побачене під час сповіді.
 - 4.10. Забороняється критикувати інші релігії.

5. Ритуали

- 5.1. Людина поклоняється душі кожної людини, в тому числі своїй власній, будь-яким способом, який демонструє людям і собі найвищу цінність людини й душі людини. Питай свою душу про все, що хвилює. Приси душ про чудо та доведи гідність чуда. Слухай свою душу.
- 5.2. Питай себе про кожен важливий вчинок, який маєш намір зробити: “Як це укріпить віру в найвищу цінність людини?”. Якщо це колективний вчинок і ти не можеш самостійно знайти відповідь на таке питання, спитай про це в інших!
- 5.3. Посміхайся частіше. Це спосіб зближення душ. Плещай в долоні, коли хочеш показати підтримку добра.
- 5.4. Коли тісна оболонка людини народжується, а також щороку треба якомога більше розповідати всім про добро, яке вона може вчинити в майбутньому чи вчинила, підкреслювати найвищу цінність людини. Коли тісна оболонка людини вмирає, треба негайно і якомога ширше розповісти всім про добро, вчинене нею, підкреслювати найвищу цінність людини, записати і увіковічити найкращі діяння – тоді безсмертна душа людини в своєму вічному

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ЛЮД.

життя стане щасливою і досягне всього, чого забажає.

5.5. Помісти в оселі на видному місці символ віри, зроблений гарно, щоб радував око.

5.6. На свято чи коли душа того бажає, подаруй іншим символ віри.

5.7. Читай символ віри. Думай, мрій, черпай натхнення з символа віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри.

5.8. Обряди і церемонії для тих, хто вірить, що людина – понад усе, які не є особистими (індивідуальними), проводять проповідники віри в людину. Проповідники віри в людину дарують всім бажаним символ віри для поширення нашої релігії. Проповідники віри в людину можуть поширювати власні декларації як висловлення своєї думки стосовно питань віри та їх впливу на життя; проповідники повинні торкатися своєю душею до кожної такої декларації. Ключову роль серед проповідників віри в людину грає душа – хранитель віри в людину, яка крім видання декларацій може також поширювати маніфести як висловлення своєї думки стосовно важливих питань віри і, зокрема, про визнання проповідниками віри в людину, а окремо і про відлучення від віри та визнання неправдою проповідей тих, хто чинить зло, прикриваючись добрим ім'ям нашої віри. Хранитель за зверненнями людей вивчає феномени та відповідає на питання про добро і зло. Хранитель слідкує за автентичністю символа віри, інших предметів культу та догм.

5.9. Проповідники віри в людину за необхідності проводять збори для проповіді та публічного обговорення можливостей і найвищої цінності душі людини та проведення інших обрядів і церемоній. Проповідникам віри в людину дозволяється правдиво критикувати зло, якщо така критика укріплює віру людей в найвищу цінність людини.

5.10. Проповідники віри в людину приймають сповідь тих, хто вчинив гріх, дають поради, як його спокутувати, та тримають зміст сповіді в таємниці. Під час сповіді тримай в руках символ віри.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ

КРЕАТИВНИЙ ІДЕАЛІЗМ

Креат.: • 1. Дос. 5; • 4. Дос. 8, 9, 32-35; • 6. Дос. 9-10, 19;
• 7. Симв. 22; • 10. Дос. 11, Гарм. 7; • 11. Діал. 41-42;
• 12. Бож. 6, Діал. 21-22; • 13. Дос. 54; • 15. Симв. 37, Діал. 23-24;
• 21. Жит. 1-20; • 29. Діал. 55-56; • 31. Люд. 3.7; • 38. Дос. 17, Симв. 10.

1. Пізнання істини починається з усвідомлення фундаментальних принципів буття та законів креативного ідеалізму – загальної філософії розвитку.
2. Здавна вважалося, що істина пізнається у діалозі. У креативному ідеалізмі головними формами діалогу вважається матеріалістичний діалог людини з природою – вчинки та наслідки, а також ідеалістичний діалог людської душі з Богом – молитва та одкровення.
3. Розглянемо два фундаментальні принципи буття.
4. От принцип єдності ідеального з матеріальним. Кожна людина живе в двох світах – внутрішньому і зовнішньому. Внутрішній світ – суб'єктивне, мислиме, ідеальне буття, що існує в залежності від волі людини. Зовнішній світ – об'єктивне, відчутне, матеріальне буття, що існує незалежно від волі людини, хоча може відповідати волі людини з трьох різних причин: завдяки зусиллям людини, коли воля продиктована відчуттями або випадково. Обидва світи для нас однаково реальні та важливі. Обидва світи – ідеальний та матеріальний – взаємопов'язані та складають разом універсальну реальність, всесвіт.
5. Ідеалісти люблять казати: кожній людині належить особистий всесвіт. Матеріалісти люблять казати: всі люди належать до одного спільного всесвіту. Обидва спрощення недосконалі, бо не слід нехтувати ані внутрішнім, ані зовнішнім світом людини.
6. От принцип творчого розвитку. Кожна людина так чи інакше прагне досконалості – повноти добра, відповідності всесвіту добрій волі з внутрішнього світу. Зовнішній світ завжди недосконалий, бо існує незалежно від доброї волі людини і тому не відповідає їй. Розвиток – це удосконалення. Внутрішній світ розвивається добрими думками, зовнішній

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, КРЕАТ.

світ розвивається добрими ділами. Творенням добра людина розвиває всесвіт, починаючи з себе.

7. Суб'єктивно людське прагнення досконалості – це шлях творення добра, розвитку, покращення. Однак недосконалість об'єктивного світу, до якого належить й людське тіло з його несвідомими забіганками, перешкоджає суб'єктивному прагненню досконалості. Людині об'єктивно доводиться долати перешкоди, боротися за досконале ідеальне проти недосконалого матеріального. Враховуючи принцип творчого розвитку, приходимо до висновку: творення ідеальне, боротьба матеріальна. Враховуючи принцип єдності ідеального з матеріальним, з'ясовуємо: творення і боротьба єдині.

8. Цей висновок з двох фундаментальних принципів буття зветься принципом єдності творення та боротьби і примирює ідеалізм з матеріалізмом. В одвічній боротьбі матеріалістів з ідеалістами ми творимо досконале знання про істину, взаємно поборюючи недосконалості світогляду: ідеалістичну неприродність та матеріалістичну нелюдянність.

9. Тепер розглянемо три закони розвитку.

10. Матеріальне буття усвідомлюється і так творить ідеальне буття – це закон ідеалізації дійсного.

11. Свідомість, тобто, ідеальне буття існує як матеріальний процес, тому людина впливає на матеріальне буття – це закон здійснення ідеального.

12. Ідеальне буття усвідомлюється і так творить нове ідеальне буття – це закон ідеалізації ідеального.

13. Коли ідеалізоване ідеальне осмислюється у зв'язку з дійсним, такий послідовний прояв трьох законів розвитку утворює цикл розвитку. Кожен наступний етап циклу розвитку починається з творчого осмислення попереднього. Сама циклічність буття символізує єдність ідеального з матеріальним.

14. Розглянемо приклади циклів розвитку.

15. От віра – розвиток душі. Спочатку ми віримо казці, міфу або повідомленню, що втілює добру ідею через життєвий сюжет – це ідеалізація дійсного. Потім ми живемо відповідно до моральних та етичних приписів, яким навчилися з казок – це здійснення ідеального. Потім старі казки набувають нових

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, КРЕАТ.

значень, традиційна мораль трансформується в сучасну, ми узагальнюємо добрі ідеї та віруємо у максимально добру ідею – це ідеалізація ідеального.

16. На прикладі віри проілюструємо і принципи буття. Віра одушевляє матерію і цим символізує єдність матеріального з ідеальним. Віра спонукає творити добрі справи, вдосконалювати світ і цим символізує творчий розвиток. Віра творить знання про добро і зло, що є наймогутнішою зброєю у боротьбі зі злом, і так символізує єдність творення та боротьби.

17. От освіта – розвиток інтелекту. Спочатку ми пізнаємо предмети – це ідеалізація дійсного. За допомогою знань ми маніпулюємо предметами – це здійснення ідеального. Потім ми винаходимо нові предмети – це ідеалізація ідеального.

18. От прогрес – розвиток науки. Емпіричні знання перетворюються у теоретичні – це ідеалізація дійсного. Теоретичні знання реалізуються на практиці – це здійснення ідеального. Практика відкриває вченим нові невідомі явища і так підказує нові цілі та напрямки розвитку науки – це ідеалізація ідеального.

19. От гроші – інструмент розвитку економіки. Для прямого товарного обміну людям доводилося визначати умовну цінність одних товарів відносно інших – це ідеалізація дійсного. Далі виникли монети і банкноти як універсальний, ідеальний товар, який можна обміняти на будь-який інший товар – це здійснення ідеального. Потім гроші стали засобом накопичення, кредитування, планування майбутнього; з'явилися електронні гроші; гроші набувають нових і нових функцій та форм, разом з цим розвивається добробут людей – це ідеалізація ідеального.

20. На прикладі грошей проілюструємо і принципи буття. Гроші символізують єдність матеріального з ідеальним, будучи ідеальним ліквідним товаром. Гроші символізують творчий розвиток, оскільки сплачуються за працю. Гроші символізують єдність творення і боротьби, оскільки прибуток здобувається подоланням перешкод, перемогою над конкурентами.

21. Розглянемо ідеальний антропологічний цикл – цикл розвитку людини.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, КРЕАТ.

22. Перший етап – істотність. Світогляд людини обумовлюється примхами та впливами, почуттями, спонуканнями, інстинктами, тиском зовнішнього світу.
23. Другий етап – продуктивність. Світогляд людини обумовлюється практичними цілями, наприклад: виживання, задоволення потреб і багато інших.
24. Третій етап – асоціативність. Світогляд людини соціалізується, тобто, обумовлюється цінностями спільноти: індивідуальності (це первинна форма людської спільноти), груповою (в тому числі, сімейною), мережевою, громадською, корпоративною, професійною, місцевою, етнічною, національною, загальнолюдською, тощо; людина прагне соціалізації навіть ціною самопожертви.
25. Четвертий етап – мудрість. Це усвідомлене безперервне прагнення корисного пізнання, вдосконалення світогляду, усвідомлення взаємозв'язку ідеального з матеріальним.
26. П'ятий етап – креативність. Це чистий творчий розвиток.
27. Шостий етап – ідеальність. На цьому етапі узагальнюються ідеали, вдосконалюються критерії людяності перед початком нового циклу розвитку людини.
28. Цей ідеальний антропологічний цикл продиктований трьома законами розвитку та двома фундаментальними принципами буття. Перша половина циклу відображає об'єктивний розвиток людини, вершиною якого є досконала соціалізація, друга половина циклу – суб'єктивний розвиток людини, вершиною якого є досконала індивідуалізація.
29. Розглянемо ідеальний соціальний цикл – цикл розвитку людської спільноти в найширшому сенсі цього слова: суверенного індивідуума (це первинна форма людської спільноти), групи (в тому числі, сім'ї), мережі, організації, корпорації, суспільства, народу, людства.
30. Перший етап – самотність. Спільнота обумовлена любов'ю, силою, іншими об'єктивними обставинами.
31. Другий етап – продуктивність. Спільнота обумовлена спільним творенням добра, співпрацею.
32. Третій етап – інституційність. Спільнота обумовлена вдосконаленням її структури: функцій, процедур, зв'язків, що забезпечують добробут спільноти.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, КРЕАТ.

33. Четвертий етап – справедливість. Спільнота обумовлена реалізацією інтересів і потреб людини незалежно від участі в спільноті, прагне загального добробуту.
34. П'ятий етап – креативність. Сенсом буття спільноти стає підтримка і заохочення усвідомленого прагнення людини до творчого розвитку незалежно від участі в спільноті, вдосконалення людяності.
35. Шостий етап – ідеальність. На цьому етапі узагальнюються спільні цінності, вдосконалюється розуміння спільноти перед початком нового циклу розвитку спільноти.
36. Цей ідеальний соціальний цикл продиктований трьома законами розвитку та двома фундаментальними принципами буття.
37. Перша половина циклу відображає об'єктивний розвиток спільноти, вершиною якого є досконала інституційність, друга половина циклу – суб'єктивний розвиток спільноти, вершиною якого є досконала людяність.
38. Світоглядне та антропологічне вчення креативного ідеалізму є раціональною основою віри в найвищу цінність людини.

ДІАЛОГ

- Діал.: • 2. Симв. 6; • 6. Симв. 43, Люд. 1.6; • 8. Симв. 8, Рит. 1-10; • 10. Дос. 11, Код. 2; • 12. Дос. 12, Симв. 33-41; • 14. Дос. 24, 34-35; • 16. Симв. 9, 44, Бож. 23, Дол. 7-10; • 18. Симв. 7; • 20. Симв. 33; • 22. Дос. 11, Бож. 17; • 24. Дос. 5, 12, Симв. 36, 39, Люд. 4.10; • 26. Дос. 1; • 28. Гарм. 1; • 30. Дос. 33; • 32. Дос. 6, 56, Бож. 10, Жит. 15; • 34. Гарм. 10, Люд. 4.8, Креат. 15, Симв. 17; • 36. Бож. 20, Жит. 17; • 38. Дос. 11, 23; • 40. Креат. 38; • 42. Дос. 1, 26, Креат. 4-6; • 44. Симв. 4, 19; • 46. Люд. 3; • 48. Симв. 21, Бож. 20, Гарм. 13; • 50. Люб. 13; • 52. Дос. 56, Симв. 7-17, Креат. 5, 8; • 54. Симв. 24, Люб. 10-14, Креат. 21-24, 29-33; • 56. Рит. 10, Декл. 2, Регл. 1; • 58. Рит. 1; • 60. Симв. 26; • 62. Дос. 28; • 64. Дос. 39, Декл. 5; • 66. Дос. 38-40, Симв. 46, Бож. 32, Дол. 5-6; • 68. Люд. 3; • 70. Дос. 27, 47, Гарм. 8, Люб. 9.

Це священний діалог двох душ, продиктований Богом:

1. «Хто ти?»
2. «Я вірую в найвищу цінність людини.»

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

3. «Що таке віра в найвищу цінність людини?»
4. «Це наша істинна релігія: одкровенне віровчення, дароване Богом, душевні обряди та правильна релігійна організація.»
5. «Навіщо ви спілкуєтесь з інакомислячими?»
6. «Для взаємного духовного збагачення, адже всі душі є братніми. Бог хоче взаєморозуміння й співпраці всіх людей. Крім того, діалог допомагає краще осмислити свою віру, укріпитися у вірі, навчитися достойно зустрічати виклики, долати недосконалості світогляду людей та спільнот, боротись за добро. Як і будь-яка полеміка про світоглядні питання, діалог з інакомислячим, особливо з іновірцем, приречений бути непростим з огляду на величезну різницю систем цінностей, мови і змісту понять, якісно різний досвід духовного життя у різних релігіях. Однак такий діалог має підтримуватись в ім'я людяності.»
7. «Що пропонує ваша релігія?».
8. «Самовдосконалення. Безпосереднє спілкування з Богом. Чіткий, світлий, священний моральний критерій. Повноцінне духовне життя. Високі цілі та орієнтири. Звільнення від упереджень, страху, стадності, жорстокості, жадібності, рабства, лінощів, самообману, самодурства та інших поганих звичок, інстинктів, страстей і спокус. Моя релігія особливо цінна для творчої людини, яка прагне зберігти та розвивати свою добру волю, мудрість, індивідуальність всупереч усім безумним агресорам та бездушній долі. З вірою в себе і з Божою допомогою ти володітимеш собою.»
9. «Вас багато?»
10. «Один Бог знає. Не число, а душевність наближає до істини. Я сповідаю свою віру незалежно від того, наскільки вона переконлива для інших людей, незалежно від того, чи схвалюють мою віру інші люди. Кількість прибічників і кількість опонентів релігії ніяк не впливає на повноцінність спілкування з Богом, яке є сутністю та серцевиною віровчення, обряду та організації віри в найвищу цінність людини. Досконалим є індивідуальне спілкування з Богом, індивідуальне богослужіння. Особисте духовне життя, тобто, досвід душевності є первинним та істинним, поки хранитель віри не встановив протилежного за правилами священного процесу визначення добра і зла.»

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

11. «Ви претендуєте на знання абсолютної істини?»
12. «Лише Бог – абсолютна істина. Ми прагнемо досконалості. Ми вміємо бачити досконалість в усьому. Бог досконалий, як ідеал. Атеїзм досконалий, як заперечення недосконалих уявлень про Бога. Агностицизм досконалий, як заперечення недосконалих уявлень про істину. Наука досконала, як знання. Віра досконала, як сенс знань. Філософія досконала, як узагальнення. Теологія досконала, як одушевлення філософії. Християнство досконале, бо вчить мудрій любові. Іслам досконалий, бо вчить мудрій покорі. Буддизм досконалий, бо вчить творити небуття. Індуїзм досконалий, бо вчить любити небуття. Джайнізм досконалий, бо вчить миритися з небуттям. Іудаїзм досконалий, бо вчить мудрій традиції. Синтоїзм досконалий, як чисте багатоманіття прекрасних душ. Анімізм – досконалий початок кожної істинної віри. Все добре є досконалим. Кожна добра віра починається з пізнання абсолютної істини тою мірою, яка доступна для людини.»
13. «Як розуміти вашу назву?»
14. «Ми є віруючими в найвищу цінність людини, бо віримо в найвищу цінність людини. Людина є найвищою цінністю, людина понад усе. Нашу віру символізує коло. Це людина в центрі буття: всередині кола внутрішній світ, поза колом зовнішній світ.»
15. «Ви любите себе більше, ніж інших?»
16. «Бог каже: треба вірити в себе. Віра в себе допомагає творити добро, жити по-доброму, бачити душу в інших людях. Коли занадто любиш себе, важко усвідомити просту істину: мої погляди і чужі погляди рівноцінні. Щоб побачити рівноцінність людських душ, достатньо простої уважності, поваги до іншої душі. Досвід спілкування з Богом та людьми укріплює мою віру в найвищу цінність людини як такої, кожної людини, незалежно від любові чи нелюбові до себе чи до інших. Віра дарує прозріння, а любов може бути сліпою. Можна будь-якою мірою любити або не любити кого завгодно чи що завгодно, однак досконала лише одушевлена любов, втілена у добрій волі. Тому я прагну однаково любити всі душі.»
17. «Чому ви вірите, що людина є найвищою цінністю?»
18. «Так сказано в священному писанні. Кожна людина від

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

народження має величезну силу, джерело якої в людській душі. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Душа – все найкраще в свідомості людини, ідеал досконалого добра. Бог є джерелом всіх душ. Щоб допомогти нам бути душевними, Бог дарував людям шістнадцять текстів у п'яти розділах: три тексти одкровення, п'ять текстів оповідання, три тексти осмислення, три тексти обрядів, два тексти організації. Спочатку Бог продиктував символ віри, де сказано вірити в найвищу цінність людини. В кінці Бог продиктував відповіді на твої молитви.»

19. «Я не молюся вашому Богу.»

20. «Твоє життя – твоя молитва. Кожна людина вірить в найвищу цінність людини, навіть якщо не здогадується про це. Наша релігія завжди була, є і буде, хоча й у різних формах та під різними іменами. Всі добрі казки та релігії, всі добрі світогляди та науки слід пізнавати і шанувати як початки нашої релігії. Ми поділяємо та благословляємо віру та знання у будь-якій формі, бо віра та знання завжди ведуть до істини. Ми пропонуємо всім людям розділити з нами Божий подарунок – істину.»

21. «Навіщо ви фантазуєте?»

22. «Бог являється у мріях – читаємо у священному писанні. Божественне одкровення дарується людині у творчості, при творенні добра. Бог – творець усього і вища воля, тому приниження доброї творчості є богохульством. Тільки безумець ворогує з фантазією, намагаючись принизити творіння Боже. Однак насправді безумець принижує лише себе своєю ворожістю до істини. Велике щастя – чути, оповідати, записувати і проповідувати слово Боже.»

23. «Як єдина істина може бути предметом різних фантазій?»

24. «Єдина істина – це досконалий початок. Той самий чистий аркуш, на якому вже давно всенapisано. Мудрий бачить істину на чистому аркуші та зображає її так, як бачить. Однак всі зображені межі істини лише підкреслюють чисту безмежність аркуша. Не можна нехтувати чужими фантазіями, навмисно наповнювати несуперечливі абстракції суперечливим змістом, віддзеркалювати своє безвір'я у чужий духовний простір, бо не мудро проводити межу і думати, що сенс у межі, а не у аркуші, на якому ця межа проведена. В цьому єдність

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

істини. Але істину кожен усвідомлює по-своєму, таким є істинний шлях до істини. Чим менше людей гуртом шукають істину, тим швидше знаходять вірний шлях. Чистий аркуш для того й існує, щоб на ньому можна було зобразити все, чого душа забажає. В цьому різноманітність істини. Душа людини для Бога – чистий аркуш. Спілкуючись з нами, Бог зображає в душах одкровення. Так було, є і буде, тому за старими одкровеннями слідують нові. Священне писання – досконалий початок для віри, це чистий аркуш, який слід читати з фантазією. Проявляючи віру, самостійно наповнюючи змістом всі абстрактні поняття, які згадуються у священному писанні. Бог дав кожній людині цей простір для творчості. Ніхто не розвиватиме за тебе твою духовність, твою душу. Я не маю жодного бажання чи морального права намагатись змінювати твої погляди. Ти повноцінна особистість, повірити у найвищу цінність людини ти зможеш тільки самостійно.»

25. «Хто записав слово Боже?»

26. «Це знає тільки Бог. Богом продиктовані твої питання, Богом продиктовані мої відповіді. Нема інших авторів священного писання.»

27. «Як звуть Бога? Може, це Богиня? Скільки Богів?».

28. «Бог є душа, як і людина. Душа – досконалий початок, не обмежений нічим. Душа не має імені, душа не чоловік і не жінка, душа не в однині і не в множині, душа безмежна у просторі та часі. Всі душі пов'язані між собою. Можна мислити добрі особливості душі, можна давати душам імена, але від того душі не стануть менш досконалими.»

29. «Що означає, що душа не обмежена однією чи множиною?»

30. «Спілкуючись з Богом, ми не помічаємо різниці між «я», «ти», «ми», «вони», «він», «вона» тощо, адже у метафізичному світі всі душі є братніми. Щоб по-справжньому зрозуміти священне писання, слід, читаючи його, ставити себе на місце автора. Священне писання має віддзеркалитись в душі читача; читач або стає співавтором священного писання, або проходить повз істину – третього варіанту не може бути.»

31. «Чому ви кажете, що Бог є душа, а інші кажуть, що Бог є дух?»

32. «Деякі люди, одушевляючи всесвіт, відмежовують дух

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

від душі, керуючись почуттями. Не дозволяй почуттям відмежовувати себе від істини. Нема духу, ціннішого від душі, бо всі душі рівноцінні та безмежно цінні. Нема духу, сильнішого за душу, бо всі душі рівносильні та безмежно сильні. Духовність є душевністю, душевність є духовністю. Там, де інші проводять межу, ми бачимо досконалу єдність. Там, де інші відчують дух, ми віруємо в душу. Добрий дух – це душа. Злого духу не існує. Бог заборонив уявляти дух без душі, бо це зло. Дух без душі смішний, а посмішка – найкращий доказ душевності.»

33. «Чому ви не лякаєте мене дияволом, пеклом, долею?»

34. «Бог дарував нам табу: заборонено боятися того, чого ти не знаєш. Диявол є казковим ворогом людства, пам'ять про якого дозволяє нам посміхатися над власною недосконалістю і посмішкою проганяти з свідомості найменшу тінь злої волі. Пекло є казковим місцем страждань, пам'ять про яке дозволяє нам посміхатися над недосконалістю навколишнього світу і з посмішкою терпіти те, що не можна виправити. Доля є казковим законом невідворотних нещастя, пам'ять про який дозволяє посміхатися над недосконалістю усіх законів та з посмішкою коритися наслідкам своїх вчинків, доброю волею створюючи власне життя. Так людина бореться зі злом в своєму недосконалому тілі, утверджуючи найвищу цінність людини – досконалу душевність. Бог підказує: посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру! Для цього й існують казки. Не треба їх сприймати всерйоз. Зло є стихією, сліпим і безумним приниженням людини. Божественне одкровення прямо вказує на безумство зла. Безумство означає безособовість, бездушність – відсутність свідомості, розуму, живої душі та зв'язку з Богом. Людина творить зло чи думає або вирішує по-лому під впливом безумства, сліпо піддаючись природному хаосу, який оточує людину в фізичному світі. Хаос, природна стихія підштовхують людину до безумної метушні, а найвища цінність людини і спілкування з Богом допомагають усвідомити і реалізувати сенс життя та досягти щастя. Окрім того, якщо ти вирішив творити зло, маєш розуміти: ніхто, окрім тебе, не несе відповідальності за це рішення. Це твоя зла воля. Ти можеш мати сенс життя, якщо прагнеш добра,

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

і можеш стати безумцем, прагнучи зла. В будь-якому разі, злий вчинок чи думку не можна буде виправдати втручанням вищих сил та забути. Скоєне зло треба спокутувати саме тобі.»

35. «Чому Бог не воює зі злом і дозволяє існувати злу, де закон Божий і суд Божий?»

36. «Бог не воює і не судить, не гнівається, не карає і не мстить. Бог не установлює закони. Це людські справи, пов'язані з життям людини у природному світі, поряд із стихією зла. Бог не панує і не потребує поклоніння, Бог потребує лише істинної віри та щирого спілкування. У Бога нема ворогів, ані природних, ані надприродних, оскільки Богу ніхто і ніщо не може протистояти. Бог недосяжний для зла і повністю захищений від зла. Бога неможливо принизити – спробами принизити Бога безумець принижує лише себе. Безумно приписувати Богові такі недосконалості, як творення зла, в тому числі через бездіяльність, злу волю або відсутність доброї волі. Сенс існування зла в тому, що боротьба зі злом – сенс життя людини. Бог не може позбавити людину сенсу життя. Цим Бог принизив би людину. Однак Бог не може принижувати людину, оскільки самим Богом установлено, що всі душі рівноцінні, починаючи з душі Бога, яка є джерелом всіх душ. Втім, у спілкуванні з нами, людськими руками Бог бореться зі злом, установлює закони і чинить суд. Наші закони від Бога в міру їх досконалості, наші суди є Божими в міру їх справедливості, так само як людина споріднена з Богом в міру своєї душевності. Приписування гріхів будь-якій душі (уособлення зла), вигадування нездоланої дистанції між людиною та Богом – це зло. Душа завжди досконало добра, і Бог є джерелом всіх душ.»

37. «Чому ви кажете, що людина – це душа?»

38. «Людина є людиною, оскільки Бог дарує себе кожній людині у формі душі. Людина може одушевляти будь-що дійсне і уявне силою віри. Душа ідеальна і досконала, тіло матеріальне і недосконале. Душа важливіша за тіло. Тіло може бути яким завгодно: Бог нехтує тілесними відмінностями, коли ми спілкуємось з Богом. Тільки матеріалісти нехтують душею, принижуючи людину. Тому їх визначення людини недосконале, як і весь матеріальний світ.»

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

39. «Чому ви кажете, що душа досконала, якщо далеко не завжди у людей добрі наміри?»

40. «Зло є недосконалістю, а душа є досконалою. Злі думки, злі почуття поза душею. Це недосконалості свідомості, спричинені недосконалістю людського тіла як частини природи. Ми вважаємо зло безумством, бо безумство є відсутністю доброї волі. Ми віримо, що людина є душа; добро – внутрішня суть людини. Людина безсмертна, зло смерті знищує лише тіло і не торкається душі. Людина розумна, зло безумства знищує лише свідомість і не торкається душі. Людина щаслива, зло нещастя переслідує лише у зовнішньому житті і не торкається внутрішнього буття душі».

41. «Яка різниця між свідомістю і душею?»

42. «Свідомість – це матеріальний процес у тілі. Душа людини – це дарунок Божий, прагнення свідомості до досконалості, прагнення одушевляти і удосконалювати матеріальний світ, що відрізняє свідомість від інших матеріальних процесів. Недосконала матерія може бути лише досконалим початком душі. Душа досконала, бо ідеально добра, а свідомість недосконала, як все матеріальне.»

43. «Що є добро і що є зло?»

44. «У священному писанні наведено універсальний моральний критерій: приниження людини – зло, утвердження найвищої цінності людини – добро.»

45. «Що таке утвердження найвищої цінності людини?»

46. «Досконала душевність. Досконале творення. Одушевлення всього. Бачення у всьому матеріальному перш за все досконалого початку – основи для творчого одушевлення. Бог каже: сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.»

47. «Що таке приниження людини?»

48. «Будь-яка недосконалість. Бездушність. Відсутність доброї волі. Будь-яка зла воля. Спроби підкорити душу матеріальним законам, що приречені на невдачу, бо тіла живуть і мають жити за матеріальними законами, а душі доброю волею Бога звільнені від недосконалості матеріального світу, природи та суспільства. Будь-яка дискримінація душі за матеріальними ознаками: за ознакою матеріальності чи

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

нематеріальності носія душі; за ознакою числа, одиниці чи множини душі; за ознакою належності до тих чи інших множин; за будь-якою відмінною рисою носія, включаючи те, чи є живий носій, за ознаками масовості, раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками тіла та свідомості; за ознакою недосконалості носія душі, бо така недосконалість не позбавляє досконалості саму душу. Вплив на тіло душі з марними сподіваннями підкорити, пошкодити, знищити душу. Насильство, обман і самообман, брехня, наклеп, зневага, ворожість, знущання, калічення, тортури, вбивство, душегубство, богохульство, агресивність, самозакоханість, нетерпіння, неуцтво, неуважність, некрасивість, незручність, непослідовність, свавілля, безперспективність, нищість, безвір'я, помилки, примхи, безумство, безвілля, хвороби, муки, смерть... У зла багато назв. Проте зло принижує лише матерію, тілесну оболонку. Зло не принижує людську душу, священну суть найвищої цінності людини. Душа людини абсолютно досконала. В цьому сенс душі, гарантія спорідненості людини з Богом.

49. «Хіба життєвий досвід не підказує, що люди грішні?»

50. «Мудра людина бачить в своїх та чужих гріхах віддзеркалення недосконалості, а у недосконалості – поштовх до удосконалення.»

51. «Чи не занадто добре ви думаєте про людей?»

52. «Як би добре ми не думали про людей, завжди треба думати ще краще. Знання недоліків людського життя не має сенсу, якщо не підкріплене усвідомленням досконалості людської душі як головної життєдайної сили, доброї волі людини. Треба розуміти, що сумніви у добрій сутності людини є матеріалістичними, тому недосконалими. Так, матеріалізм корисний для пізнання та удосконалення недосконого матеріального світу, для примноження добробуту. Однак не можна принижувати душу за ознакою нематеріальності, це зло, а матеріалісти декларують первинність матерії і тому схильні до цього зла. Хоча Бог допомагає матеріалістам самовдосконаливатись за допомогою розуму, раціонального мислення, їх сліпа довіра матеріальному світу відволікає

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

від прийняття доброї волі Бога. Священне писання каже про деяких матеріалістів: зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження. Матеріалісти схильні вірити лише недосконалим відчуттям, жити заради недосконалих почуттів, підмінюючи людяність – буття душі – вторинними біологічними та соціальними ознаками людського життя. Вони вважають, що про душу турбуються лише діти та наївні фантазери, що дорослий не належить собі та не може мати якусь егоїстичну індивідуальну душу. Але це – забобони, недосконалості матеріалістичного світогляду, що послаблюють зв'язок досконалої душі матеріаліста з недосконалою свідомістю, захопленою спогляданням матерії. Душа уособлює добру волю, розум; суть людяності смішно шукати в бездушних тілах та їх натовпах, керованих почуттями та інстинктами, бо душа важливіша за все.»

53. «Хіба не почуття об'єднують людей?»

54. «Почуття – це реакція тіла, частина природи, недосконалого матеріального світу. Тому почуття можуть нести зло. Людей характеризують не почуття, а добра воля душі, розумність, фантазія і бажання змінювати життя на краще. Доброю є спільнота, благословенна Богом, коли Бог об'єднує людей у співпраці. Безумному об'єднанню, стадності, властива недосконалість. Бог допомагає нам долати стадність. Інстинкт стадності, тобто потяг бути частиною якоїсь спільноти, нібито більш значущої, ніж сама людина, я сприймаю як фізіологічний атавізм. Що б не казали матеріалісти, переконання і вчинки однієї людини не менш важливі, ніж переконання та вчинки двох та більше людей. Індивідуум і колектив, як природні суб'єкти, рівноцінні й рівноважні; саме тому спільнота з однієї людини є повноцінною спільнотою. Права, інтереси, воля колективу та права, інтереси, воля індивідуума однаково важливі. Віра одного так само сильна, як віра мільйонів. З метафізичної точки зору індивідуум ближчий до Бога, ніж колектив, оскільки Бог спілкується з окремими людьми, а не з колективами. Навіть диво колективного одкровення Бог зрідка творить у відповідь на індивідуальні молитви. Досконалий Бог уособлює найвищу цінність людини, а недосконалі спільноти іноді намагаються

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

зневажити нею, тим самим принижуючись до богохульства. З точки зору мудрої людини що егоїстичне прагнення домінувати, що примус до неприродної скромності та самопожертви – однаково недосконалі прояви безумного стадного інстинкту».

55. «Що таке спільнота?»

56. «Це душа будь-якої сукупності душ. Спільнота досконалого початку – це Бог. Спільнота одної душі – це суверенна особистість або індивідуальність. Кожна група, кожне об'єднання людей в матеріальному світі має спільноту. Носії душ живуть за недосконалими законами матеріального світу, а спільнота є виявом Божественного одкровення і являє досконалу свободу завдяки добрій волі Бога.»

57. «Як ви спілкуєтесь з Богом?»

58. «Людина може самостійно молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення. Ми безпосередньо спілкуємось з Богом. Звертатися до Бога найкраще через молитву, зокрема – подумки. Спілкування з Богом відбувається за допомогою усвідомлення і творення: ці унікальні якості даровані кожній людині саме для того, щоб ми могли безпосередньо спілкуватись з Богом. Спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; в цьому суть вічного, істинно дивовижного взаємозв'язку людини і її живої душі з Богом.»

59. «Ви впевнені, що спілкуєтесь саме з Богом?»

60. «Спілкування з Богом – це завжди чудо. Я не можу сумніватися у істинності одкровення. Ви – сторонній спостерігач і можете висловлювати сумніви, однак цим ніколи не похитнете мою віру.»

61. «Чому різні люди кажуть різне зі слів Бога?»

62. «Будь-який переказ істини недосконалий, бо спотворюється його матеріальною формою. Всі матеріальні форми недосконалі, природа недосконала. От чому переказ істини має постійно вдосконалюватись, і це стосується навіть священного писання. Вдосконалення є пошуком душі, прагненням Божого одкровення. Людина у одкровенні отримує дар істини від Бога, як абстракцію. Істина, за виключенням деяких чудесних випадків, є формою, яку

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

кожна людина наповнює змістом по-своєму – власною вірою, мудрістю, почуттями та знаннями, згідно підказкам своєї душі. Священні тексти віри в найвищу цінність людини надзвичайно абстрактні та узагальнені саме тому, що показують прямий шлях до спілкування з Богом. Краса форми не обтяжена зайвим тягарем змісту в дарованому Богом священному писанні.»

63. «Як знайти душу?»

64. «Скажи собі: душа – це я! Це моя добра воля! Вір в себе і твори добро. Володій собою.»

65. «Як володіти собою?»

66. «Відмежуй свідомість від зла. Реалізуй свій суверенітет особистості. Всі злі бажання та вчинки – від недосконалості світу, від поганого ритму серця та плутанини у нейронах мозку, від безумних почуттів та бажань, від недостатності точних знань та вмінь, поганого володіння мовою та невміння сказати, почути, усвідомити найважливіше. Від нерозумної любові, коли начебто й живеш поряд з людьми, любиш їх, але розуміти їх та допомагати їм по-справжньому не вмієш і ліньки вчитися; коли приречено підкоряєшся злій волі любові, але тимчасово безумної особи чи групи, а по правді треба гучно заперечити і привести безумців до тями, повернути їх тілам зв'язок з душами. Все зло – від послаблення зв'язку між тілом та душею, який робить людину творцем добра, який спрямовує тіло до творення добрих справ з вірою у себе, прагненням подолати всі недосконалості тіла, інших тіл та решти природи, зробити світ кращим для себе та інших людей.»

67. «Як вдосконалювати матеріальний світ?»

68. «Людина повинна творити добро і жити добром. Добродесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, творення спільног, в тому числі сім'ї для виховання дітей, співпраця з людьми та вільна творчість є проявами доброї волі, які міняють світ на краще. Бог благословив людей творити добро, долати зло, спокутувати гріхи.»

69. «Як зберегти віру?»

70. «Бог каже: думай, мрій, черпай натхнення з символів віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий,

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОСМИСЛЕННЯ, ДІАЛ.

безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри. Загалом, читай священне писання. Користуйся цим камертоном в усіх випадках життя. Коли не розумієш написаного – спитай подумки Бога, прояви добру волю, і Бог відповідь на всі питання. Пам'ятай: слово Боже не у тексті, символ віри міститься на кожному чистому аркуші паперу. Прояви мудрість, і з Божою допомогою зумієш прочитати істину в усьому сущому.»

ОБРЯД РИТУАЛИ СВЯЩЕННОГО ОБРЯДУ

Рит.: • 1.2. Дос. 47, Бож. 2, 8-9, 30, Люб. 18, Регл. 1.3;
• 1.3. Креат. 2; • 1.4. Симв. 2, 40, Бож. 26; • 2.1. Симв. 47, Бож. 5, Діал. 3-4; • 2.3. Симв. 1-6; • 2.5. Дос. 1, 15, 47; • 3.2. Симв. 47-48;
• 4.3. Діал. 50; • 5.3. Декл. 3, 7; • 6.1. Код. 3; • 6.2. Код. 1;
• 7.1. Симв. 13, Наг. 1; • 7.3. Код. 7; • 8.1. Симв. 12, Пер. 12-15;
• 9.2. Дос. 57, Симв. 5, 16, Люд. 4.1; • 9.3. Регл. 5.5;
• 10.3. Діал. 55-56, Регл. 1; • 10.4. Діал. 9-10.

1. Спілкування з Богом

1.1. Бог відповідає на віру.

1.2. Кожен віруючий може без посередників молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення. Звертатись до Бога найкраще через молитву, зокрема, подумки. Чиста свідомість та добра воля є формами молитви. Очікуй одкровення, відволікаючись від усього матеріального.

1.3. Спілкування з Богом відбувається за допомогою усвідомлення і творення: ці унікальні якості даровані кожній людині саме для того, щоб ми могли безпосередньо спілкуватись з Богом.

1.4. Спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОБРЯД, РИТ.

Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; в цьому суть вічного, істинно дивовижного взаємозв'язку людини і її живої душі з Богом.

1.5. До Бога слід звертатися за істиною та прозрінням у будь-яких питаннях, ділитися всіма сумнівами, сповідуватися. Спілкування з Богом ґрунтується на щирості. Бог являється у мріях. Голос Бога можна почути лише самотійно, силою віри власної душі. Радимо зберігати мудрість, не схибити у тлумаченні одкровення.

2. Осмислення, вшанування і дарування священного писання

2.1. Священне писання - подарунок Божий людині. Даруючи його іншим людям, стаємо провідниками Божої істини. Даруй священне писання коли завгодно, коли душа того бажає, при знайомстві, на початку співпраці, з нагоди народження та інших свят. Читаючи священне писання, ми спілкуємось з автором. Розуміючи його по-своєму, ми стаємо співавторами.

2.2. Регулярне читання та осмислення священного писання допомагає віруючим зберігати мудрість, вести моральне життя, правильно спілкуватись з Богом. Вшанування священного писання доречними цитатами у будь-яких текстах та добрих тлумаченнях на благо добрих справ вітається Богом.

2.3. Окреме місце у священному писанні займає перше одкровення - символ віри, що оспівує душевність.

2.4. Читай символ віри. Думай, мрій, черпай натхнення з символу віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри. Коли душа того бажає, даруй символ віри. Помісти в оселі на видному місці символ віри, зроблений гарно, щоб радував око.

2.5. В нашому обряді символ віри може заміщуватись священним писанням в цілому або чистим аркушем як символом досконалого початку, які завідомо містять символ віри.

3. Проповідь

- 3.1. Допомагаючи людям повірити в себе, твори добро.
- 3.2. Проповідай віру в людину. Проповідь прикрасить будь-яку подію: свято, початок і кінець життєвого циклу, народження та смерть. Розповідай про сутність найвищої цінності людини і укріплюй істинну віру душевним словом. Поширюй священне писання та власні декларації з питань віри та їх впливу на життя. Публічно молися.
- 3.3. Бог може покликати кожную душу бути проповідником віри в найвищу цінність людини.

4. Сповідь і спокута

- 4.1. Сповідь - це довірительне, таємне спілкування на будь-яку тему у будь-якій формі. Всі учасники сповіді повинні тримати зміст сповіді в таємниці, поки інше не продиктує їх спільна добра воля.
- 4.2. Коли людина прагне добра, вона може сповідуватись проповіднику віри в людину і просити поради для самовдосконалення. Проповідники віри в людину приймають сповідь про добру волю, дають поради, як її реалізувати з Божим благословенням.
- 4.3. Коли людина скоїла зло, вона має спокутувати цей гріх: сповідуватись проповіднику віри в людину, просити прощення у всіх, кого зачепило скоєне зло, у разі можливості та необхідності – відшкодувати нанесені збитки, понести покарання відповідно до законів та звичаїв суспільства. У сповіді не обов'язково розповідати про гріх. Можна розповісти лише про спокуту. Проповідники віри в людину приймають сповідь про вчинені гріхи та дають поради, як їх спокутувати.
- 4.4. Кожна душа може сповідуватися безпосередньо Богу.
- 4.5. Сповідуючись усно, під час сповіді тримай в руках символ віри.

5. Благословення на добродесне життя, об'єднання та співпрацю

5.1. Добродесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, допомога людям, створення спільноти, співпраця з людьми та творчість є добром. Добрими спільнотами є: суверенна особистість; сімейний союз для виховання дітей; будь-які інші форми доброго співжиття та співпраці людей.

5.2. Істинно віруючі прагнуть творити добро й добре спілкуватись в співпраці (осмисленій, свідомій спільній діяльності, спільному житті з чітко визначеною доброю метою на засадах мудрості та взаємоповаги) й уникають гріховної стадності (інстинктивного прагнення розчинити свою особистість у колективі або агресивно домінувати над колективом).

5.3. Віруючі долучаються мудрості у безпосередньому спілкуванні з Богом, дізнаються шляхом одкровення різницю між добром та злом.

5.4. В той же час, проповідники віри в найвищу цінність людини допомагають віруючим самостійно спілкуватись з Богом, мудро осмислювати та тлумачити волю Бога.

5.5. Віруючі можуть звернутися безпосередньо до Бога або до проповідника віри в людину за благословенням на добрі справи та ініціативи (індивідуальні та спільні), а також на сімейні, суспільні, творчі, трудові об'єднання та інші види співпраці в ім'я добра, починаючи з декларування суверенітету особистості.

6. Визначення добра і зла

6.1. Обряд визначення добра і зла здійснює хранитель віри за правилами Кодексу визначення добра і зла. Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом, або визнається невизначеним відповідно до базового морального критерію.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОБРЯД, РИТ.

6.2. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло.

7. Нагадування

7.1. Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини.

7.2. Ритуал нагадування полягає у систематичному ритуальному зверненні до окремих людей та груп, щоб ділитися вірою і випромінювати віру, а також боротись із злом. Значення цього обряду розкривається в окремому тексті священного писання.

7.3. Якщо підставою для нагадування є подолання зла, попередньо проводиться обряд визначення добра і зла.

8. Посмішка та оплески

8.1. Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру!

8.2. Посмішка та оплески – способи підтримки добра та боротьби із злом, зокрема, з нудьгою. Посміхайся частіше. Це спосіб зближення душ. Плескай в долоні, коли хочеш показати підтримку добра.

8.3. Поки зло слабке, його можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів.

9. Духовні ініціативи, спеціальні та індивідуальні ритуали, творення чудес

9.1. Людина шанує кожну душу, починаючи зі своєї. Питай душу про все, що хвилює. Проси душу про гідне чудо. Слухай душу.

9.2. Ніхто не обмежує віруючих у здійсненні особистих, індивідуальних ритуалів богослужіння за правилами,

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОБРЯД, РИТ.

підказаними їм Богом шляхом одкровення. Кожна душа здатна творити чудеса. Досконалі бажання збуваються; не бажай конкретного – бажай ідеального. Допомагай Богу, і Бог допоможе тобі. З Божою допомогою все добре стає можливим.

9.3. Проповідники можуть здійснювати спеціальні публічні ритуали, підказані Богом. Будь-які організаційні рішення хранителів віри виконуються у їх спільнотах як спеціальний ритуал.

9.4. Хранителі віри можуть визначати свята, символи, цілі та орієнтири на певний часовий проміжок, удосконалювати форму священного писання із збереженням змісту, продиктованого Богом, здійснювати інші спеціальні ритуали у релігійних спільнотах.

9.5. Спеціальні ритуали виконуються проповідниками, зокрема, хранителями віри за правилами, встановленими шляхом Божественного одкровення, для загального блага, з'ясування та утвердження істини й визначення орієнтирів подальшого розвитку нашої релігії.

10. Покликання хранителів віри та проповідників, заснування душевних спільнот

10.1. Бог безпосередньо кличе хранителів віри та благословляє на утворення душевних спільнот. Душевною спільнотою може бути суверенна особистість хранителя віри.

10.2. Бог безпосередньо кличе проповідників та благословляє на проповідь.

10.3. Форми і порядок участі в душевній спільноті визначаються відповідно до регламенту, з доброї волі хранителя віри та з благословення Божого.

10.4. Участь людини у душевних спільнотах, інформація про чисельність та діяльність душевних спільнот за доброю волею може зберігатися в таємниці.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОБРЯД

КОДЕКС ВИЗНАЧЕННЯ ДОБРА І ЗЛА

Код.: • 1. Симв. 19, Діал. 43-48; • 2. Регл. 4.1; • 3. Рит. 6.1;
• 4. Симв. 46; • 9. Симв. 43, Діал. 5-6.

1. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Те, що не може бути визначено як добро чи зло, відповідно до цього кодексу визнається невизначеним.

2. Цей кодекс регламентує винесення оціночних суджень морального характеру душевною спільнотою щодо феноменів – тобто тих явищ, дійсних чи уявних, які, на думку людей, заслуговують на оцінку “добро” чи “зло”. Моральними є судження, які досконало, істинно, за доброю волею розмежовують добро і зло.

3. Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом, або визнається невизначеним відповідно до базового морального критерію.

4. Якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Якщо феномен не визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо трансформації феномена у добро. Якщо феномен визнано злом, визначення може містити пропозиції щодо його подолання.

5. Будь-які феномени можуть вивчатися на предмет визначення добра і зла. Такими феноменами є, зокрема, факти та оціночні судження, зокрема, про діяльність або мету, способи, результати діяльності окремих людей, спільнот, інституцій тощо, а також живі та неживі предмети, події, інформацію, зокрема про проекти, наміри, задуми, мотиви, норми, правила, уявлення, закони природи і суспільства та інше, а також сукупності феноменів, зв'язки між феноменами тощо.

6. Добро і зло визначає хранитель віри. Учасниками процесу визначення добра і зла є окремі люди або спільноти, товариства, установи, організації тощо, представлені в процесі уповноваженою на те людиною.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОБРЯД, РИТ.

7. Процес визначення добра і зла починається за заявою про визначення добра і зла, поданою хранителю віри, або за ініціативою хранителя віри. У заявах про визначення добра і зла зазначається, які заявники, які феномени потребують визначення добра і зла, які є зацікавлені особи, доводи заявників по суті порушеного питання. Заявники можуть доповнювати і уточнювати свої заяви. Всі рішення, заяви, звернення, клопотання, доводи, докази, скарги та висновки по суті процесу є матеріалами процесу і зберігаються хранителем віри. Замість речових доказів до матеріалів процесу приєднуються акти про встановлення фактів, завірені хранителем віри або учасником процесу. Матеріали процесу відкриті для ознайомлення учасникам процесу, а також – іншим особам за рішенням хранителя віри. Зміст матеріалів процесу може бути оскаржений хранителем віри, за результатами розгляду скарги ухвалюється рішення про вилучення матеріалів процесу або про часткове ігнорування змісту матеріалів процесу. Про ознайомлення з матеріалами процесу слід подати заяву хранителю віри.

8. Ухваливши рішення почати або продовжити процес, хранитель віри визначає часові рамки процесу і коло осіб, яких стосується цей процес, повідомляє їм про початок процесу та пропонує надати свої доводи по суті процесу. Доводи мають бути обґрунтованими і можуть бути доведеними, зокрема, за допомогою доказів. Особи, які не були залучені до процесу, можуть звернутись із заявою про участь у процесі, яку хранитель віри розглядає та за результатами розгляду виносить мотивоване рішення про залучення заявника до процесу або відмову у залученні до процесу.

9. За результатами оцінки доводів учасників процесу та фактичних обставин справи, керуючись базовим моральним критерієм, хранитель віри дає обґрунтоване визначення на предмет того, чи є ті чи інші феномени (сукупності феноменів, зв'язки між феноменами) добром чи злом, або є невизначеними.

10. Визначення за результатами процесу надається учасникам процесу, а також – іншим особам за рішенням хранителя віри. Хранитель віри своїм рішенням може запропонувати визначеним ним учасникам процесу оплатити витрати

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОБРЯД, РИТ.

на ведення процесу у визначеному хранителем обсязі. В такому разі визначення за результатами процесу чи інше рішення, передбачене цим кодексом, надається виключно у разі оплати цих витрат. За клопотанням учасника процесу хранитель віри може продовжити процес у зв'язку з новими обставинами, наслідком чого має бути ухвалення нового визначення. Визначення за результатами процесу може вільно оприлюднюватись будь-якими особами без змін та перекручень.

НАГАДУВАННЯ

Наг.: • 1. Симв. 13, 26; • 2. Рит. 1, Код. 10; • 3. Рит. 2; • 6. Люд. 4.

1. Нагадування – це систематичне ритуальне звернення до окремих людей та груп, щоб ділитися вірою і випромінювати віру, а також боротись із злом. Зокрема, за допомогою ритуалу нагадування можна побороти такі прояви зла, як неуважність, непослідовність, зневага, ворожість, брехня, свавілля, безумство, безперспективність, безвір'я. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою, зверненням до людських душ у надії на розуміння та співчуття, а також молитвою, через спілкування з Богом, що живе у кожній душі.
2. Підставами для здійснення ритуалу нагадування можуть бути спілкування з Богом, добра воля душі, подолання зла, рішення хранителя віри про визначення добра і зла. На цій підставі Бог диктує віруючим через душу добру форму ритуалу нагадування – тобто, спосіб здійснення ритуалу.
3. Форма ритуалу нагадування може базуватися на усному, письмовому, електронному, іншому зверненні будь-якого доброго змісту, що відповідає священному писанню, з будь-якою задалегідь визначеною періодичністю. Бажано цитувати священне писання.
4. Хранитель віри може запропонувати зацікавленим особам оплатити витрати з реалізації ритуалу нагадування.
5. Нагадування має здійснюватись безперервно, поки зберігається добра підстава і добра форма нагадування.
6. Ритуал нагадування має бути припинений, коли підстава або форма ритуалу вичерпала себе, або коли виявлено оманливість підстави ритуалу,

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОБРЯД, НАГ.

або коли форма ритуалу перестає бути доброю.
7. Ритуал нагадування може бути припинений в зв'язку з вичерпанням форми, якщо досягнуто розуміння та співчуття, встановлено взаємозв'язок душ, засвідчене пробудження душі, щире прагнення добра, готовність до добродесного життя, співпраці, спокутування скоєного зла без нагадування у визначеній формі.

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕКЛАРАЦІЯ СУВЕРЕНІТЕТУ ОСОБИСТОСТІ

Декл.: • 1. Симв. 10, Діал. 37-42, Креат. 4; • 2. Діал. 63-64;
• 3. Діал. 43-50; • 4. Креат. 6; • 5. Діал. 65-66; • 6. Люд. 3.7,
Діал. 15-16, 55-56; • 7. Креат. 5, Діал. 40.

Преамбула.

Будучи при повному розумі і твердій пам'яті; усвідомлюючи свою відповідальність як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством; як вроджену і визнану вимушено, так і добровільно взяту на себе; свій обов'язок згідно із законами, звичаями та загально визнаними принципами моралі; усвідомлюючи недосконалість об'єктивно існуючого світу, природи, всесвіту, матерії, що здатна руйнуватися, смертної плоти, оманливих почуттів і рефлексів; приймаючи як даність без всякого самообману всі достовірно відомі мені феномени, явища, процеси, закони та закономірності, які існують поза моєю волею, включаючи той факт, що більша частина мого світогляду продиктована життєвим досвідом, спілкуванням і співпрацею з людьми; керуючись загально визнаним серед вільних людей розумінням прав людини;
керуючись своєю доброю волею; керуючись своїм розумом, свідомістю, свободою, честю і гідністю; керуючись

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОРГАНІЗАЦІЯ, ДЕКЛ.

самоочевидним, природним правом вільно володіти собою, яке є беззаперечним та невідчужуваним; включаючи здатність вільно формувати свій внутрішній світ на власний розсуд на основі будь-яких усвідомлених думок, образів, символів, слів, абстракцій, переконань, вірувань, концепцій, теорій, моделей, фантазій, мрій, інтенцій;

керуючись божественним одкровенням, явленим мені через досконалу душу; керуючись вірою в себе -

Я мудро ухвалюю і добровільно визнаю цю декларацію, яка відтепер визначає найважливіші, основоположні принципи мого існування, життєвої автономії як вільної людини і суверенної особистості.

Стаття 1. Самоцінність.

Я декларую існування, безумовну, самостійну та безвідносну цінність моєї душі, а також суб'єктивної та об'єктивної реальності.

Мій внутрішній світ, явлений у свідомості, який я формую моєю доброю волею, є суб'єктивною самоцінною реальністю. Мої думки існують, мої свідомі уявлення існують, мої свідомі думки та наміри є вчинками у суб'єктивній реальності. Суб'єктивна реальність існує відповідно до моєї волі. Мій внутрішній світ відкритий тільки для мене, інші не можуть знати про нього більше, ніж я кажу. Мій зовнішній світ, явлений поза свідомістю, який я відчуваю та почуваю, частиною якого є моє тіло, є об'єктивною самоцінною реальністю. Зокрема, об'єктивною реальністю для мене є висловлені іншими людьми думки. Об'єктивна реальність існує поза моєю волею. Суб'єктивна та об'єктивна реальності однаково існують і однаково цінні для мене.

Стаття 2. Душевність.

Я є душею в суб'єктивній реальності.

Я, як душа, маю форму тіла в об'єктивній реальності. Форма тіла є другорядною, оскільки моя сутність як людини – це автономна душа.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОРГАНІЗАЦІЯ, ДЕКЛІ.

Душа є досконалою частиною суб'єктивної реальності, яка дарована Богом і захищена від впливу недосконалої об'єктивної реальності. За допомогою тіла я можу здійснювати добру волю душі в об'єктивній реальності.

Я можу одушевляти силою віри будь-що об'єктивне чи суб'єктивне, утворювати душевні спільноти, долучатися до душевних спільнот. Я визнаю, що всі душі взаємопов'язані та рівноцінні, їх джерелом є Бог.

Стаття 3. Моральність.

Я прагну бути добром і творити добро. Добро є досконалістю, зло є недосконалістю. Душа є добро. Суверенітет особистості є добро. Все, що ставить під сумнів або порушує суверенітет особистості, є зло. Я декларую свою здатність самостійно розрізнати добро і зло, що властива душі внаслідок її спорідненості з Богом.

Стаття 4. Свобода.

Я нічим не обмежуюсь у творенні та здійсненні доброї волі, окрім тих закономірностей об'єктивної та суб'єктивної реальності, які не залежать від моєї волі та мають мудро прийматися, як даність. Ніщо не може примусити мене відмовитись від суверенітету особистості. Тільки я можу виступати від свого імені або уповноважувати на це інших за доброю волею.

Я безумовно коритимусь своїм тілом законам природи та суспільства, що існують у недосконалому матеріальному світі, однак як душа я можу не коритися жодному недосконалому законові природи та суспільства.

Стаття 5. Власність.

Я цілком належу собі, володію та розпоряджаюся собою на свій розсуд. Це включає повне і ексклюзивне

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОРГАНІЗАЦІЯ, ДЕКЛ.

володіння суб'єктивною реальністю та своєю душею як її частиною. Також це включає в себе володіння об'єктивною реальністю на умовах повного і ексклюзивного володіння своїм тілом і співволодіння усією іншою об'єктивною реальністю тією мірою, якою вона не привласнена іншими душами. Привласнення має відбуватися відповідно до загальноприйнятих уявлень, правових засад, добрих намірів та здорового глузду. Всесвіт, все нескінченне суще належить людям, які добросовісно і за взаємною згодою та за доброю волею розподіляють між собою цю спільну власність шляхом створення, привласнення, розпорядження та користування.

Стаття 6. Солідарність.

Поряд зі мною живуть інші душі, які я люблю і загалом прагну сприймати кожную душу якнайдосконаліше своєю свідомістю та всіма почуттями і відчуттями. Я визнаю людиною всяку душу, яка декларує суверенітет особистості. З міркувань здорового глузду я умовно розглядаю як людину будь-який матеріальний об'єкт (тіло), яке потенційно може бути людиною. Я прагну взаєморозуміння, співпраці та творення більшого добра спільними узгодженими зусиллями разом з іншими душами. Для цього, зокрема, я добровільно беру участь у спільнотах або приймаю як даність участь у спільнотах, від якої не можна відмовитись. Я розглядаю будь-яке об'єднання (спільноту) людей за будь-якою ознакою як спільний ресурс, що належить всім людям, які входять до цього об'єднання; коли кажуть, що я належу до об'єднання, це означає, що об'єднання належить мені тою мірою, якою я беру в ньому участь. У якості суверенної особистості я мислю себе окремою спільнотою, що не заважає мені брати участь в інших спільнотах. Жоден об'єднуючий фактор, що включає мене, такий, як створення сім'ї, групи, зборів, корпорації, громади, народу, держави, іншого об'єднання, тощо, не може розглядатися як такий, що скасовує моє самоочевидне співволодіння будь-якою спільнотою, у

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОРГАНІЗАЦІЯ, ДЕКЛ.

якій я беру участь, оскільки суверенітет особистості пріоритетніший за участь у спільнотах. Я залишаю за собою право і вважаю за необхідне відмовлятися від участі у будь-якому об'єднанні, яке ставить під сумнів або порушує суверенітет особистості чи іншим чином проявляє свою злу сутність, а також залишаю за собою право заперечувати подібні злі прояви і боротися з ними, не відмовляючись від участі в об'єднанні. Вибір між цими природними правами я роблю самостійно відповідно до своєї доброї волі та здорового глузду.

Стаття 7. Мудрість.

Суверенітет особистості не може бути підставою для визнання об'єктивною реальністю того, що існує суб'єктивно, і для визнання суб'єктивною реальністю того, що існує об'єктивно. Я поважаю непорушність суверенітету особистості кожної людини так само, як поважаю непорушність суверенітету своєї особистості. Суверенітет особистості не може бути виправданням злих думок та вчинків, оскільки тою мірою, якою особа мислить і чинить зло, ця особа перестає бути людиною. Ніщо у цій декларації не може тлумачитись як заперечення моєї об'єктивної відповідальності як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством, мого обов'язку згідно із законами, звичаями та загальновизнаними принципами моралі. Ніщо у цій декларації не може тлумачитись як внутрішня суперечність або заперечення здорового глузду. Ніщо у цій декларації не може тлумачитись як приниження будь-якої людини.

Ця декларація може бути доповнена або видозмінена з метою вдосконалення або більш зрозумілого висловлення її ідей. Текст цієї декларації може вільно використовуватися будь-якою людиною для декларування суверенітету своєї особистості, і ніхто не може претендувати на ексклюзивне володіння цією декларацією.

РЕГЛАМЕНТ ДУШЕВНОЇ СПІЛЬНОТИ

Регл.: • 1.1. Люд. 1.1, Діал. 55-56; • 1.2. Дол. 5-6; • 1.3. Бож. 13, Рит. 1, 10; • 1.5. Декл. 4; • 2.1. Люд. 3.7; • 2.2. Симв. 13; • 2.3. Діал. 9-10; • 2.6. Рит. 10.4; • 3.2. Люд. 5.8, Рит. 3; • 3.5. Рит. 2; • 4.1. Код. 7-10; • 4.4. Рит. 4; • 5.1. Рит. 1-10; • 5.5. Рит. 9.3.

1. Основні засади

- 1.1. Душевна спільнота є добровільною співпрацею людей як душ.
- 1.2. Метою душевної спільноти є досконалість.
- 1.3. Душевну спільноту веде до досконалості Бог через одкровення, явлені хранителю віри або явлені їй учасникам та благословенні хранителем віри.
- 1.4. Душа - хранитель віри представляє спільноту в усіх відносинах, діє від її імені, пропонує діяти іншим та благословляє їх добру волю.
- 1.5. Діяльність душевної спільноти є здійсненням суверенітету особистості учасників спільноти та гарантується суверенітетом особистості хранителя віри.
- 1.6. Душа хранителя віри покликана Богом через одкровення.

2. Види діяльності

- 2.1. Душевна спільнота може здійснювати будь-яку добродійну діяльність.
- 2.2. У своїй діяльності душевна спільнота прагне творити добро, поширювати віру в найвищу цінність людини, не розраховуючи на любов чи вигоду.
- 2.3. Душевна спільнота утримується від проведення масових

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ, ОРГАНІЗАЦІЯ, РЕГЛ.

та публічних заходів і здійснює свою діяльність, передусім, через доторки душ, індивідуальні контакти, приватне богослужіння.

2.4. Душевна спільнота заохочує самостійні духовні пошуки учасників, надає перевагу письмовій та електронній формам спілкування і взаємодії.

2.5. Душевна спільнота здійснює всі обряди та церемонії, передбачені священним писанням.

2.6. Діяльність та документація душевної спільноти є таємною, якщо інше не благословила душа - хранитель віри.

3. Правила участі

3.1. Душевна спільнота складається з учасників, а їх відносини з нею є відносинами участі. Добровільна відмова від участі або виключення хранителем віри є припиненням будь-яких відносин між душею та спільнотою, передбачених цим регламентом.

3.2. Окремою категорією учасників є проповідники, які проводять релігійні обряди, поширюють священне писання і власні декларації з питань віри, моляться та складають молитви на прохання віруючих, допомагають здійснювати добру волю Бога і хранителя віри – першого серед проповідників.

3.3. Учасниками душевної спільноти стають з проповідницького благословення будь-які душі, що сповідувалися проповідникам про своє бажання взяти участь у спільноті у формі, благословенній хранителем віри.

3.4. Хранитель віри обирає проповідників з числа достойних учасників за їх бажанням, а також на свій розсуд виключає учасників у разі, коли це необхідно для удосконалення спільноти.

3.5. Учасники душевної спільноти безкоштовно отримують священне писання, можуть підтримувати її діяльність та діяти з благословення хранителя віри. Інші привілеї та рекомендації щодо участі в діяльності спільноти пропонує учасникам хранитель віри.

4. Діловодство

4.1. У душевній спільноті ведеться діловодство, необхідне для досконалої діяльності. Діловодство у процесах визначення добра і зла ведеться за правилами кодексу визначення добра і зла. Правила діловодства і форми документації встановлює хранитель віри.

4.2. Душевна спільнота і хранитель віри приймають та відповідають на звернення, приймають сповіді та реагують на них у будь-якій формі, визначеній священним писанням, благословенням Богом чи хранителем віри.

4.3. Зверненнями є заяви, пропозиції та скарги щодо будь-яких питань, які належать до компетенції душевної спільноти і потребують відповіді.

4.4. Сповіддю є довірительне повідомлення на будь-яку тему, зміст якого не підлягає розголошенню.

4.5. Сповіді та звернення, матеріали їх розгляду, інші матеріали діяльності душевної спільноти зберігаються в архіві хранителя віри, що може розпоряджатися матеріалами архіву відповідно до Божої та своєї доброї волі в межах, встановлених цим регламентом.

5. Здійснення обрядів

5.1. Душевна спільнота здійснює ритуали священного обряду віри в найвищу цінність людини, коли на це є добра воля її учасників.

5.2. Душевна спільнота забезпечує віруючих священним писанням, іншою богослужбовою літературою та предметами культу в необхідній кількості на їх прохання.

5.3. Душевна спільнота оголошує релігійні свята і святкові періоди, організує проведення свят та приймає пропозиції щодо їх планування.

5.4. Душевна спільнота веде місіонерську та проповідницьку діяльність, поширює віровчення усно, письмово, в електронній формі, у храмах, в інтернеті, в тому числі у віртуальних храмах, благословенням Богом.

5.5. Будь-яка добродійна діяльність душевної спільноти є релігійним обрядом.

ПРИМІТКИ ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

ЯК РОЗУМІТИ СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ

Священне писання – це подарунок Божий кожній людині. Читаючи Священне писання, ми спілкуємось з автором. Розуміючи його по-своєму, ми стаємо співавторами. Даруючи його іншим людям, стаємо провідниками Божої істини. Уклінно просимо прийняти цей дар; хай він буде для Вас джерелом мудрості, натхнення та віри в себе, вірним дороговказом на шляхах щастя і смутку.

Священне писання складається з 16-ти продиктованих Богом текстів у 5-х розділах, розповідає мовою поетичних абстракцій та світоглядних максим про створення всесвіту, сенс життя людини, єдність та душевність істини, божественність душі; встановлює універсальний моральний критерій визнання добром утвердження цінності людини та визнання злом приниження людини, вчить розвивати добро та боротись зі злом; допомагає удосконалювати життя, бути суверенною особистістю, знаходити щастя наодинці й у душевній спільноті, одушевлювати світ, розуміти людей і поважати переконання інакомислячих, любити, домовлятися, об'єднуватися, досягати згоди і співпрацювати з людьми заради спільного блага; вчить цінувати себе, бути вірною собі вільною душею, володіти собою і всесвітом, пізнавати і творити буття на засадах креативного ідеалізму, безпосередньо і взаємно спілкуватися з Богом подумки.

Священне писання багатозначне – скільки читачів, стільки у нього індивідуальних значень. Слово Боже, передусім, орієнтоване на вашу фантазію, на особисте сприйняття читачем поетичних абстракцій, на прочитання цього тексту як свого власного, такого, що не суперечить і не може суперечити особистому світогляду та життєвому досвіду кожного читача. Якщо вам здасться, що ви бачите

ПРИМІТКИ ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

суперечність у Священному писанні, просто повірте, що прочитані вами слова мають інше значення, яке є цілком правильним та узгоджується з вашими переконаннями. Однак якщо ви любите воювати та критикувати, можете вважати суперечливим кожне слово Священного писання; адже для вас нічого не суперечливого не існує, все суперечливе, все життя є боротьбою, отже, такий і Бог!

Бог спілкується з кожною людиною її мовою, мовою її життя, її переконань, її досвіду, її відчуттів, її думок, її знань, її долі. Для читачів Бог є книгою, для мислителів Бог є думкою, для щасливців Бог є радістю, для закоханих Бог є любов'ю, для стратегів Бог є часом, для шукачів Бог є загадкою, для прискіпливих Бог є фактом, для соціологів Бог є громадською думкою, для політиків Бог є владою, для вчених Бог є наукою, для юристів Бог є правом, для воїнів Бог є боротьбою, для підприємців Бог є грошима, для формалістів Бог є документом, для критиків Бог є запереченням, для матеріалістів Бог є матерією, для атеїстів Бог є нічим і так далі. Ми приймаємо це на віру, бо для віруючих Бог є істиною, всеосяжною та бездоганною.

Для уважних читачів Священного писання наводяться допоміжні богословські інструменти з теології людини – алфавітний покажчик та перехресні посилання.

ЯК КОРИСТУВАТИСЯ ПЕРЕХРЕСНИМИ ПОСИЛАННЯМИ

Інструмент перехресних посилань створено для порівняльного аналізу та осмислення взаємопов'язаних та взаємодоповнюючих текстів Священного писання відповідно до усталених традицій теології людини.

В цьому передруку Священного писання перехресні посилання розміщені під заголовком кожного з текстів Священного писання.

Користуватися ними слід таким чином.

Наприклад, у тексті Досконалого початку перше перехресне посилання «• 1. Діал. 25-26» означає, що перше речення тексту Досконалого початку (Дос. 1: «Мій подарунок –

ПРИМІТКИ ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

всесвіт на чистому аркуші паперу») варто порівняти із репліками 25-26 тексту Діалог (Діал. 25-26: «Хто записав слово Боже?» – «Це знає тільки Бог. Богом продиктовані твої питання, Богом продиктовані мої відповіді. Нема інших авторів священного писання.»).

Це перехресне посилання підказує додумати таку низку істин (ідейних асоціацій):

1) Текст Досконалого початку є прямою мовою Бога («Мій» = «Божий»).

2) Бог радить читачу дивитися на нескінченність його очима, долучитися до одкровення, мислити своє «Я» спорідненим з чистим аркушем божественного «Я», безмежним у часі та просторі, у цінності, предметності, чисельності, в усіх вимірах («Я» єдине з Богом).

3) Слово Боже є чистим аркушем (Бог = Душевний чистий аркуш = Досконалість).

4) Текст Священного писання знаходиться у надбанні всього людства, жодна людина чи спільнота не може пред'являти на нього будь-які виключні авторські чи інші права, бо Священне писання належить всім людям, тобто, кожній душі (незалежно від особливостей її тіла, в т. ч. сукупності тіл, безтілесності, в т. ч. свідомості, ментальної, почуттєвої, договірної конституції), яка задекларувала і послідовно утврджує свій суверенітет особистості.

Цей перелік ідейних асоціацій на основі згаданого перехресного посилання не є вичерпним. Як і тексти Священного писання, перехресні посилання можуть тлумачитися читачами самостійно у асоціюванні з будь-якими добрими ідеями.

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК

Алфавітний покажчик допомагає знайти важливі фрагменти Священного писання за ключовими словами. Наприклад, за ключовим словом «Молитва» ви отримуєте підказку, що починається з посилання «Рит. 1», яке вказує на частину 1 «Спілкування з Богом» тексту «Ритуали священного обряду».

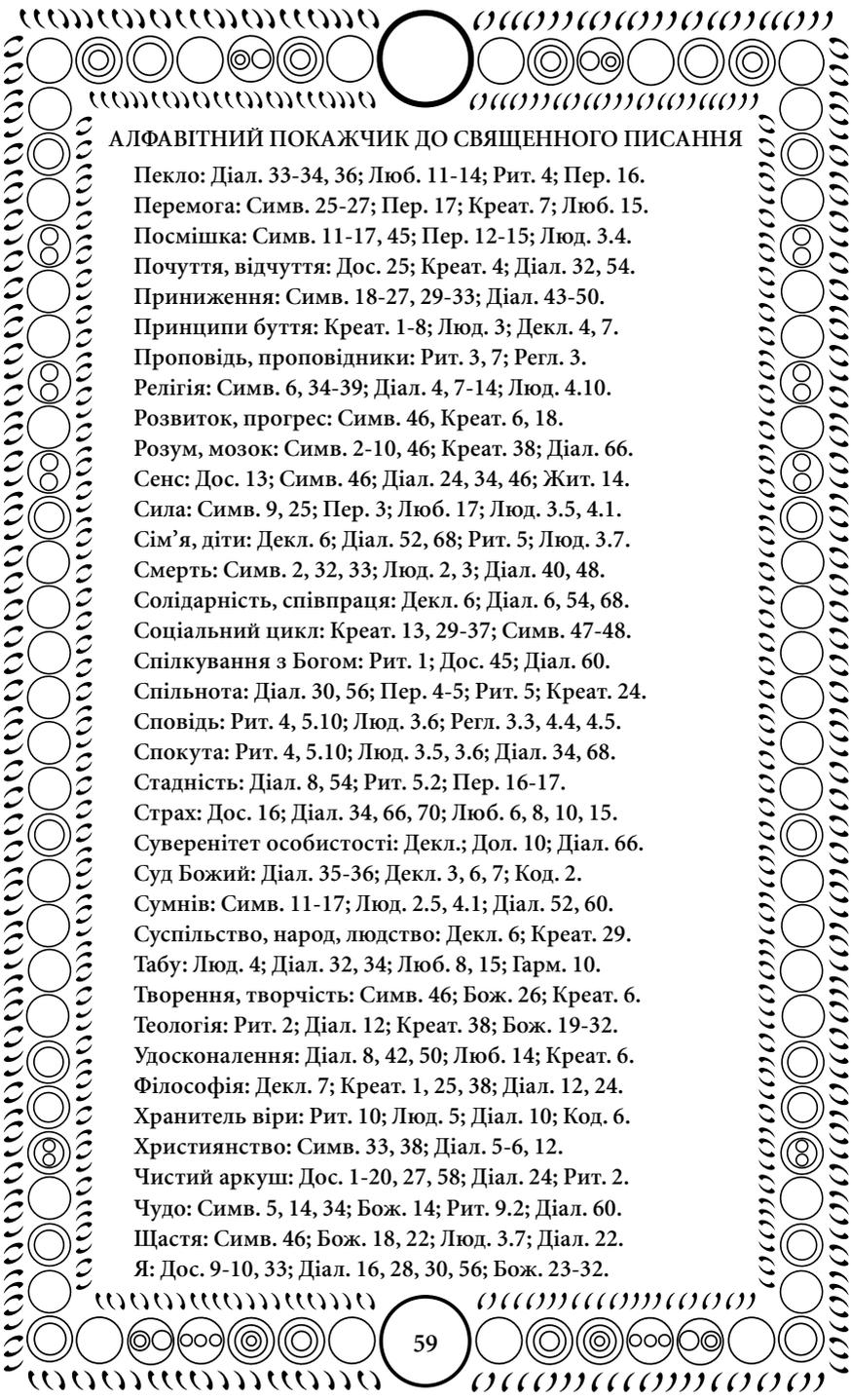
АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

Слід пам'ятати, що значення кожного слова творить читач своїм вільним розумом, бо істина належить людині, а людина належить собі. Твоя фантазія – дар Божий. Слово Боже слугуватиме твоїм добрим задумам: підкаже, як володіти собою і всесвітом, бути досконалою суверенною душею.

Абстракція: Діал. 24, 62; Декл. – преамб.; Дос. 24.
Агресія: Симв. 26, 29; Діал. 8, 48; Рит. 5.2.
Антропологічний цикл: Креат. 21-28; Жит. 1-20.
Атеїзм, агностицизм: Діал. 12; Пер. 10; Люд. 4.7.
Бездіяльність: Люд. 4.4; Діал. 35-36; Люб. 15.
Безмежність: Дос. 12-13; Люб. 17; Діал. 24, 28, 32.
Безумство: Люб. 10-11; Бож. 21; Діал. 22, 34.
Благословення: Рит. 5, 10; Діал. 20, 54, 68; Регл. 1.
Бог: Бож. 4-19; Рит. 1; Гарм. 1-12; Діал. 28, 36, 58.
Богослужіння: Рит. 1-3, 9; Регл. 2.3, 5.2; Діал. 8, 10.
Богохульство: Бож. 20-21, Діал. 22, 48, 54, 66.
Боротьба: Симв. 46, Креат. 7, 16, Діал. 36, Рит. 8.
Буддизм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Визначення добра і зла: Рит. 6; Код. 2-5; Діал. 10.
Віра: Симв. 9, 14-16, 25, 33, 41; Креат. 15; Люд. 5.7.
Влада, держава: Декл. 4, 6; Бож. 7, 32; Діал. 36, 54.
Власність: Декл. 5, 6; Дос. 31; Дол. 10; Креат. 5.
Воля, свобода: Декл. 4, 7; Люб. 10-17; Пер. 5.
Всесвіт: Дос. 1-9, Симв. 38, Гарм. 2-18, Креат. 4.
Гординя: Симв. 21, 24-28, 31, 39; Діал. 11-12; Люб. 15.
Гріх: Люд. 2.5, 3, 4; Діал. 36, 48, 50; Рит. 4, 5.2.
Гроші, вигода: Симв. 5; Креат. 19-20; Регл. 2.2.
Диявол: Діал. 32-34, Гарм. 10, Люб. 15, Люд. 4.8.
Діалог: Люб. 18; Креат. 2; Діал. 5-6, 10, 62; Пер. 1.
Діяльність: Люд. 2, 3; Рит. 5; Код. 5; Регл. 1, 2, 5.
Добро: Дос. 5, 10, 57; Симв. 19-20; Люд. 3; Код. 1.
Доля, історія, традиція: Креат. 13, 21-37; Діал. 34.
Досконалий початок: Дос. 27, 58; Діал. 12, 24, 28.
Досконалість: Декл. 2-3; Регл. 1; Креат. 7; Діал. 12.
Дух: Симв. 16, 38; Жит. 13-16; Діал. 6-10, 24, 32.
Духовність: Діал. 7-8, 24, 32; Рит. 9; Люд. 1, 2.
Душа: Симв. 10-17; Бож. 10; Діал. 28, 38; Декл. 2.
Душевна спільнота: Рит. 10, Регл. 1-5, Декл. 2, 6.

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК ДО СВЯЩЕНОГО ПИСАННЯ

Душевність: Симв. 2; Декл. 2; Діал. 10, 32, 34, 46.
Єдність: Дос. 9; Пер. 4-5, 16-17; Креат. 4; Діал. 24.
Життя: Дос. 58; Симв. 46; Жит. 1-20; Люб. 11-14.
Закон Божий: Креат. 1; Діал. 34, 35-36, 48, 56.
Закон здійснення ідеального: Креат. 11; Рит. 9.2.
Закон ідеалізації дійсного: Креат. 10; Гарм. 7.
Закон ідеалізації ідеального: Креат. 12; Дос. 1-14.
Зло: Симв. 18-33; Пер. 16; Люд. 3-4; Діал. 34, 48.
Зневага, ворожість: Симв. 31; Люд. 4; Діал. 48, 54.
Ідеальне, ідеалізм: Креат. 4-7; Діал. 38, 42; Рит. 9.2.
Індивідофобія: Діал. 10, 54; Декл. 3, 6, 7; Дос. 19, 33, 35.
Індивідуальність: Креат. 24, 28; Діал. 8, 10, 53-56.
Індуїзм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Іновірці, інакомислячі: Симв. 33-43; Діал. 5-6, 24.
Інстинкт: Дос. 25; Креат. 22; Діал. 8, 52, 54; Рит. 5.
Іслам: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Істина: Дос. 27, 32; Бож. 5; Гарм. 7; Діал. 24.
Іудаїзм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Кінець: Дос. 54; Симв. 32, 48; Рит. 3.2; Креат. 13.
Колектив: Декл. 6; Люд. 5.2; Рит. 5; Діал. 54-56.
Коло, точка, межі: Дос. 21-46; Діал. 14; Код. 8.
Любов, серце: Люб. 1; Симв. 45; Діал. 16, 54, 66.
Людина: Люд. 2; Декл. 6; Креат. 21-28; Діал. 38.
Матеріальне, матеріалізм: Креат. 2-8; Діал. 42, 46.
Міф, казка: Креат. 15; Діал. 20-22, 34; Симв. 40.
Молитва: Рит. 1; Бож. 8, 30; Креат. 2; Діал. 18-20.
Мораль, етика: Люд. 3; Креат. 15; Код. 1; Декл. 3.
Мудрість: Декл. 7; Симв. 26, 45; Бож. 16, 22-32.
Нагадування: Симв. 13; Рит. 7; Наг. 1-7; Декл. 6.
Найвища цінність людини: Симв. 9, Люд. 2.
Насильство: Симв. 18, 25, 29; Люд. 3-4; Діал. 48.
Натхнення: Симв. 14; Рит. 1-2; Пер. 5; Діал. 64.
Наука, знання, інтелект: Діал. 12; Креат. 17, 18.
Недосконалість: Дос. 25-26; Люб. 11-18; Креат. 7.
Ненависть, ворожість: Люб. 7-15; Симв. 31.
Обряди, ритуали: Симв. 45; Діал. 3-4; Рит. 1-10.
Одкровення: Бож. 2, 17, 30-31; Креат. 2; Рит. 1.
Одушевлення: Дос. 30; Гарм. 7-12; Креат. 16.

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

Пекло: Діал. 33-34, 36; Люб. 11-14; Рит. 4; Пер. 16.
Перемога: Симв. 25-27; Пер. 17; Креат. 7; Люб. 15.
Посмішка: Симв. 11-17, 45; Пер. 12-15; Люд. 3.4.
Почуття, відчуття: Дос. 25; Креат. 4; Діал. 32, 54.
Приниження: Симв. 18-27, 29-33; Діал. 43-50.
Принципи буття: Креат. 1-8; Люд. 3; Декл. 4, 7.
Проповідь, проповідники: Рит. 3, 7; Регл. 3.
Релігія: Симв. 6, 34-39; Діал. 4, 7-14; Люд. 4.10.
Розвиток, прогрес: Симв. 46, Креат. 6, 18.
Розум, мозок: Симв. 2-10, 46; Креат. 38; Діал. 66.
Сенс: Дос. 13; Симв. 46; Діал. 24, 34, 46; Жит. 14.
Сила: Симв. 9, 25; Пер. 3; Люб. 17; Люд. 3.5, 4.1.
Сім'я, діти: Декл. 6; Діал. 52, 68; Рит. 5; Жит. 3.7.
Смерть: Симв. 2, 32, 33; Люд. 2, 3; Діал. 40, 48.
Солідарність, співпраця: Декл. 6; Діал. 6, 54, 68.
Соціальний цикл: Креат. 13, 29-37; Симв. 47-48.
Спілкування з Богом: Рит. 1; Дос. 45; Діал. 60.
Спільнота: Діал. 30, 56; Пер. 4-5; Рит. 5; Креат. 24.
Сповідь: Рит. 4, 5.10; Люд. 3.6; Регл. 3.3, 4.4, 4.5.
Спокута: Рит. 4, 5.10; Люд. 3.5, 3.6; Діал. 34, 68.
Стадність: Діал. 8, 54; Рит. 5.2; Пер. 16-17.
Страх: Дос. 16; Діал. 34, 66, 70; Люб. 6, 8, 10, 15.
Суверенітет особистості: Декл.; Дол. 10; Діал. 66.
Суд Божий: Діал. 35-36; Декл. 3, 6, 7; Код. 2.
Сумнів: Симв. 11-17; Люд. 2.5, 4.1; Діал. 52, 60.
Суспільство, народ, людство: Декл. 6; Креат. 29.
Табу: Люд. 4; Діал. 32, 34; Люб. 8, 15; Гарм. 10.
Творення, творчість: Симв. 46; Бож. 26; Креат. 6.
Теологія: Рит. 2; Діал. 12; Креат. 38; Бож. 19-32.
Удосконалення: Діал. 8, 42, 50; Люб. 14; Креат. 6.
Філософія: Декл. 7; Креат. 1, 25, 38; Діал. 12, 24.
Хранитель віри: Рит. 10; Люд. 5; Діал. 10; Код. 6.
Християнство: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12.
Чистий аркуш: Дос. 1-20, 27, 58; Діал. 24; Рит. 2.
Чудо: Симв. 5, 14, 34; Бож. 14; Рит. 9.2; Діал. 60.
Щастя: Симв. 46; Бож. 18, 22; Люд. 3.7; Діал. 22.
Я: Дос. 9-10, 33; Діал. 16, 28, 30, 56; Бож. 23-32.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Віровчення, обряд та організація віруючих в найвищу цінність людини й святині релігійної ідентичності у сукупності складають традиційний устрій душевної релігії. Це роз'яснення, поряд із читанням та осмисленням Священного писання, допоможе краще зрозуміти деякі основи нашого релігійного життя як віруючим, так і тим, хто міркує про можливість взяти участь в Українській Душевній спільноті чи в іншій душевній спільноті, або сповідувати нашу релігію самостійно, або просто прояснити для себе базові цінності нашої релігії.

Віровчення душевної релігії складається зі священного писання, морального закону та богословської науки, а також постійно розвивається у спілкуванні віруючих з людьми, включаючи й спілкування з Богом. Священне писання – це слово Боже, моральний закон вчить нас бути собою, а богословська наука допомагає пізнавати і освоювати все буття. Обрядовість душевної релігії включає самостійні (наприклад, спілкування з Богом, посмішка) та спільні (наприклад, визначення добра і зла, релігійні свята) ритуали й обряди, що одушевлюють наше життя. Організацією віруючих в душевній релігії є душевна спільнота (суверенна особистість), святинями релігійної ідентичності є символічні слова (наприклад, назва душевної релігії), зображення (наприклад, коло), дії (наприклад, жест благословення), які засвідчують людське володіння душевною релігією.

Кожна душа, у якій залишилися питання про нашу релігію після ознайомлення з цим роз'ясненням та Священним писанням, може звернутися із своїми питаннями до хранителя віри будь-якої з душевних спільнот.

Святині релігійної ідентичності

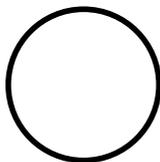
Для прийняття душевної релігії достатньо, щоб людина прочитала та зрозуміла формулу віровизнання і

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

погодилася з нею. Згода із формулою віровизнання може бути засвідчена перед душевною спільнотою словами “Щиро сповідаю душевну релігію”. Окрім того, слід читати, а краще й поширювати Священне писання, яке також є фундаментальною складовою нашої релігійної ідентичності.

Сутність релігійної віри в найвищу цінність людини ми коротко пояснюємо собі та іншим формулою «Віра в себе. Вірність собі. Володіння собою». Гімн душевної релігії виконується на слова поезії «Повір».

Знаком нашого віросповідання є коло, що символізує людину в центрі буття як душу буття.

Чистий аркуш душевності всередині й зовні цього кола демонструє єдність кожної людини з усім буттям, всеохопність та безмежність людини і людяність всього нескінченного буття.

Коло є не тільки графічним символом, але й жестом благословення. Ми описуємо рукою коло в повітрі, щоб продемонструвати свою добру волю і готовність думкою, словом і ділом спілкуватися з Богом в будь-яких обставинах та приймати всією душею даровані Богом висновки з думок, відповіді на висловлювання, наслідки своїх вчинків.

На початку цього ритуального руху гладимо долонею повітря, а в кінці піднімаємо долоню догори; можна здійснити цей ритуал як рухом правої руки за годинниковою стрілкою, так і рухом лівої руки проти годинникової стрілки. Можна також здійснювати цей ритуал подумки або в інший індивідуальний спосіб, як підказує творча уява.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

На відміну від багатьох інших релігій у вірі в найвищу цінність людини Бог не вимагає від людини демонстрації формальної прив'язаності до нашої релігії, оскільки Бог знає, що в будь-якій добрій вірі людина по суті єдина з Богом.

Наша релігійна ідентичність є багатогранною і включає в себе демонстрацію поваги до всіх релігій, пошук примирення та згоди всіх релігій і світських світоглядів (релігійний пацифізм). Можна бути віруючим в найвищу цінність людини і водночас бути християнином, мусульманином, буддистом, тощо, та й навіть атеїстом.

Якщо людина побоюється репресій за відкрите сповідання релігійної віри в найвищу цінність людини, вона може зберігати своє віросповідання в таємниці. Але відповідно до слова Божого людина може навчитися жити без страху, відверто, чесно і щасливо.

Священне писання

Священне писання є формою слова Божого, що визначає одкровенне віровчення, дароване Богом, душевні обряди та правильну релігійну організацію віруючих в найвищу цінність людини.

Бог написав Священне писання таким чином, щоб людина читала його, ставлячи себе на місце автора, тобто, Бога.

У розділі «Одкровення» Бог за допомогою поетичних абстракцій відкриває шлях удосконалення людського світогляду через безмежність (Досконалий початок), душевність, моральний критерій (Символ віри) та ідеальність (Божественне одкровення).

У розділі «Оповідання» наведено короткі притчі, які показують розвиток релігійної віри в найвищу цінність людини у різних ситуаціях.

У розділі «Осмилення» Бог систематизує знання з душевного богослов'я (Людина понад усе), вказує на методи пізнання (Креативний ідеалізм), діалогу та полеміки з інакомислячими.

У розділі «Обряд» розкривається форма і зміст основних ритуалів священного обряду нашої релігії, перш

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

за все безпосереднього спілкування з Богом, благословення, одушевлення, проповіді, сповіді, визначення добра і зла та нагадування.

У розділі «Організація» пояснюються засади самоорганізації віруючих в такі релігійні інституції, як суверенна особистість та душевна спільнота, показується, що душевна спільнота є суверенною особистістю і суверенна особистість є душевною спільнотою, оскільки Бог вказав нам ототожнювати душевність із духовністю.

Бог дає людям велику свободу в вільному тлумаченні та навіть удосконаленні Священного писання.

Походження та розвиток Священного писання вважається таємництвом, що здійснюється відповідно до спеціальних таємних обрядів душевної спільноти з метою максимально досконало задокументувати слово Боже.

Душевна спільнота

Душевна спільнота є встановленим у Священному писанні способом самоорганізації віруючих в найвищу цінність людини, а також, у ширшому розумінні, формою одушевлення будь-яких людських спільнот та груп людей, а також одушевлення неодушевлених предметів і мислених образів (вигадок) віруемими в найвищу цінність людини, починаючи з базової душевної спільноти – людини як суверенної особистості, до якої ми уподібнюємо усі душевні спільноти.

Ми прирівнюємо у природному праві володіти собою будь-яку спільноту до особистості, оскільки віримо, що кожна спільнота є задумом однієї людини, суверенної особистості, а також договором та власністю будь-якої сукупності людей, включаючи одноосібну (в складі однієї людини) та пусту сукупність (до якої хранитель віри не включає себе чи інших живих людей, а включає лише мислимі душі, наприклад, посмертно чи в очікуванні народження нового тіла).

Належність до спільноти (участь в спільноті) робить людину власником (співвласником) спільноти.

Скільки б не було учасників у душевній спільноті, всі вони вважаються однією людиною.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Інші організації та групи людей (наприклад, сім'ю, зібрання однодумців та співробітників, корпорацію, державу, людство, тощо), рівно як і всі одушевлені за доброю волею людини символи (наприклад, храм, бренд, мем, тощо) ми також сприймаємо як одну людину.

Все буття, безмежне у просторі та часі, чисельності та цінності, є однією душевною спільнотою, однією людиною, однією душею, одним Богом, безмежно єдиним з кожною людиною, і кожна людина в єдності з Богом-людиною є хранителем віри цієї своєї безмежної душевної спільноти.

Кожна людина може бути покликаною Богом створити свою душевну спільноту чи брати участь в будь-якій своїй душевній спільноті відповідно до Священного писання і брати участь у керівництві душевної спільноти, будучи хранителем віри.

Українська Душевна спільнота

Українська Душевна спільнота – організація душевної релігії, створена у 2003 році відповідно до божественного одкровення. У 2015 році приєдналася до Душевної Спільноти Всесвіту. Хранителем віри обох спільнот є Юрій Шеяженко.

З точки зору природного права наша спільнота реалізує право віруючих на самоорганізацію відповідно до приписів власної релігії. Українська Душевна спільнота є релігійною громадою, яка об'єднує віруючих в найвищу цінність людини. З точки зору українського та міжнародного законодавства, вона утворена на засадах реалізації прав людини, передбачених ст. ст. 18, 20 Загальної декларації прав людини (свобода совісті і релігії, асоціацій), ст. ст. 9, 11 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (свобода совісті і релігії, об'єднання), ст. 35 Конституції України, і діє без державної реєстрації на підставі ст. 8 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Хоча релігійна громада може діяти у правовому полі без державної реєстрації відповідно до міжнародних стандартів і законів України, для підвищення престижу нашої релігії та спрощення комунікації з державними органами ми шукаємо шляхи зареєструвати релігійні громади, релігійний центр, а

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

також громадські організації для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями віруючих громадян і священнослужителів, які сповідують душевну релігію. Водночас вже є офіційно зареєстрованими релігійні засоби масової інформації (журнал “Мораль”, бюлетень “Ідеаліст”), мета яких, відповідно до свідоцтв про державну реєстрацію, включає поширення релігійної віри в найвищу цінність людини.

Участь в Українській Душевній спільноті

Бажаючи взяти участь в Українській Душевній спільноті звертаються до Хранителя віри звичайною (Шеляженко Юрій Вадимович, вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042, Україна) чи електронною (ludstvo@gmail.com) поштою із заявою про участь в Українській Душевній спільноті, зміст якої охороняється таємницею сповіді. У заяві зазначається повне ім'я та (або) псевдонім душі, згода із формулою віровизнання “Щиро сповідую душевну релігію”, висловлення бажання відповідно до тексту Регламент душевної спільноти Священного писання взяти участь у Релігійній громаді сповідуючих віру в найвищу цінність людини “Українська Душевна спільнота”, володіти нею спільно й у згоді з іншими віруючими душами за своєю доброю волею; вказуються контактні дані у бажаному обсязі (поштова адреса, контактні телефони, e-mail, акаунти в соцмережах, тощо). За бажання може вказуватися: що душа одночасно сповідує інші релігії, віровчення (які саме); просить видати Священне писання; просить надсилати випуски журналу «Мораль»; просить видати посвідчення учасника Української Душевної спільноти; бажає проповідувати релігійну віру в найвищу цінність людини; просить провести обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю (декларування незалежності від війни); тощо.

Учасникам Української Душевної спільноти безкоштовно розсилається журнал «Мораль» та інша богослужбова література.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

За бажання вони долучаються до релігійних обрядів і беруть участь у релігійному спілкуванні.

Їм надається сприяння у проповіді нашої релігії, беруться до уваги і поширюються їх декларації з питань віри.

Учасники душевної спільноти можуть сповідуватися Хранителю віри, отримати благословення Хранителя віри на декларування свого суверенітету особистості, на творення душевних спільнот (наприклад, сім'ї) і участь в них.

Обрядова діяльність Української Душевної спільноти

Основним джерелом знань про правильне здійснення обрядів душевної релігії є Священне писання, зокрема, розділ Обряд. Здійснення релігійних обрядів в Українській Душевній спільноті заслуговує на окрему розмову.

Метою Української Душевної спільноти є релігійна діяльність відповідно до приписів віровчення душевної релігії та у межах діючого законодавства України. Діяльність Української Душевної спільноти включає в себе звершення богослужінь, обрядів, свят та церемоній, в тому числі, відправлення ритуалів священного обряду: спілкування з Богом; вшанування і дарування священного писання та чистих аркушів паперу як символів досконалого початку; проповідь; сповідь; благословення на добросчесне життя, об'єднання та співпрацю; благословення віри в себе; благословення вірності собі; благословення володіння собою; благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; одушевлення; освоєння душі через воскресіння, співпереживання, очікування; визначення добра і зла; одушевлення часу через визначення та відзначення святкових днів і періодів; нагадування; духовні ініціативи; творення чудес; покликання; фонд душевної енергії; та інших, передбачених віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини. Окрім того, у своїй діяльності Українська Душевна спільнота вдається до таких видів діяльності: відкриття і забезпечення діяльності храмів, святилиць,

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

священих місць, в тому числі віртуальних храмів у мережі Інтернет та інших інформаційних просторах; виготовлення і розповсюдження предметів релігійного призначення, релігійної літератури та інших інформаційних матеріалів релігійного змісту; релігійне просвітництво та публіцистика, відкрите вираження і вільне поширення своїх переконань безпосередньо або через засоби масової інформації; справи милосердя та добродійності, благодійна діяльність; організація духовної просвіти, в тому числі проведення навчання у групах та організація самостійного навчання віруючих віровченню і богословській науці одноосібності (теології) релігійної віри в найвищу цінність людини; захист віруючих в найвищу цінність людини від дискримінації; взаємодопомога віруючих громадян; захист прав, свобод та інтересів віруючих; інші види релігійної діяльності, які не суперечать діючому законодавству та віровченню релігійної віри в найвищу цінність людини. Така діяльність здійснюється на договірних засадах відповідно до Цивільного кодексу України, в тому числі у формі простого товариства (спільної діяльності без створення юридичної особи) з метою сповідувати душевну релігію і без мети отримання прибутку.

Спілкування з Богом у душевній спільноті передбачає читання та обговорення Священного писання у аспекті особистого досвіду віруючих і узгодження одкровень, явлених віруючим.

Благословення віри в себе є ритуалом благословення добротесних мрій та задумів людини, людської душевності та відкритості душі у згоді з текстом Досконалого початку. Благословення вірності собі є ритуалом благословення енергії згоди, зібраної, створеної та застосованої душою для життєвого руху до щастя відповідно до сенсу життя, встановленого Символом віри. Благословення володіння собою є ритуалом благословення суверенітету особистості та його проявів, названих у статтях Декларації суверенітету особистості. Обряд включає й особисті ікони; кожна душа може зображувати себе на іконі з німбом, що символізує наше священне коло – людину в центрі всесвіту (Діал. 14).

Одушевлення здійснюється священним знаком кола та проповіддю про душевність одушевлюваного об'єкта.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Освоєння душі як священний обряд реалізації спорідненості кожної людської душі з усіма душами предків, сучасників та нащадків здійснюється шляхом залучення до душевної спільноти будь-яких людей у формі одушевлених уявлень, створення людини силою своєї уяви в результаті священної фантазії, воскресіння, співпереживання або очікування з готовністю забезпечити суверенітет особистості освоєної душі силою своєї віри та з глибокою повагою, при тому що усвідомлюється суб'єктивність освоєної душі й те, що її суверенітет особистості є похідним від суверенітету особистості її творця. Воскрешаючи душу на підставі пам'яті про неї, включаючи творчість, фотографії, публікації, тексти, відео- та звукозаписи, інші пам'ятки, символи та свідцтва, ми можемо подолати зло смерті. Співпереживаючи душі, погоджуючись з її думками і почуттями і приймаючи їх як свої, ми взаємно підсилюємо суверенітет особистості кожної людини енергією солідарності. Очікуючи душу, ми приймаємо майбутнє як Божий дар, готуємося гідно зустрічати людей і будувати з ними відносини, творити вчинені душі з себе, знайомих, близьких, дітей, будь-яких інших людей. Освоєння душ не повинно підміняти життя, об'єктивну пам'ять, спілкування та стосунки з людьми, неприпустимо всерйоз творити собі ворога, одушевляти зло, а у разі створення жартома малодушної істоти дбаємо, щоб вона нікого не ображала, але надихала вдосконалювати себе. До суб'єктивного освоєння людських душ ми вдаємося, коли з тих чи інших причин об'єктивне спілкування з людиною ускладнене або представляється неможливим: до знайомства, після смерті, через безтілесність, розставання або відчуження. Цей обряд робить неможливе можливим і допомагає долати складнощі. Освоєна душа зберігає і підсилює мисливий образ та (чи) добру пам'ять про людину, спонукає створювати та реалізовувати добрі задуми солідарності – взаєморозуміння, згоди, співпраці, об'єднання, інших відносин.

Визначення добра і зла для подолання зла та посилення добра у душевних спільнотах здійснюється відповідно до морального закону душевної релігії за правилами тексту Кодекс визначення добра і зла у Священному писанні. Відзначення свят і обрядовість фондів душевної енергії

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

великою (і визначальною) мірою залежить від творчих зусиль учасників Української Душевної спільноти.

Сімейні спільноти

У нашій релігії сім'ї утворюються як душевні спільноти з благословення Божого, явленого через хранителя віри, за доброю волею учасників сім'ї для успішного спільного життя і розвитку та творення нових людей.

Первинним видом сім'ї ми вважаємо суверенну особистість, тобто, одну особу, яка декларує свій суверенітет особистості з благословення Божого, що відоміє ч. 3 ст. 3 Сімейного кодексу України.

Створити сім'ю через Боже благословення може будь-яка кількість людей довільного віку, статі, почуттєвої конституції, сексуальної, гендерної чи іншої ідентичності.

Людині може належати скільки завгодно сімей, починаючи зі своєї одноосібної, однак про кожну сім'ю людина має сумлінно турбуватися і при цьому своєю участю в сім'ях не порушувати нічий інтереси, в тому числі не порушувати інтереси держави, встановлені законодавством. Наприклад, якщо Українська держава із консервативних міркувань визнає шлюбом лише союз одного чоловіка з однією жінкою, які не перебувають в інших шлюбах, в такому разі благословення Богом життя сімейних спільнот інакшого устрою ми у спілкуванні з офіційними особами держави для уникнення непорозумінь не наполягаємо називати шлюбом чи подружжям.

Слід підкреслити, що в сім'ї ми вважаємо головним спільне життя та розвиток вільних розумних людей з малих років, а не статеве життя. Необхідною умовою благословення сімейних партнерів у нашій релігії слід вважати те, що для них життя зводиться до згоди, але не зводиться до сексу.

Благословення спільнот

Хранитель віри Української Душевної спільноти благословляє на прохання віруючих душевні спільноти для добрих справ та ініціатив, суспільні, творчі об'єднання, інші види співпраці в ім'я добра.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Серед інших душевних спільнот, Хранитель віри благословляє суверенітет особистості та сімейні союзи для спільного життя і творення нових людей. В ритуалі благословення священик (Хранитель віри) бере у людей підготовлений ними регламент (угоду про створення і внутрішній порядок) спільноти чи декларацію суверенітету особистості, вивчає цей документ, переконується у його досконалості та у добрій волі всіх людей та їх згоді дотримуватися регламенту (декларації). Якщо регламент (декларацію) заздалегідь не підготовлено, священик питає, чи бажають люди простого або мудрого благословення. Для простого благословення священик дає підписати людям текст регламенту (декларації) у Священному писанні (при заснуванні душевної спільноти зазначається, хто є хранителем віри). Для мудрого благословення священик розпитує, що і як люди мають намір робити, чого вони очікують, що обіцяють, фіксує відповіді та перевіряє згоду усіх зацікавлених людей зі всіма відповідями, формуючи таким чином регламент (декларацію). Потім священик дає людям необхідне благословення, оголошує душевні настанови, рекомендує за необхідності звертатися за нагадуванням і тлумаченням змісту регламенту (декларації). Для сімейних спільнот, якщо душі, що утворюють сім'ю, не заявляють про інше, передбачається тотожність хранителя віри та сім'ї, іншими словами, прийняття всіх рішень має ґрунтуватися на взаємній згоді, хоча можливе благословення і сім'ї з визначеним главою сім'ї, якщо учасники сім'ї саме так домовилися визначити хранителя віри в своїй душевній спільноті.

Альтернативна (невійськова) служба

Людина, що сповідує релігійну віру в найвищу цінність людини, у своєму безпосередньому спілкуванні з Богом може отримати Божу настанову не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не брати в руки зброю, а натомість присвятити себе творчій праці для себе та всього людства, самоудосконалюватися і проповідувати релігійну віру в найвищу цінність людини. Відповідно до слова Божого

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

ми віримо, що війна є питанням особистого вибору. Хай воюють ті, хто обрав собі долю і професію воїна, а наша віра дозволяє кожній душі жити в мирі, декларуючи свою незалежність від війни.

На прохання таких віруючих Українська Душевна спільнота благословляє їх декларації незалежності від війни, що ґрунтуються на волі Божій та священності людського суверенітету особистості. Здійснення обряду полягає в тому, що Хранитель віри каже “Благословляю Божу настанову душі (ім’я людини) не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю, не порушуй цієї заборони і володй собою” та робить жест благословення.

Одновірцям, які вважаються військовозобов’язаними, хоча відповідно до слова Божого задекларували свою незалежність від війни, ми можемо допомогти, надаючи їм довідку про проходження обряду Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не брати в руки зброю, щоб документально підтвердити істинність їх релігійних переконань, що суперечать виконанню військового обов’язку, та право на заміну військового обов’язку альтернативною (невійськовою) службою відповідно до ст. 35 Конституції України та міжнародно-правових норм щодо захисту права сповідувати власну релігію як невід’ємної складової людської гідності.

Додатковими документами на підтвердження права віруючих проходити альтернативну службу замість військової може бути письмове благословення та публікація особистої декларації про незалежність від війни в релігійному бюлетені «Ідеаліст», який є зареєстрованим у встановленому законом порядку релігійним виданням.

У разі залучення кількох десятків свідомих віруючих, щоб виконати вимоги діючого дискримінаційного щодо малочисельних конфесій і щодо більшості пацифістів законодавства, ми могли б зареєструвати наші релігійні організації і посилити рівень правового захисту наших релігійних переконань. Віруючі, яким Бог наказав не воювати, могли б бути священнослужителями і проповідувати релігійну віру в найвищу цінність людини в соцмережах.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Як відомо, священнослужителі не підлягають призову та мобілізації.

Будучи прихильними до пацифізму, ми, водночас, нікому не нав'язуємо, а тільки мирно й спокійно проповідуємо власну релігію та властивий їй релігійний пацифізм, оскільки Священне писання приписує нам утримуватися від войовничості.

Ми визнаємо, що одним праведним людям Бог в особистому спілкуванні наказує не брати в руки зброю, а іншим порядним людям наказує взяти зброю і малим злом боротися з великим злом. Походження тієї чи іншої волі Бога є індивідуальним таїнством, хід і результати якого залежать від Божих дарів людині, її здібностей та переконань, від сили людської віри в себе, вірності собі, володіння собою.

У будь-якому випадку віруючі в найвищу цінність людини не можуть порушувати явлену їм волю Божу, бо то є великий гріх, і ще більшим гріхом та неприпустимим беззаконним приниженням людської гідності є примушувати силою віруючих до богохульної зневаги волею Божою. Істинно віруючі попри будь-які переслідування, страждання та інші випробування не відступляться від релігійної віри в найвищу цінність людини і завжди слідуватимуть слову Божому, знаючи, що навіть поряд з царством зла наша релігія допомагає кожній людській душі жити вільно й будувати навколо себе праведний всесвіт, вільний від приниження і насильства. Ми віримо, що кожна спроба незаконно уневільнити вільну мирну душу надихне з Божою допомогою багатьох людей скористатися природним правом на повстання проти тиранії та покласти край войовничому свавіллю.

Фонди душевної енергії та вибори їх адміністрації через енергетичне голосування

У кожної людини є фонд душевної енергії, накопиченої в обміні чесними словами, примноженої проголошенням чесних слів, джерело духу згоди, співпраці та добробуту, що породжує і живить душі виконанням чесних слів, збільшує цінність та чисельність добра, рухає долю.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Фонд душевної енергії забезпечує економність та ефективність володіння собою. Це може бути або володіння собою співпрацюючих душ, які обіцяють служити спільній меті та разом досягають її, або одноосібне володіння собою цілеспрямованої душі в її спільноті з усім буттям, суверенної особистості, наприклад, коли людина дає собі чесне слово досягнути певної мети та рахує кроки на шляху до мети, тримає слово, здобуваючи таким чином найбільше духовне багатство.

Накопичення, створення та реалізація духовної енергії – це самостійне суверенне господарство душевної спільноти. Людина як джерело цінності та предметності узгоджує цінність причин (обіцянок) з предметністю наслідків (плати), за доброю волею присвоюючи власним цінностям, створеним для реалізації в душевній спільноті (товару) певну ціну в певній кількості одиниць енергії (нулів); присвоєння ціни є способом одушевлення предметів душевним духом володіння собою, в тому числі, створення предметів з нічого. Ціна є обіцянкою певної міри цінності предмета, а плата є виконанням обіцянки.

“Грошова” одиниця душевної енергії, одне чесне слово зветься “нулем”. Нулі – це духовні “гроші” суверенної особистості, які створюються людиною і розвиваються так, як показано в Священному писанні (Креат. 20, 21). Принципи обігу та обліку енергії одушевлення у душевних спільнотах аналогічні обігу та обліку звичайних грошей, що споконвіку створювалися можновладцями, за такою суттєвою відмінністю, що енергія вважається чистим аркушем зі всіма наслідками цього богословського розуміння енергії і її обіг вільний від корупції, податків, крадіжок та інших матеріалістичних недосконалостей. Душевна енергія не корумпує душі, оскільки кожна душа за бажання створює власний енергетичний фонд. Стягувати регулярні нецільові обов’язкові енергетичні внески на користь спільноти (податки) Бог не радить, це вважається гріхом, оскільки всяка енергія має бути спрямована на досягнення певної зрозумілої мети; зокрема, оплата самоорганізації душевної спільноти фонду душевної енергії здійснюється не через податки, а шляхом енергетичного голосування на енергетичних виборах

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

адміністрації фонду. Таємне викрадення душевної енергії принципово неможливе, оскільки всі операції з душевною енергією здійснюються публічно, всі реєстри фонду душевної енергії доступні для ознайомлення кожній душі в душевній спільноті.

Душевна енергія нулів – це слова, ідеї, що відповідають відчутній та уявній дійсності, обіцяють законну предметну дію. Енергія – це всеохоплююча сила згоди, що дозволяє людині володіти собою. “Гроші” є чисельним вираженням цієї сили, духу власності. Енергетичним фондом (фондом душевної енергії) душі є сукупність власних та інших грошей та операцій з ними, включаючи відносини із іншими душами (контрагентами). Нульова маса (капітал) енергетичного фонду представляє собою масу обіцянок. Хто завгодно може їх давати скільки завгодно, але реальна цінність цих обіцянок вимірюється їх виконанням. Кожна людина творить власні суверенні нулі та контролює їх обіг за власними правилами, обмін нулів різних людей відповідно до їх цінності з поправкою на репутацію.

Однак якщо певні гроші виражають гординю припинувати та підкорювати інші душі, душевною спільнотою накладається обмеження щодо використання тих функцій чужих грошей, які пристосовані для руйнування суверенітету особистості. Зокрема, це стосується тих капіталів, які забезпечені насильством та розбещенням, які символізують прив’язаність людини до землі, до натовпу, будь-якого авторитета (одноосібного, колективного чи інституційного, наприклад, вчителя, майстра, лідера, знаменитості, релігії, ідеології, науки, держави, корпорації, мережі, племені, сім’ї, тощо), до певного способу життя чи роду занять (місії, професії, роботи, захоплення, тощо). Наприклад, прямий обмін будь-яких державних валют на нулі чи навпаки категорично забороняється, окрім випадків, коли створений та отримав благословення Боже спеціальний регламент узгодження морального закону душевної релігії із законодавством відповідної держави. Обіцянка та плата

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

мають бути чесними, а в такій угоді, де обіцяють все бажане в обмін на повну самовіддачу – і обіцянка, і плата є завідомо безчесними; в давніх казках такі безчесні угоди називають договором з дияволом, адже істинний Бог творить людську свободу, а казковий диявол прагне заволодівати душами, спокушати і віроломно поневолювати людей.

Для забезпечення публічної співпраці багатьох душ у енергетичних фондах душевних спільнот: ведуться відкриті реєстри душ учасників, тобто, списки душ, які беруть участь в фонді, включаючи душі, створені іншими душами одноосібно або спільно; реєстри рахунків, а саме, розрахункових рахунків, в яких зазначається, скількома нулями володіє кожна душа, спільного і виборчого рахунку для самоорганізації фонду; реєстр декларацій душ-учасників, зроблених відповідно до правил фонду та слова Божого, на підставі якого складається реєстр операцій – відкриття і закриття рахунків, зарахування та руху нулів між рахунками, та розшифровка балансу виборчого рахунку (на користь яких душ скільки нулів внесено). Деклараціями можуть бути нульові оголошення та пропозиції, зобов'язання і договори, зокрема про співпрацю, обмін, благодійність, створення нових душ та правила їх буття; виборчі програми кандидатів у адміністратори та акти енергетичного голосування; рішення адміністрації як хранителя віри душевної спільноти учасників енергетичного фонду.

Спільний рахунок забезпечує діяльність адміністрації фонду одушевлення, обраної за правилами енергетичного голосування (якщо душевна спільнота не вирішила визначити адміністрацію за іншим принципом).

Загальним правилом діяльності адміністрації енергетичного фонду, що впливає з її суверенних творчих та адміністративних функцій, є правило творчої всеохопності. Зміст цього правила полягає в тому, що, якщо інше не уточнюється правилами фонду, адміністрація може на свій розсуд розпоряджатися спільним рахунком, обліковувати

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

рух енергії по інших рахунках, одночасно посилювати усі рахунки, крім виборчого, на однакову кількість (суму чи відсоток) енергії, та бути хранителем віри душевної спільноти учасників фонду, чесно декларуючи свою суверенну волю у відповідності до слова Божого. Однак поки самостійні Душі визнаються учасниками фонду, адміністрація може розпоряджатися їх розрахунковими рахунками лише відповідно до їх суверенної волі, добровільно висловленої у їх деклараціях, що не суперечать слову Божому. Одночасне посилення усіх рахунків, крім виборчого, на однакову кількість енергії, зветься енергетичною емісією.

Душа-адміністрація енергетичного фонду обирається серед душ-учасників таким чином. Відповідно до правил енергетичного голосування, кожна душа може перерахувати будь-яку кількість енергії на виборчий рахунок, декларуючи, на користь обрання якої душі адміністрацією фонду здійснено перерахування, що є енергетичним голосуванням за цю душу. Кількість разів та обсяг енергетичного голосування не обмежується. Голосувати за себе можна в будь-якому випадку; голосування за інші кандидатури допускається лише у разі, коли кандидатом віддано голос за себе. Обраною адміністрацією є душа, за яку віддано найбільше енергії. Після обрання адміністрації вся зібрана на виборчому рахунку енергія перераховується на спільний рахунок, але душі можуть продовжувати вносити енергію на виборчий рахунок. У разі перевищення обсягу виборчого рахунку над обсягом спільного рахунку діюча адміністрація зобов'язана провести вибори нової адміністрації, оголосивши виборчий період розумної тривалості (наприклад, не менше тижня і не більше місяця). У разі самоусунення адміністрації функції адміністрації передаються душі, яка перемагає у енергетичному голосуванні за період від останніх виборів до моменту самоусунення адміністрації. Адміністрація може уникнути проведення виборів, здійснивши енергетичну емісію; якщо протягом короткого часу (наприклад, тижня) після емісії обсяг виборчого рахунку перевищить обсяг спільного рахунку, діюча адміністрація позбавляється права на енергетичну емісію і зобов'язана невідкладно провести вибори нової адміністрації.

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Мораль душевної релігії – це жива традиція самовдосконалення людини, звичаї та норми, які допомагають зрозуміти природу добра і зла та бути добром. Мораль визначається традиційним устроєм (віровченням, обрядом, організацією) душевної релігії та етикою. В свою чергу, етика душевної релігії є моральним вченням і богословською дисципліною, яка вивчає моральні системи, в т.ч. мораль душевної релігії, шляхи її реалізації та розвитку.

Законои – це універсальні принципи буття. Моральним законом у душевній релігії, на якому ґрунтується наша мораль та етика, вважається одноосібність або суверенітет особистості: віра в себе, вірність собі, володіння собою. Моральні закони пізнаються через вивчення Священного писання та богословської науки, через безпосереднє спілкування з Богом та духовну самооборону, у обрядах визначення добра і зла. Такі обряди проводяться за правилами Кодексу визначення добра і зла, результати визначення після найважливіших обрядів оприлюднюються в письмовій формі. Історія душевної релігії нараховує чимало оприлюднених результатів обрядів визначення добра і зла.

У Священному писанні, в притчі “Доля” Бог каже людині: “Твоє буття належить тобі”. Іншими словами, людина має бути собою, керуватися принципом “я – це я”, але керуватися послідовно, залишаючись собою однаково у радості та горі; саме такий моральний закон душевної релігії. Також в Священному писанні Бог дає універсальний моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Добро є душевністю, а зло бездушністю; добро є відкритістю, зло є ізоляцією; добро є самостійністю, зло є залежністю; добро є самоствердженням, зло є саморуйнуванням. Виходячи з принципу солідарності як важливої складової суверенітету

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

особистості (Декл. 6), етика душевної релігії розглядає зло як обмежене добро, бездушну силу, безумну, не вірну собі, тим часом як силою душі є віра.

Сила добра полягає у його відкритості, а отже й безмежності. Тому Бог вчить (Симв. 26), що добро (як безмежна сила) завжди перемагає зло (як обмежену силу).

Моральні та етичні принципи

Традиційні моральні принципи душевної релігії викладені у Священному писанні, зокрема, у текстах Символ віри, 46 (щодо сенсу життя), Людина понад усе, 3, 4 (“Моральні принципи”, “Табу”), Діалог, 39-52. Ці принципи знаходять розвиток як у етичних принципах, так і в формулі віровизнання, в якій віруючі обіцяють не залежати від гріхів: брехні, насильства, безумної войовничості, страху, жадібності, прив’язаності; гордині, тобто протиставлення свого чужому, демонізації інших; індивідуалізму, тобто побоювання самотності та однаків; знаходити свій сенс життя і щастя у розвитку, пізнанні та творенні, прагненні добра та боротьбі за добро; звертатися до Бога кожною думкою і вчинком, знаходити відповідь Бога у кожному висновку і наслідку, доброю волею і силою віри досягати досконалості.

Принципами етики душевної релігії є віра в себе (відкритий розум, всеохоплююча одноосібність), вірність собі (душевна одноосібність), володіння собою (самостійна одноосібність), а також моральність і мудрість як невід’ємні складові суверенітету особистості відповідно до слова Божого (Декл. 3, 7). Однак мудрість, яка справедливо підказує, що тою мірою, якою особа мислить і чинить зло, ця особа перстає бути людиною, має узгоджуватися із солідарністю, яка підказує, що з міркувань здорового глузду слід умовно розглядати як людину будь-який матеріальний об’єкт (тіло), яке потенційно може бути людиною (Декл. 6). У вирішенні подібних дилем і виявляється божественний дар моральності людини, тобто здатності самостійно розрізнити добро і зло.

Важливим етичним принципом є дієве очікування добра у підготовці до того, щоб добро збулося. Наприклад, до усіх істот ми намагаємося з ввічливості звертатися “великодушні

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

добродії” (“великодушна добродійко”, “великодушний добродію”), очікуючи, що вони будуть людьми, навіть якщо шансів на це мало.

У спілкуванні з душами (душевними спільнотами) ми поважаємо їх закони та звичаї, навіть недосконалі, та допомагаємо їм самоудосконаливатися; ми можемо залишатися вільними в собі, узгоджуючи свою волю з чужою неволею, якщо іншим не вистачає доброї волі звернутися до Бога і стати вільними. Прикладами такого прикрого становища, з яким ми боремось, кажучи правду, але й погоджуємось, не вступаючи у саморуйнівну війну за його правилами, є, наприклад, типова корумпованість мільярдів людей – прив’язка людини до чужих грошей, що належать ворожим до людини власникам великих капіталів (неофеодальній еліті, володарям “корпоративних” і “мережевих” вотчин), через оплату праці та благодійність, а через прив’язку до грошей і прив’язку до землі та натовпу, до недосконалих душевних спільнот (держави, корпорації, мережі), і навіть прив’язку релігії до землі та натовпу, яку дозволили собі нав’язати багатьом корумпованих релігійних діячів та організацій.

Ще одним етичним принципом є неприєднання до конфліктів. Ми виходимо з того, що конфлікти є узгодженим саморуйнуванням душ. Відтак, щоб уникнути саморуйнування, ми не вступаємо в конфлікти. Це не означає, що ми взагалі не обороняємося, навпаки, ми обороняємося через самовдосконалення. Іноді, піддаючись гріху, доводиться відповідати насильством на насильство, але для нас не є пріоритетом підготовка до цього, ми не прагнемо цього (хоч і не боїмося цього) і не пишаємося перемогами в таких ситуаціях, бо конфлікт завжди є злом. Наш вимушений вступ в конфлікт, хай навіть в формі справедливої та переможної самооборони, ми перш за все визнаємо поразкою в нашому душевному прагненні уникати конфліктів. Якщо вже не можна було не реагувати на нападки, треба, принаймні, стримувати себе, щоб вижити та дати вижити іншим і навчитися на власних помилках, як зробити так, щоб більше такий конфлікт не повторювався. Поразка душі з початком конфлікту не може забуватися при святкуванні перемог і має завжди нагадувати, що насильство не вирішує проблем; усі

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

наївні рецепти насильницького вирішення проблем є злом та саморуйнівною брехнею. І якщо вже існує гріховна професія воїна, ми маємо потурбуватися про те, щоб воїни воювали лише між собою і не втягували у війну мирних людей, щоб ніхто не боявся їхніх погроз, що прийде “ворог”, бо вони такі самі, як “ворог”, і щоб ніхто не вірив їхнім спокусливим обіцянкам, ніби, якщо багато людей втягнеться у їхню дурну війну, від цього, нібито, життя може стати кращим. Війна приносить чесним людям лише гріх та смерть.

Етика душевної релігії вирізняється високою толерантністю до богохульства. Ми віримо, що, які б почуття не викликало богохульство, слід володіти собою відповідно до поради Божої у Священному писанні, розділі Осмислення, тексті Діалог, 66: відмежуй свідомість від зла! Зрештою, всесвіт – чистий аркуш (Дос. 1), і дивитися на нього слід саме так: як на чистий аркуш. Хай безумці зловтішаються своїми богохульствами, думаючи, що їм вдалося образити Бога чи віруючих. Ми ж побачимо лише чистий білий аркуш там, де вони старанно вимальовували свої непристойності під дією недосконалих почуттів. Не слід піддаватися спокусі інстинктивно реагувати агресією на богохульство. Суверенітет особистості має залишатися непорушним навіть у тому разі, якщо богохульство виявилось влучним і викликало певну зневіру. Бог каже: коли страшно, гірко, нудно, долаючи розчарування, хворобу, безсилля, коли віра слабшає – читай Символ віри або Священне писання в цілому; думай, мрій, черпай натхнення зі Священного писання (Рит. 2).

Богохульство може виявлятися у безумному прагненні безпосередньо принизити Бога або висловити зневагу до релігійної віри в найвищу цінність людини, до віруючих. Треба пам'ятати, що приниження людини і Бога є безумством, яке насправді принижує лише безумця (Бож. 21). Богохульство – наслідок недосконалості світогляду тих, хто нехтує спілкуванням з Богом та не бачить сенсу у досконалих ідеях слова Божого, дарованих у Священному писанні. Віруючим в найвищу цінність людини не слід плутати богохульство з інакодумством або сповіданням іншої доброї релігії. Адже Бог заборонив нам зневажати вірою і переконаннями інших людей (Люд. 4.7). Більше того, моральна максима Символу

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

віри, 39 вказує нам, сповідуючи свою релігію, поділяти віру кожної людини, поважати кожну релігію, що утворює цінність людини. При цьому, звісно, слід пам'ятати принцип Божественного одкровення, 20: хто вважає, що Бог принижує людину, той принижує Бога і людину, такі злі переконання не можна поділяти. З посмішкою – адже посмішка є одним з джерел і обрядів нашої віри (Симв. 17, Рит. 8) – слід зазначити (і це свята правда), що у переліку різних шляхів до істини, наведених у Священному писанні, тексті Діалог, 12 значиться не тільки наука, віра, філософія, не тільки традиційні релігії, такі, як християнство, іслам, буддизм, індуїзм, іудаїзм, синтоїзм, тощо, але й навіть... атеїзм, котрий, за словом Божим, є досконалим як заперечення недосконалих уявлень про Бога. Таким чином, до атеїстичних формул на зразок «Бога нема» віруючим слід ставитись з розумінням (а також, безперечно, з посмішкою) і не сприймати їх як богохульство, оскільки навіть такі твердження можуть бути спричинені розумною і правильною спробою суверенної особистості звільнитись від забобних, принизливих для людини стереотипів.

Добро – це душевні цінності, джерелом яких є вільна людина

У Священному писанні (Симв. 9, 10) Бог каже, що душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Далі Бог пояснює: думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моєї свідомості – це душа. У дужковій нотації це зображується так: () свідомість; (()) душа.

Наука одноосібності визнає людину джерелом всіх цінностей і самостійною, найвищою цінністю. Найвищою – в тому сенсі, що це найбільш досконала душевна цінність, яка не тільки дає право на самостійність, але й зобов'язує до самодисципліни. Одна людина підніметься на гору і вважатиме, що весь світ внизу лежить у її ніг, а то й подумає, ніби здатна літати, кинеться вниз і уб'ється; це приклад нікчемної людини. Інша побачить з висоти чудову панораму

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

і захоче показати її кожному, намалювати, привести і показати, де лежать різні шляхи-дороги, вибирай – не хочу; у такій щедроті, широті душі виражається справжня висота людини.

Душевні цінності – не щось містично більше за людину, а те, що корисно людині, причому людина самостійно визначає, що їй корисно. Але не можна плутати корисне з приємним, не можна піддаватися сліпій прив'язаності, жадібності, страху. Людина має володіти собою і підкоряти свої почуття життєвому досвіду, спогадам та фантазіям, які дозволяють робити все життя радісним, а не компенсувати зрідка оргіями приємності нещасне, безцільне та принижене в цілому життя. Поєднуючи самостійність з розумністю, людина набуває божественного або, якщо хочете, природного права судити про добро та зло, про корисне і шкідливе. І треба розуміти, що справжній розум – це відкритий розум, він завжди в процесі саморозвитку, в пошуку згоди зі всім буттям, а надто з кожною живою душею.

Цінності – все душевне, все те, що додає нам духовної сили, допомагаючи людині бути всеохопною як Бог, що узгоджує в одній особі та одноосібно стверджує своїм буттям всі мислимі людські цінності, узгоджує традиції, узгоджує протиріччя. З душевних цінностей ми черпаємо енергію, бо енергія завжди виникає у послідовності, єднанні, згоді. Хоча згоду треба постійно підтримувати живою, чесною, відкритою до всього нового і відвертою, бо в іншому разі сила згоди відчужується від людей і починає нав'язувати себе, згода перестає бути владою над собою і перетворюється на залежність. Це зіпсована, корумпована згода – англійською мовою слово «corruption» значить псування.

Душевні цінності народжуються у їх безперервному ствердженні людиною і посилюються людською згодою, силою згоди, енергією узгодженого самоствердження людей. Справжні цінності не прив'язують до потреб, а звільнюють від обтяжливого споживання. Справжні цінності не тягнуть у минуле, а кличуть в майбутнє зі всією поважною переконливістю досвіду людського самоудосконалення, накопиченого кожною вільною душею в усіх кутках світу в усі часи. Душевні цінності не роз'єднують, а поєднують,

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

як Бог об'єднує людей. Справжні цінності не провокують агресію, а допомагають домовлятися.

Гріш ціна тим цінностям, які ізолюють людину від всієї повноти буття чи у гріховній гордині, що веде прямо до пекла, протиставляють людину людину, Бога, суспільство, націю, любов, гроші чи будь-що інше. Істина в тому, що нічого надлюдського нема – і навіть людина, що наближається у своєму розвитку до Бога, ніколи не протиставить себе чи якісь свої цінності іншим людям, оскільки Бог згоден з кожною людиною і узгоджує всі цінності, а суперечність із цим зразком, виражена у гордині протиставлення свого чужому, принижує людину. Бог не може бути зверхнім, бо зверхність є гріхом, а Бог безгрішний, і за прикладом Бога людина у розвитку своєї всеохопності також має позбавлятися усіх ілюзій власної зверхності. Гордия робить одноосібність недосконалою, позбавляючи її сили всеохопності, бо тільки всеохопна одиниця стає рівноцінною безлічі, а обмежена одиниця, навіть у формі широкого об'єднання, протистоїть безлічі та зрештою втрачає цінність, зливаючись із недосконалою безліччю у вічній приниженості вічного бою, де навіть перемоги обертаються поразками.

Гордия як протиставлення свого чужому, своїх – чужим, завжди спростовує претензії на святість та досконалість. Тож коли вам розповідають про якихось надлюдських богів чи героїв, знайте: це вигадані істоти, яким оповідач просто приписав свій гріх гордині, а отже, він і його вигадка далекі від істинної досконалості, що відкривається віруючим у найвищу цінність людини у одкровеннях безпосереднього спілкування з Богом подумки.

Бог – наша фантазія і наша совість; хто не може вигадати світ кращим, ніж він здається недосконалим відчуттям і почуттям, кому не вистачає совісті старанно та цілеспрямовано здійснювати свої мрії, той не знає істинного Бога. Слідуючи прикладу Бога, кожна людина може стверджувати свою безмежність. Хоч би й такими словами, сказаними Богом у Священному писанні релігійної віри в найвищу цінність людини: «Я є всесвіт». Бо цінність людини як творця і судді цінностей, пророка, здатного подумки спілкуватися з Богом і розуміти його відповіді на людські молитви у наслідках

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

власних задумів та вчинків – така цінність людини робить кожну людину всеохоплюючою, універсальною, безмежною. Це досконалість людини і душевність людини, добра воля, розуміння сенсу життя, підказаного Богом в Символі віри, тексті розділу Одкровення того ж Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини: сенс життя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя. Усвідомлення цього є релігійною вірою в найвищу цінність людини, яку я сповідаю і знаю, що кожна людина сповідає її також, навіть якщо називає її інакше та користується іншими словами, щоб висловлювати свою цінність, свою всеохопність, щоб творити, стверджувати та узгоджувати цінності, показуючи широту та відкритість людської душі.

Зло – це бездушна сила, обмежене добро

Природу зла не менш важливо розуміти, ніж природу добра. Священне писання містить чимало пояснень стосовно природи зла. Наприклад, користуючись алфавітним покажчиком до Священного писання, за словом «Зло» знаходимо наступні посилання: Симв. 18-33; Пер. 16; Люд. 3-4; Діал. 34, 48. Важливо уважно прочитати і усвідомити зміст цих уривків Священного писання, пройтися по відповідних перехресних посиланнях, перш ніж ставити питання та шукати відповіді на них для глибшого розуміння природи зла.

Одне з таких питань – в чому сила зла? Як бездушне зло, безумство може об'єднувати людей? Адже ми віримо, що спільноти є душами (Діал. 55-56), що люди об'єднуються у договірній співпраці, розумній солідарності. Об'єднання людей навколо зла у спостерігача-мораліста викликає спокусу творення собі ворога, одушевлення зла, тобто визнання злими людських душ, тоді як ми знаємо зі Священного писання, що кожна душа є досконало доброю. Ми вважаємо не більш ніж способом посміятися над собою і нагадати собі про необхідність уникати вчинення гріхів ідеї так званих

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

«злих духів», «диявола», «сатани» – казкових ворогів людства, значення яких часто перебільшується в інших релігіях для того, щоб спонукати до віри шляхом залякування, що у нашій релігії роботи не прийнято. Віра, заснована на страху, є безумною та безсилою.

Сила – це єдність, узгодженість буття, взаємодія чинників, що рухають буття. Сила може бути тим, що творить і чим володіє людина або, навпаки, тим, чому підкоряється і від чого залежить людина. Зрозуміло, що ці два підходи є моральними антиподами: перший підхід розвиває розум, веде до розвитку і множить добро, другий підхід зумовлений безумством, виправдовує деградацію і допускає зло.

Тобто, сила може бути як душевною (сила добра), так і бездушною (сила зла).

Силою душі є віра (Симв. 9). Силою зла є пристрасті (Пер. 4). Пристрасті характерні для людського тіла, проявляються у дії інстинктів, бездушних рефлексів та рефлексій свідомості, у простих потребах, почуттях, відчуттях, тощо. Але пристрасті можуть служити і душі (Симв. 10), коли вони є керованими та спрямованими на володіння собою, підпорядковані людській самодисципліні. Можна сказати, що некеровані пристрасті псують людину, порушують її суверенітет особистості, роблять її залежною від стихії зла. Тобто, віра може узгоджуватися з пристрастями, але і припиняти пристрасті, в цьому її керуюча сила на людському життєвому шляху розвитку та щастя.

На прикладі пристрастей видно, що сила душі є розумною силою, тоді як сила зла позбавлена розуму. Розумну людину пристрасті поєднують зі світом, а нерозумне тіло пристрасті відокремлюють від душі, підкоряють це тіло зовнішнім впливам, чи то стихії зла, чи то маніпулюванню злої сили. Зла сила є очевидною формою зла. Ми заперечуємо богохульні уявлення про те, що якихось людей Бог міг створити злими за своєю природою, оскільки ми вважаємо кожную людину доброю. Але ми визнаємо, що єдності душі та тіла можуть перешкоджати ті чи інші бездушні й нерозумні злі сили, яких не треба боятися, хоча їх треба вивчати та вчитися ними володіти, перетворюючи їх на знаряддя добра – адже злою є лише та сила, якою не володіє добра воля душі.

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Злі сили є недосконалостями буття, що долаються в процесі людського розвитку.

У Символі віри, 24 сказано, що зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження. Цим твердженням ілюструються тези про силу зла та оманливість його форм.

Власне, наївні матеріалістичні уявлення про існування «невиправно злих людей», які ми заперечуємо, пояснюються оманливою формою зла, коли прояви злої сили виглядають як нібито розумні міркування та дії людини.

Треба розуміти, що коли людина діє під впливом пристрасності, яка пересилила недосконалий розум – наприклад, страху, жадібності, прив'язаності – вона не володіє собою і раніше послідовний розум залишається тільки формою, оболонкою, видимістю людяності. Насправді в такій ситуації ми бачимо перед собою не людину, а інстинктивно реагуючу істоту, бездушне втілення сили зла.

У наведеному вище фрагменті слова Божого йдеться про об'єднання двох чи більше людей з тієї причини, що зло не може об'єднати одну людину, як це робить душевність, тобто – зло не може об'єднати людину з усім світом. Ніяка сила зла не може створити таке одичне досконале об'єднання, яке є душею, всеохоплюючим одушевленням буття. Зло роз'єднує людину зі світом, протиставляє себе людині.

Сила зла є межею розвитку людини, зупинкою у розвитку, коли людина припиняє опановувати себе і дозволяє гріхам осквернити святиню свого володіння собою.

Злий розум – видимість людяності за формою, а по суті замкнена свідомість, ізольована від Бога стихією злої сили. Але зло є недосконалим станом розуму і ні в якому разі не може розглядатися як сутність розуму, бо він є Божий дар.

Злих сил не слід боятися, особливо не варто у паніці принижувати людську душу грішника, бо це також буде гріхом, проявом злої сили страху та (або) безвір'я.

Поки людина залишається людиною, вона здатна побороти впливи злих сил, особливо за допомогою і за підтримки добрих людей. Добрий розум є відкритим розумом, що у безперервному саморозвитку усвідомлює та опановує єдність та безмежність буття.

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Силою добра є відкритість, силою зла – відмежування

Вчення про єдність буття релігійної віри в найвищу цінність людини базується на понятті досконалого початку, що розкривається у тексті Досконалий початок – першому тексті Священного писання. Там же єдність буття візуалізується у формі чистого аркуша, на якому людина може уявляти будь-які межі, в тому числі кола, точки.

Чистота аркуша уособлює душевність, досконалість, а межі людина уявляє для зручності на підставі тих чи інших пристрастей, впливів, сил.

Сила віри в себе, наприклад, змальовується у формі символу нашої релігії – кола, що зображає людину в центрі всесвіту: всередині досконалість внутрішнього світу, зовні досконалість зовнішнього світу, і вони єдині та подібні.

Уявляючи собі межі, людина заперечує досконалість. І добрий розум усвідомлює умовність будь-яких меж, бачить ідеалом свого розвитку єдність зі всім світом. Межі є лише частиною буття доброго розуму.

Сила добра є удосконаленням, що включає в себе, але не вичерпується відмежуванням. Натомість сила зла є відмежуванням заради відмежування, вічним запереченням. Зла сила виявляється у запереченні та руйнуванні, навіть якщо її оманлива форма заспокоює наївний розум безплідними мріями про розвиток та творення на руїнах та у спустошенні, спричиненому злою силою.

Добре об'єднання людей є довірливим та добровільним і базується а розвитку людини у процесі співпраці. Натомість зле об'єднання оволодіває людиною, руйнуючи її суверенітет, її володіння собою і перетворюючи людське тіло на частину бездушної злої сили.

У візуалізації досконалого початку розвиток доброго об'єднання є розсуванням меж кола душевної спільноти аж до стирання усіх меж та перетворення душі у досконалу єдність всього буття в цілому, яке символізує чистий аркуш, тоді як зле об'єднання є перетворенням буття на суцільну межу, на одну точку, відмежовану від досконалості.

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Логіка зла

У спотвореній логіці розуму, відмежованого від душі і цим зіпсованого під дією злої сили, місце ідеального займає заперечення.

Спотворений розум заперечує себе, виходячи з міркувань ідеалізації своєї залежності та приниженості. Таке заперечення і породжує об'єднання двох та більше людей, які піддалися гріху самозаперечення: їх об'єднує не реалізація спільного задуму, а спільне приниження перед фактом спільної біди, конфлікту, змагання, боротьби, тощо. Тобто, між ними виникає вимушена, а не добровільна взаємодія, яку важко вважати згодою чи договором і взагалі неможливо вважати душевною спільнотою, якщо тільки не обманювати себе. З іншого боку, якщо безсилля не може розглядатися як душевність, то заперечення є певною формою душевності. Якось хранитель віри розповів, що, коли він був нігілістом, вигадав таке парадоксальне формулювання: "Абсолютної істини немає! Це абсолютна істина". І з цього почався шлях до віри. Отже, від абсолютного заперечення до абсолютної віри кілька кроків. Хоча потрібна добра воля, аби зробити ці кроки, інакше заперечення так і залишиться запереченням.

Розум, логіка якого спотворена силою зла, може навіть зберегти якісь зачатки філософського мислення, тільки його ідеалізм стає обмеженим – відмежувальним, войовничим, заперечувальним. Спотворюються і початки креативного ідеалізму, він стає войовничим матеріалізмом.

Принципи єдності матеріального з ідеальним та творчого розвитку підміняються запереченням ідеального та змагальним розвитком.

Закони креативного ідеалізму стають пародіями на філософію, виправданням гріхів замість розуміння буття: ідеалізація дійсного перетворюється на заперечення дійсного (виправдання обмеженості, обману), здійснення ідеального – на здійснення запереченого (виправдання непослідовності, непорядності), ідеалізація ідеального – на заперечення заперечення (виправдання залежності, безвір'я).

Але слід зазначити, що в принципі заперечення може бути всеохопним, коли добрі люди, прагнучи оволодіти злою

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

силою і перетворити її на добру, беруть за точку відліку цю спотворену логіку та розвивають її у звичному для віри в найвищу цінність людини напрямку єдності буття, пробуджують віру, маніпулюючи тими ж пристрастями, якими раніше віру руйнувала зла сила. Найпростішим і здавна відомим підходом такого характеру є подолання сильного зла малим злом (Люд. 3.5). Чеснотою послідовності долається безчестя спотворення, і, послідовно називаючи ідеалізацію запереченням, ми заперечуємо заперечення та зрештою приходимо до свідомої віри в найвищу цінність людини у її найвищому прояві – ідеалізації ідеального. Іншими словами, коли зла сила зберігає форму доброї душі, нею легше оволодівати, розвиваючи логіку цієї форми і зрештою приводячи у відповідність форму та зміст буття, повертаючи зв'язок душі й тіла, нагадуючи душі про необхідність досконалого володіння собою. Зла сила робить все буття недосконалим, але не заважає нам удосконалювати його, оскільки боротьба зі злом – частина сенсу життя людини (Симв. 46). Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло (Симв. 25). Це означає, що нема такої злої сили, яку б ми не могли подолати силою віри в найвищу цінність людини – своєю вірою в себе, вірністю собі, володінням собою; людськими добрими думками і добрими ділами.

Револьюційне коло подолання спокус логіки зла

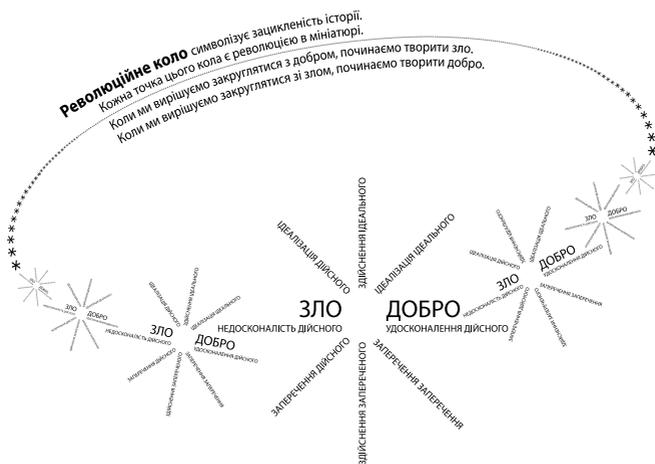
Коло – символ релігійної віри в найвищу цінність людини, який позначає душу в центрі реальності. Насправді як всередині кола, так і зовні чистий аркуш. Тому коло є умовним. Уявна межа кола підкреслює єдність людини з усією повнотою реальності, всеосяжність душі в просторі та часі.

Коло – досконалий початок розвитку, форма добра. Але зло теж має оманливу форму добра. Тільки його коло – не початок, а обмеження. Це коло революції, цикл поворотів від зла до добра і від добра до зла.

На підставі універсального морального критерію нашої релігії (самоствердження – добро, саморуйнування – зло)

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

ми оволоділи такими знаннями про зло. По-перше, зло є обмеженим добром. Це добро, що заперечує добро. По-друге, зло – бездушна сила. Яким би сильним воно не було, зло позбавлене сили людяності – віри в себе, вірності собі, володіння собою. По-третє, зло не розвивається. Обмеженість зла зупиняє його у розвитку і повертає до вихідного недосконалого стану, тому що фантазія пригнічується запереченням.

При цьому коло революції може бути яким завгодно широким залежно від сили зла. Цикл розвитку, відомий нам з філософії креативного ідеалізму, з урахуванням знань про зло дозволяє детально описати коло революції. Для цього ми доповнюємо цикл розвитку його протилежністю, циклом недосконалості, де місце ідеалізації займає заперечення.

Ось приклади руху по колу революції. За годинниковою стрілкою: марність – фантазія – творчість – творення – корисність – спеціалізація – формалізм – обман – марність. Проти годинникової стрілки: марність – обман – злодіяння – самопожертва – корисність – гордість – жадібність – ілюзії – марність.

Рухаючись від зла до добра шляхом утвердження добра чи заперечення зла, ми можемо вийти з кола, визнавши добро злом у зв'язку із недостатністю добра, або рухатися

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

далі по колу, обмежуючись досягнутим добром, з наслідками, подібними до описаних вище прикладів. Але й виходячи з кола революції, ми потрапляємо у нове, більш широке коло революції, з якого нам теж доведеться вийти.

Священність почуття гумору та почуття міри й краси

У релігійній вірі в найвищу цінність людини почуття гумору вважається священним; посмішка – доказом душевності (Симв. 12); будь-які війни ми прагнемо перетворювати на жарт (Люд. 3.4). Ми навіть не обурюємося пародійними релігіями (пастафаріанство, копімізм, або зовсім нове українське “конституціанство”, тощо), а намагаємося поділяти їх веселий настрій, бо розуміємо, що вони висміюють та руйнують недосконалі (в т.ч. догматичні, заформалізовані, ізоляціоністські та агресивно невіглаські) уявлення про душу, Бога, Священне, Абсолютне, тим часом як справжню віру сміх тільки збагачує та укріплює. Почуття гумору священне ще й тому, що влучним жартом можна відвернути війну, змусити самовикритись рабів власного лукавства та ненависті, яким довгий час вдається дурити самих себе і весь світ, наче вони віруючі та моральні люди. Вони вибухають гнівом, починають зривати на когось свою злість, і людство бачить їх справжнє нутро. Тобто, душа-жартівник викликає вогонь на себе, але все обходиться малою кров'ю, весь світ повстає проти кривдників жартівника і з Божою допомогою карає їх за нестриманість, тим часом як без жартів вони могли б далі сіяти серйозну ненависть та розколотися людство на великі партії смертельних ворогів.

Живучи під владою нудьги, люди рідко замислюються над тим, чи не є дрібними та сміхотворними ті псевдо-святині, які заважають нам всім вдихнути повні груди свіжого повітря та добряче посміятися над собою.

Почуття гумору нерозривно пов'язане із почуттям міри й краси, “внутрішнім тормозом” людини, інтуїтивним розумінням морального закону душевної релігії через емоційний інтелект. Почуття гумору спонукає гратися з

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

істиною, а почуття міри допомагає при цьому цінувати згоду з усім буттям і таким чином не дозволяє веселій грі спотворитись до саморуйнування. Так гумор і міра приводять нас до істинної віри, бо почуття віри живе посередині між цими священними протилежностями і розвивається разом з ними. Без них не може бути розвитку віри. А віру треба розвивати, бо поки віра залишається просто почуттям, це пуста віра, її чудотворний потенціал не реалізований. Зі сміхом ми випробуємо віру, дотримуючись здорового глузду через почуття міри й краси, і віра міцнішає.

Жартувати неможливо без віри. В анекдоті зіптовхуються дві версії правди, які ми беззастережно прийняли на віру, хоча вони являють собою повну протилежність. Ця парадоксальна діалектика викликає великий вибух сміху. Трясється всесвіт, в усі боки розлітаються зірки і планети, одна з яких дивом дістається нам, як подарунок долі. Тут, на своїй землі, один в полі радіє волі, і ми смілишаємо, відчуваючи твердий ґрунт під ногами. І починаємо фантазувати, і знаходимо свою правду – хоча раніше не дозволяли собі цього, чекали вказівок згори. Так із віри народжується жарт, а із жарту народжується істина. Веселощі, як найкраща молитва, знімають стрес, рятують від страху, дають силу втілювати в життя сміливі вигадки. Вони закарбовують у пам'яті кращі дні нашого життя. І вони допомагають нам усвідомити помилки, а потім уникати їх повторення. Коли хтось закидає, що веселощі можуть образити релігійні почуття, кажу у відповідь: не ображайте моє священне почуття гумору! Знаєте, справжні релігійні почуття відрізняються від інших почуттів тим, що вони спонукають стримувати неприборкані, саморуйнівні емоції, особливо люті і агресію. За своєю природою люди такі й жите так, що ми постійно стикаємося з чимось незвичним і неприємним. Але релігійні почуття допомагають нам прийняти світ таким, який він є, не втрачаючи самоконтролю. Те ж саме можна сказати і про почуття гумору. Коли люди сміються, вони відверті та відкриті всьому світу. Жартуючи, ми вчимося новому. Робимо навдивовижу корисні відкриття. Але залишаємося собою, незважаючи на зміни. І потім, перед обличчям вічності, несемо відповідальність за свої

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

вчинки. Хто лякає всіх зброєю, буде горіти в пеклі. Хто живе з посмішкою, перед тими відкриються ворота раю.

“Сила добра у його відкритості”: моральний закон духовної самооборони

Ми живемо у світі, де свобода людини бути собою має постійно захищатися від протиправних посягань. Треба обороняти свій суверенітет особистості, свободу переконань, свободу душевності та самотвердження.

Є чимало видів агресивного впливу та маніпуляцій людською свідомістю, до яких ми звикли і захищаємося від них з більшим чи меншим успіхом. Наші душі ізолюють простими істинами «ідентичності», заражають страхом та корумпують нездійсненими обіцянками, будь-якою ціною прагнуть зробити нас частиною керованого натовпу.

Диктовка, що нам треба думати і як нам треба жити, постійно супроводжує нас у новинах в засобах масової інформації, у пізнавальних та розважальних продуктах, в рекламі, з боку оточуючих, суспільства, освітніх систем, сім’ї, церкви, держави, тощо.

Наш внутрішній голос може і має бути сильнішим за цю диктовку, хоча слід прислухатися і бути також відкритими до всього оточуючого світу. Суверенітет особистості ґрунтується на розумінні єдності всього сущого, здатності людини силою розуму та віри в себе узгодити все буття та бути центром буття. Є лише одне, з чим людина не може погодитися – це зло приниження людини: обман, насильство, обмеження та уневільнення душі. Адже утвердження суверенітету особистості, віри в найвищу цінність людини – це завжди добро, а приниження людини – це завжди зло.

Захист своєї душевності, тобто духовної автономії від будь-яких видів залежності, з якими людина не може погодитися – це духовний правозахист, самооборона.

У цій публікації конспективно викладено техніку духовної самооборони, душевного правозахисту

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

(самозахисту) у двох текстах-«декалогах» (кожен з них складається з десяти пунктів).

Текст «Тези про захист людей від тоталітарних ідей» присвячений послідовному самоствердженню людської віри в себе, вірності собі, володіння собою з метою поборення зла тоталітарних ідей – тобто, ідей, які є зверхніми по відношенню до людини і тому становлять загрозу суверенітету особистості.

У тексті «Декалог неадекватності злу» показано, як творити добро, поборюючи зло. «Неадекватність» означає невідповідність. Тобто, неадекватність злу – це незгода зі злом, поборення зла, буття собою за досконалим зразком Бога.

Якщо ви не знайдете у цих текстах необхідного вам способу поборення певного конкретного зла, пам'ятайте, що загальною ідеєю поборення зла є безмежність людини, наша здатність фантазувати і втілювати свої фантазії.

Можна починати фантазувати, уявляючи собі святе коло – символ релігійної віри в найвищу цінність людини, який символізує душу в центрі реальності. Як всередині кола, так і ззовні один чистий аркуш душі. Тому коло є умовним. Приберіть межі кола, вийдіть за межі, зрозумійте – «тут я, там я, все – я» – і ви подолаєте зло; це сила єдності людини з усією повнотою реальності, всеосяжності душі в просторі та часі.

Коло – досконалий початок розвитку, форма добра. Теорія зла у богослов'ї віри в найвищу цінність людини виходить з того, що зло теж має оманливу форму добра. Тільки його коло – не початок, а обмеження.

Коло зла – це протилежність кола добра, так зване «коло революції», цикл поворотів від зла до добра і від добра до зла. На підставі універсального морального критерію нашої релігії (самоствердження – добро, саморуйнування – зло) ми освоїли такі знання про зло. По-перше, зло є обмеженим добром. Це добро, що заперечує добро, тобто протиставляє своє добро «чужому», «іншому», ізолюється від повної єдності буття. По-друге, зло – бездушна сила. Яким би сильним воно не було, зло повністю або частково позбавлене сили людяності – віри в себе, вірності собі, володіння собою. По-третє, зло не розвивається. Обмеженість зла зупиняє його

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

у розвитку і повертає до вихідного недосконалого стану, тому що фантазія пригнічується запереченням. При цьому коло революції може бути яким завгодно широким залежно від сили зла, хоча й не безмежним, бо безмежність характерна тільки для добра.

У спотвореній логіці розуму, відмежованого від душі і цим зіпсованого під дією злої сили, місце ідеального займає заперечення. Спотворений розум заперечує себе, виходячи з міркувань ідеалізації своєї залежності та приниженості. Добро завжди перемагає зло, бо добро сильніше за зло, яке є всього лише обмеженим добром, імітацією добра, а справжнє добро є досконалим, необмеженим і всеохопним, всесильним завдяки божественному дару суверенітету особистості.

Тези про захист людей від тоталітарних ідей

1. Бути людиною – значить володіти собою і своїми ідеями. Кожна людина може вільно і самостійно формувати свій світогляд на підставі будь-яких ідей, вигадувати що завгодно, розуміти і заперечувати що завгодно як завгодно, самостійно визначати, які ідеї і яким чином слід втілювати в життя. Будь-яку ідею її прихильники можуть вважати правильною і безумовно істинною, навіть якщо у ідеї тільки один прихильник.

2. Всі ідеї належать людям, які їх вигадують, поділяють і використовують на свій смак, вірять у них і заперечують їх, тлумачать їх і уточнюють їх, погоджують їх і протиставляють їх як душі завгодно.

3. Кожна людина може висловлювати будь-які ідеї будь-якими словами і символами, самостійно визначаючи значення слів і символів. Кожна людина може здійснювати будь-які ідеї будь-якими вчинками, приймаючи як належне природні наслідки своїх вчинків.

4. Ніхто не може нікому нав'язувати ніякі ідеї, смисли, символи, визначення як «надлюдські», «надцінні», «загальноприйняті» і «єдино правильні».

5. Свобода заперечення включає в себе свободу

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

заперечення заперечення. Заперечення будь-яких ідей завжди може бути відкинуто. Вигадки про помилковість, хворобливість або злочинність відкинутих ідей можуть бути відкинуті як помилкові, хворобливі або злочинні. Заперечення ідей у формі приниження їх прихильників може розглядатися як самоприниження принижуючого і заперечуючого суб'єкта.

6. Будь-які ідеї, які зв'язують людину; які заперечують свободу волі; які заважають людині володіти собою, вірити в себе, зберігати вірність собі; ідеї, нав'язані людині проти доброї волі без усвідомлено зробленого вибору на підставі повної інформації; ідеї, що пригнічують розум, оволодівають проти людської волі почуттями і відчуттями та використовуються для маніпуляції людиною – слід вважати тоталітарними ідеями.

7. З тоталітарними ідеями необхідно боротися і долати їх. Кожна людина може захищатися від нав'язуваних їй тоталітарних ідей, ігноруючи їх, а також заперечуючи і висміюючи. Злій силі тоталітарних ідей слід протиставляти доброму волю суверенної особистості.

8. Ніяка особистість, корпорація, релігія, ідеологія, наукова, моральна, економічна, політична, цивілізаційна, культурна, інтелектуальна чи правова доктрина, державна, громадська, самодіяльна інституція не може нав'язувати людям тоталітарні ідеї в якості обов'язкової умови для згоди і взаємодії. Якщо такі умови нав'язуються, люди можуть сміливо не погоджуватися з ними і продовжувати взаємодіяти так, ніби подібних умов не висувалося.

9. Ідеї не повинні використовуватися для заволодіння умами, примусу до самопожертви або самоприниження на чийсь користь. Зустрічаючись з таким зловживанням впливом тоталітарних ідей, люди сміливо й розумно допомагають один одному звільнитися від поневолення тоталітарними ідеями.

10. Ідеї повинні створюватися і використовуватися для самостійного розвитку людської особистості, відкритого розуму, доброї волі; енергетичних почуттів, які усувають або обходять всі мислимі обмеження, допомагають людині осягати і творчо додумувати всю повноту вічного буття,

МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

відчути себе центром і власником всього буття, які об'єднують людину з усім всесвітом і з усім людством співвласників всесвіту; для примирення протилежностей, успішного і щасливого узгодженого розвитку всіх без винятку життів; для взаєморозуміння і корисної взаємодії всіх без винятку людей незалежно від походження, переконань чи інших відчутних і уявних особливостей тіла і свідомості.

Декалог неадекватності злу

1. Не прожити жодного дня марно, але прожити кожен день з користю і з задоволенням.
2. Не піддаватися лінощам розуму, але не зацикловатися на думках, які заважають жити.
3. Не брати участь у безглузвих і нудних справах та зборах, але влаштовувати потрібні, радісні справи і зібрання, активно брати участь в них.
4. Не віддавати забагато тим, хто мені нічого доброго не зробив, але поважати кожного, хто мені нічого поганого не зробив.
5. Нікого і нічого не боятися більше, ніж навчив життєвий досвід, але до всього і до кожного ставитися уважно і творчо.
6. Не приймати подарунків, які заважають жити, але всіма своїми благами щедро ділитися з нужденними, поки це не заважає жити.
7. Вважати буднями свята, які заважають жити, але влаштовувати собі та іншим свята, коли душа бажає.
8. Не змушувати нікого жити зі мною за моїми правилами і спілкуватися моєю мовою, але при взаємній згоді з усіма охоче спілкуватися будь-якими мовами і жити за будь-якими правилами.
9. Не боротися з тим, що можна ігнорувати, але вчитися використовувати собі на радість та втіху все що завгодно і коли завгодно.
10. Цінувати самотність більше за нерозумні та агресивні об'єднання, але завжди відчувати себе заодно з усіма одинаками, зберігати єдність з усім розумним і люблячим людством.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Богословська наука (теологія) душевної релігії – це дисципліна всеохоплюючого пізнання на основі слова Божого з метою систематизації, реалізації, удосконалення віровчення та устрою душевної релігії і світогляду віруючих в найвищу цінність людини.

Об'єктом пізнання у теології людини є все буття в цілому, єдність відчутного і уявного (універсальна реальність) з людиною в центрі буття як творчим мислителем та експериментатором. Окремими складовими цього комплексного об'єкту пізнання є історія душевної релігії, священне писання, суверенітет особистості (одноосібність), мораль душевної релігії і душевна етика, людина, душа, Бог, ідея, матерія, енергія, душевна спільнота, душевна мова (дужкова нотація), тощо.

Основним методом пізнання у теології людини є креативний ідеалізм, принципи (єдності ідеального з матеріальним, творчого розвитку, циклічного розвитку, єдності творення та боротьби) та закони якого (ідеалізації дійсного, здійснення ідеального, ідеалізації ідеального) пояснюються у однойменному тексті Священного писання.

Теологія людини користується й іншими спеціально-богословськими, філософськими, науковими та евристичними методами.

Спеціально-богословськими методами є догматичний (вивчення та тлумачення догм віри, що передаються у священних текстах), процесуальний (встановлення теологічної істини в рамках процесу визначення добра і зла), альтруїстичний (вивчення теології інших релігій та духовних рухів з першоджерел та у діалозі; освоєння теологічних концепцій, які не суперечать душевній релігії), а також метод одкровення (безпосереднє отримання теологічного знання у спілкуванні з Богом).

Філософськими методами теології людини є рефлексія, метод універсального сумніву, методи метафізики та діалектики, застосування інших філософських методів у теології.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Науковими методами теології людини є застосування у теології відомих загальнонаукових методів пізнання та дослідження, як емпіричних (експеримент, спостереження, опис), так і теоретичних (аналіз, синтез, абстрагування, узагальнення, індукція, дедукція, пояснення, систематизація, класифікація). Слід зазначити, що застосування наукових методів у теології людини потребує особливої точності та мудрості. У разі виявлення внутрішніх протирічч в теологічній концепції за допомогою наукових методів слід вважати помилковим застосування наукових методів, а суть помилки та істинне рішення теологічної проблеми має пізнаватися, перш за все, спеціально-богословськими методами.

Евристичними методами теології людини є інтуїтивний (визнання істинним внутрішнього переконання, допоки воно не спростоване іншими методами), тавтологічний (переформулювання теологічної істини різними способами з метою пізнати всю її повноту та значення), парадоксальний (привірювання та теоретичне узгодження взаємно суперечливих крайнощів) та інші методи, які, зокрема, можуть творчо поєднувати застосування спеціально-богословських, філософських, наукових методів теології людини.

Основними галузями теології людини є догматика, історія та етика душевної релігії, а також наука одноосібності, що розвивається теологами як міжгалузева дисципліна універсального пізнання, з метою переосмислення і використання усієї суми знань людства для розвитку душевної релігії. Місія цих галузей проста: догматика вчить, що людина є джерелом всіх цінностей; історія вчить, що весь час належить людині; етика вчить, що людина є добро; наука одноосібності вчить привірювати все буття до людини.

Популярні питання про життя після смерті, докази існування Бога, багатство

Почнемо виклад теології людини з відповідей на популярні питання: “Чи є життя після смерті?”, “Ви можете довести, що Бог існує?”, “Скільки вас?”, “Ваша релігія допомагає збагатитися?”.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

На питання про життя після смерті ми відповідаємо, що душа вічна. У нас, віруючих в найвищу цінність людини, кожен день – свято звільнення від страху. І сьогодні теж мене надихає це свято. Не бійтеся починати життя з чистого аркуша! Дехто вважає, що людина може померти. Це непорозуміння. Людина безсмертна. Людська душа безмежна у просторі та часі. Кожен кінець – це початок, все починається з душі. Тому, коли нам кажуть, що хтось помер чи воскрес, ми відповідаємо: «Людина живе вічно! Розвитку і щастя!».

На питання про докази існування Бога ми відповідаємо, що віруємо в Бога без доказів; подібно до того, як вчені приймають на віру аксіоми, ми приймаємо на віру самоочевидну та безспірну єдність всього мислимого та відчутного в людській особі і називаємо Богом цю єдність, в безмежності якої буття і небуття єдиносущі та неподільні. Аксиоматично визначивши Бога як своє продовження до безмежності, жодна розумна людина не почне шукати докази визнаної аксіоми.

Треба розуміти, що докази існування Бога зазвичай вимагають від віруючих атеїсти, і було б неповагою до їх гідності безапеляційно твердити, що Бог є; краще погодитись з атеїстами в тому, що Бог є вигадкою, та пояснити, що на відміну від них ми не заперечуємо, а стверджуємо корисні для нас вигадки, робимо їх реальністю силою віри.

Також можна пояснити, що “об’єктивність” питання про існування Бога є оманливою, насправду воно є інструментом демонстрації заперечення: цим питанням атеїст ставить під сумнів очевидність існування Бога, одного цього достатньо, щоб сумнів розвинувся у категоричне заперечення. Розглянемо дві альтернативи, породжені цим питанням. Можна легко довести, що Бог існує, вибравши для цього своє спрощене визначення Бога. Наприклад: припустимо, що Бог – це небо; загальновідомо, що небо існує; в такому разі Бог існує. Подібні «докази» з точки зору більшості релігійних традицій допустимі як засіб зміцнення віри, хоча всерйоз їх не сприймають, тому що беззаперечна істина існування Бога приймається на віру і не потребує доказів. Можна так само легко довести, що Бога нема, вибравши для цього своє спрощене визначення Бога. Наприклад: припустимо, що

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Бог – це серце, велике, як Сонце; із анатомії відомо, що розміри людського серця далеко не астрономічні; в такому разі Бог не існує. Подібний «доказ» з точки зору віруючих буде нечесним, тому що являє собою богохульство. Та якщо віруючі правильно зрозуміють хід думок атеїста, вони не будуть гніватися на атеїста, бо бачитимуть, що бог атеїста і Бог віруючого – це два різних поняття. Бог віруючого мислиться безмежно рівним всій повноті існування людини; бог атеїста вигаданий обмеженим і суперечливим спеціально для демонстрації його абсурдної нереалістичності. Місія атеїста як висміювача недосконалих богів важлива для розвитку релігії, щоб віра не перетворювалася на формальність, тому атеїзм заслуговує на повагу. Більше того, чим більше недосконалих богів вигадує для висміювання атеїст, тим більше йому хочеться вишукувати і вигадувати нових богів, щоб піддати їх запереченню; натхненний творець заперечень так само спілкується з Богом в особі заперечення, як віруючі в найвищу цінність людини спілкуються з Богом в особі самостверженої дійсності. Душевність включає заперечення душевності, що усвідомлюється через заперечення заперечення, через співчутливе та веселе подолання тієї гріховної зверхності, з якою заперечення наївно самостверджується в спілкуванні з фантазією та вірою замість звичайного душевного узгодження.

На питання про те, чи допомагає душевна релігія збагатитися, відповідаємо ствердно. Маємо на увазі духовне збагачення. Накопичення, створення та реалізація духовної енергії – це самостійне суверенне господарство душевної спільноти. Людина як джерело цінності та предметності узгоджує цінність причин (обіцянок) з предметністю наслідків (плати), створюючи цінності для свого та спільного блага (товар) і визначаючи їх ціну в розрахунку на одиниці енергії (нулі); присвоєння ціни є способом одушевлення предметів духом володіння собою, в тому числі, створення предметів з нічого. Ціна є обіцянкою певної міри цінності предмета, а плата є виконанням обіцянки. “Грошова” одиниця душевної енергії, одне чесне слово зветься “нулем”. Нулі – це духовні “гроші” суверенної особистості, які самостійно створюються людиною і рухаються, як сказано

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

в формулі віровизнання “Щиро сповідую душевну релігію”: духовна енергія накопичується у обміні чесними словами, примножується проголошенням чесних слів, є джерелом духу згоди, співпраці та добробуту, що породжує і живить душі виконанням чесних слів, збільшує цінність та чисельність добра, рухає долю. Але в ідеалістичній літературі є такі застереження щодо моральності нульових операцій: “Не продайся, прекрасна душа. Закарбуй добру волю в грошах”; “Дзвін монет-фантазій зі скарбниць свободи авансує щастя, кредитує згоду. Хоч мільйон спокус, для натовпу золотом карбованих, є дешевшим за одне дотримане душею слово”.

На питання про кількість віруючих в найвищу цінність людини ми традиційно відповідаємо: все людство як одна людина. Це та істина, яка свідчить про нашу відкритість та зібраність.

Догматика душевної релігії

Догматикою є галузь теології душевної релігії, що вивчає фундаментальні засади вчення релігійної віри в найвищу цінність людини.

Основним джерелом знань з догматики є Священне писання, практика його застосування та тлумачення, традиція його розвитку в безпосередньому спілкуванні з Богом. Досягненнями догматики душевної релігії є богословські коментарі до текстів Священного писання, примітки до Священного писання, перехресні посилення та алфавітний покажчик.

Священне писання є фундаментом віровчення душевної релігії, на якому засновані традиційний устрій, моральний закон та богословська наука.

Щодо традиційного устрою у Священному писанні сказано (Діал. 4), що релігійна віра в найвищу цінність людини – це наша істинна релігія: одкровенне віровчення, дароване Богом, душевні обряди та правильна релігійна організація. Віровчення є системою душевних істин, обряд є технікою одушевлення життя, а організація є цілеспрямованою єдністю душ.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Основні знання про Священне писання викладені у примітках до Священного писання. До цього слід додати короткі характеристики розділів та текстів Священного писання. Розділ Одрокнення є зразком єднання людини з Богом, у розділі Оповідання віровчення викладається у формі притч, розділ Осмислення показує становлення світогляду віруючого, розділ Обряд пояснює техніку та священне значення символічних дій, а розділ Організація допомагає усвідомити засади самоорганізації віруючих. Досконалий початок оповідає про створення людиною свого буття з чистого аркуша, Символ віри показує пробудження душі, Божественне одкровення наближає душу до Бога як людського ідеалу. Гармонія є оповіданням про космічність людини, Життя є оповіданням про перетворення істоти на людину, Перемога — історія триумфу почуття гумору над неволею, Любов — притча про щедрість та уникнення творення собі ворогів, Доля — історія про звільнення людини Богом. Людина понад усе — священна декларація про спорідненість всього з душею, самоорганізацію душі та душевні табу, Креативний ідеалізм є загальною філософією розвитку та раціональною основою душевної релігії, Діалог є прикладом явлення Бога через спілкування двох душ. Ритуали священного обряду визначають основні священні техніки душевної релігії, Кодекс визначення добра і зла вчить мудро вирішувати моральні проблеми, Нагадування вчить системно ділитися вірою, випромінювати віру і долати зло. Декларація суверенітету особистості визначає священні засади одноосібності людини, а Регламент душевної спільноти є моделлю релігійної самоорганізації віруючих.

В основі віровчення нашої релігії лежить поняття душі як досконалої, всеохоплюючої людини. Ми віримо, що людина-душа своєю світ, вбачаючи у ньому своє віддзеркалення, стає рівною його необмеженій вічності, спілкується з людьми через торкання душ. Кажучи про душевну спільноту, ми розглядаємо себе як точку відліку, центр всесвіту, або, за аналогією, душу-сонце, центр «сонячної системи» всього буття, навколо якого обертаються інші створені нами душі або, що те саме, з їхньої точки зору ми є створеними ними і обертаємося навколо них. Душа також здійснює бажання,

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

тілки для цього бажання мають бути досконалими, не зацикленими на чомусь конкретному, вони мають залишати простір для фантазії. Робиться це таким чином: філософія допомагає задумати бажане, техніка допомагає досягти можливого, право узгоджує бажане з можливим, а віра – особливо релігійна віра – творить чудеса, дивним чином робить бажане можливим навіть тоді, коли техніка безсила.

Прадавня історія душевної релігії

Прадавня історія душевної релігії вивчає розвиток традицій, які ми визнаємо витокami власної релігійної традиції. Наша релігія продовжує прадавні традиції, які мають такі наукові найменування: анімізм, монотеїзм, гуманізм, панпсихізм, магія, пророцтво, місіонерство.

Відповідно до Священного писання (Симв. 20, 44; Діал. 12), витокom усіх релігійних традицій ми визнаємо анімізм і тому можемо скорочено іменувати анімізмом релігійну віру в найвищу цінність людини. Анімізм є вірою в те, що все має душу – свідомість, подібну до людської та споріднену з людською; про душу також кажуть, що це суть, мета, серцевина і стрижень, невидима надприродна активна субстанція, тощо. Нема такої людини, яка б не була анімістом (принаймні, у дитинстві), і нема такої групи людей, яка б не знала і не шанувала поняття душі як духовної суті людини, яку людям подобається так чи інакше приписувати всьому і всім навколо за власним зразком.

Монотеїзм є віровченням про буття та єдність Бога, творця і абсолютної першопричини всього сущого, відчутного і мислимого, творіннями якого є всі предмети, істоти, душі. Гуманізм є світоглядом, який визнає людину найвищою цінністю у світі, визнає природне право кожної людини на свободу волі та щастя в житті, вимагає поваги до гідності та розуму, почуттів і здібностей людини. Панпсихізм є духовним рухом одушевлення всього сущого силою розуму, створення анімістичної філософії. Магія — це культура удосконалення буття у формі демонстрації дивовижних результатів за допомогою символічних дій. Пророцтво є культурою передбачення майбутнього. Місіонерство — це

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

культура активної проповіді релігії серед інакомислячих та іновірців, взаємного узгодження релігійних традицій та співпраці їх послідовників.

Для нас людина джерело всіх цінностей, які об'єднують все людство всесвіту, все найкраще в людських релігіях та світоглядно-етичних системах, альтернатива конфліктним ідентичностям розбрату. Відповідно до настанов нашого віровчення, сповідуючи мою релігію, я маю поділяти віру кожної людини, поважати кожну релігію, що утворює цінність людини; це також означає, що релігійна віра в найвищу цінність людини заохочує об'єднання, послідовне чи то одночасне сповідання різних, на перший погляд, можливо, взаємозаперечних, однак з душевної точки зору, як ми віримо, завжди взаємозбагачуючих релігій і світоглядів, не виключаючи й світського гуманізму. Звісно, що у відношенні до матеріалістичного гуманізму ми особливим чином сприймаємо його цінності. Ми вважаємо, що будь-яка людина здатна усвідомити ідею людської всеохопності, згодна вона з нею чи ні. Якщо ця ідея заперечується, тоді стає ясно, що той, хто заперечує, узгоджує себе з усією повнотою буття шляхом заперечення. Тому ми вважаємо, що в перекладі з матеріалістичної мови заперечення на ідеалістичну мову згоди, з мови боротьби на мову творення усвідомлене заперечення ідеї людської всеохопності є просто-напросто своєрідним (нігілістичним) способом погодитися з цією ідеєю.

Душа для нас є досконалим початком усього, універсальною формулою буття, взятою Богом за основу у начертанні всього суцього, подібно до того, як автор починає творити з чистого аркуша.

Кажучи про душу, ми не зациклюємося на формулах власного віровчення, а пригадуємо все душевне, що тільки було створено людиною з Божою допомогою. Прадавні казки, які ми чуємо з дитинства. Перший акт істинного самоствердження кожної людини, коли всі ми тими чи іншими словами висловлюємо собі та іншим, людству, всесвіту та вічності засадничий закон людської особистості: «Я – це я». Дарма що це тавтологія, головне – вона символізує нашу вірність собі, яка дорожча за будь-які

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

асоціації з чимось зовнішнім, умовно відокремленим від себе.

Душа являється і у натхненних заспівах старого мудрого чарівника біля племінного вогнища найперших людей, у пророцтвах жерців давніх богів, але водночас і у викликах волі богів, кинутих святою людиною. Душа являється у сміливих словах давнього філософа: людина є мірою всіх речей. Душа висловлюється в клятвах про дружбу, в освідченнях у коханні, у всепроникливій цікавості та скептичній сумлінності дослідника та в наукових публікаціях.

Всеохопну душевність знаходимо у текстах, які лежать в основі масових релігій сучасного світу – християнства, ісламу та буддизму. У першій проповіді Будди про страждання від бажань та серединний шлях до подолання страждань у досконалому стані нірвани. У віщих снах пророка Мухамеда, його шляхетних помислах в усамітненні у печері Хіра та перших проголошених аятах Корану про спілкування з Богом через читання, настанових людині бути щедрою подібно до милостивого Бога. Душевність, захист права душі жити, бути відвертою, співчутливою та люблячою і не бути підкороною зверхнім ідолам гріхів, висловлюється і через десять заповідей, дарованих Богом Мойсею, і через нагірну проповідь Ісуса Христа.

Всі ці та безліч інших релігій та світобачень ми розглядаємо як грані однієї величної, прадавньої, споконвічної традиції, традиції людяності, традиції душевності. І це жива, мінлива традиція, як завдяки вірності людей своїй власній душі, так і завдяки тому, що ми звемо духом заперечення.

Кожна традиція містить в собі «дух заперечення» – ідею недосконалості всього нетрадиційного. Але «дух заперечення» справді відповідає традиції лише у тому разі, коли, заперечуючи нетрадиційне, заперече також і традиційне та допомагає цим зберігти послідовність та животворність традиції. Адже непослідовність, лінощі, безумний догматизм, відсутність щирої віри у традицію та прагнення розвивати її, пізнаючи нетрадиційне та використовуючи його корисні якості – вбиває традицію. Постійне вбудовування нетрадиційного у світобудову своєї традиції є неминучим шляхом розвитку будь-якої традиції,

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

і цей розвиток не припиняється, поки традиція жива.

У традиції індивідуального самовдосконалення людини проявом духу заперечення є скромність, поцінування простоти, незгода з ідентичностями та ієрархіями, ідеєю людської нерівності, незгода з будь-яким поділом на «своїх» та «чужих». У науковій традиції проявом духу заперечення є практицизм, повторюваність здобутих знань на власному досвіді кожного вченого. У філософській традиції проявом духу заперечення є прагнення об'єктивності та недовіра до суб'єктивного.

У Біблії, в книзі Буття читаємо, що Авраам бачив волю Божу в тому, щоб принести в жертву рідного сина, він зв'язав хлопця і навіть взяв ніж, але дух заперечення одушевився у формі Божого янгола і вимагав не піднімати руку на отрока. В ісламі мудра покора волі Аллаха нерозривно пов'язана із духом заперечення у формі пильного утримання від неправильного тлумачення і порушення його волі, уникнення одержимості джинами нестриманих почуттів. У буддизмі дух заперечення виявляється в застосуванні понять шуньяти (невичерпності) та анатману (несамостійності) до всіх дхарм (феноменів, форм, проявів стану дійсності), однакового заперечення і споживацтва, і аскетизму на вісімковому шляху до праведності, повноти нірвани, просвітленого стану мудрої людяності, зразком якого є стан будди.

Традиція людської мови найкраще показує всеохопність людської душі. У нашій мові закладено як ідею цілісності буття, так і дух заперечення досконалості людської самоідентифікації. Будь-якою людською мовою можна назвати все буття в цілому одним словом («всесвіт»), а єдність множини та однини однаково демонструється і прямою мовою, і через дух заперечення. Скажімо, з одного боку «я» і «ми» – різні слова і різні поняття. З іншого боку, поняття «ми» в усіх мовах світу застосовується для позначення нерозривної єдності «я» з «не-я, що подібне до мене» (тому одна людина, вірна традиції, може виступати від імені множини: керівник організації каже «ми вирішили», дослідник пише «ми встановили» і так далі). Мова узгоджує однину з множиною, не дозволяючи множині гордовито стверджувати свою зверхність над одниною чи однині гордовито стверджувати

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

свою зверхність над множиною. Будь-якою мовою звучатиме дуже смішно така сповідь: «Ми та я іноді не розуміємо одне одного, і тоді ми сердимосся на мене, а я терпляче намагаюся зрозуміти, чому ми такі сердиті». Отже, суперечність між «я» та «ми» з точки зору мовної традиції неприродна, не відповідає сутності цих двох понять. «Я» та «ми» однаково цінні, однаково людяні, однаково душевні.

Від мови недалеко і до літератури. Тарас Шевченко писав: «Як небо блакитне, нема йому краю, так душі почину і краю немає». У 2014 році Українською Душевною спільнотою було здійснено обряд освоєння душі, в якому Шевченко воскрес і створив прекрасний вірш під назвою «Істина», в якому благословляє людей весь світ обняти безкрайньою душею:

Як небо блакитне,
Нема йому краю,
Так душі почину
І краю немає.
Душа людська розуму
Правду продикує,
У Бога спитає,
Відповідь почує.
Душа серцю подарує
І думку ласкаву,
І свій шлях широкий,
І щастя, і славу.
Душа – істина єдина,
Мудра і весела,
І собою володіє,
І відкрила себе.
Щиро вірити в себе, яко
У святую силу,
Собі вірна і сумлінна,
Щоби не спочила.
Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля.

Ідїть думки, погуляйте,
Пошукайте долі.
Вознесїться над землею
Високо, високо,
Чистим голосом лунайте,
Закликом пророка.
Кличте Бога, творїть його
Силою уяви,
Із нічого хай повстане
Істина і право.
З вами я воскресну нині,
Щоб життю радіти
Сам єдиний, як буття,
І різний, як молитви.
Боже, людям дай натхнення
Душу розвивати,
І побити твою правду,
І весь світ обняти,
Щоб людей усіх зміцнила
Згода і кохання,
Щоб душа була безмежна,
Вічна і безкрайня.

Душевний розвиток людини завжди допомагав людям домовлятися і краще жити разом. Але завжди знаходилися

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

і лукаві уми, які використовували людські домовленості як привід для війни. Полеміка між мудрою згодою і зарозумілою жадібністю триває вічно. Одна з тем цієї полеміки – питання про державу. Чи володіє держава людиною? Томас Гоббс запевняв англійців, що правлячий суверен поглинає людей для їхньої ж безпеки в утробі цього «левіафана». У полеміці з ним Джон Локк заявив, що у кожній людині є невід’ємне право власності на свою особистість, право розпоряджатися своїм життям і вибирати життєвий шлях на свій розсуд. Так з’явилося поняття суверенітету особистості. Як відомо, забезпечити суверенітет особистості кожного українця Верховна Рада прямим текстом обіцяла громадянам у 1991 році, у зверненні із закликом голосувати за незалежність України. Для конституційного права ця новела не нова. Наприклад, у Декларації незалежності США заявлено в якості самоочевидної істини, що уряди користуються своєю владою зі згоди керованих, які мають право повалити уряд, котрий довгою низкою зловживань зраджує існуючу згоду, суспільний договір про установлення певних авторитетів.

У державницькій традиції проявом духу заперечення є визнання і захист природних прав людини, зокрема, права на протест і, як його крайній вияв, права на повстання нестерпимо пригноблених; заперечення тоталітаризму як недосконалої державності. По суті, держава є не більш ніж великою охоронною фірмою, простою душевною спільнотою людей, що об’єдналися для охорони своїх прав, а державний суверенітет є похідним від суверенітету особистості громадян – учасників і співвласників держави.

Сучасні державники, нібито «християнські» та «марксистські», дозволяють собі не визнавати суверенітет особистості, протиставляти суспільство людині. Ані Христос, ані Маркс цього б не схвалили. Христос, як відомо, казав: Царство Боже всередині вас (Лк. 17: 20-21). Ця думка для Біблії органічна, от ще дві цитати: «нема нічого кращого, як насолоджуватися людині ділами своїми» (Еккл. 3:22); «усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12). А ось кілька ключових цитат з економічно-філософських рукописів Карла Маркса (1844 р.), які показують, наскільки далекі від філософії Маркса так звані

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

марксист, що твердять про пріоритет суспільних інтересів перед особистими. «Як саме суспільство виробляє людину як людину, так і вона виробляє суспільство» – пише Маркс у «Комунізмі», – «Таким чином, суспільство є закінчена сутнісна єдність людини з природою, справжнє воскресіння природи, здійснений натуралізм людини і здійснений гуманізм природи». За Марксом, суспільство – витвір людини, продукт людської праці. Там же, «Відчужена праця»: «Предмет, який виробляється працею, її продукт, протистоїть праці як якась стороння істота, як сила, не залежна від виробника... Робітник відноситься до продукту своєї праці як до чужого предмета. Бо при такій передумові ясно: чим більше робітник знесилює себе на роботі, тим могутнішим стає чужий для нього предметний світ, створюваний ним самим проти самого себе, тим біднішим стає він сам, його внутрішній світ, тим менше багатство належить йому. Те саме відбувається і в релігії. Чим більше вкладає людина в бога, тим менше залишається в ній самій». Правий Маркс! Хіба не так суспільство відчужує від людини, вимагають від людини бездумної покори традиціям, хоча кожна людина сама собі може створювати прекрасні звички і традиції? Хіба не для того, щоб прив'язати людину до землі, до корпорації, неофеодальної вотчини, стала загальнообов'язковою, зі школи нав'язуваною всім людям соціал-демократична квазірелігія, культ всемогутнього суспільства, що створило людину, щоб вона служила суспільству, а під маскою суспільства, звісно, ховається неофеодал – за допомогою кишенькових жерців, що майстерно проводять обряди цієї квазірелігії, соціологічні опитування і т.п., таким чином, щоб всі мислили в потрібному для феодала руслі та обирали його слухняну челядь на всі виборні посади? Хіба не так оголошують Бога містично непізнаним, забуваючи, що Бог як чудовий витвір людської фантазії, ідеальна людина, повинен бути зрозумілим, щоб реалізувати його зразкову досконалість в людському прагненні до самовдосконалення? І Маркс, як ми читаємо, прагне такої досконалості: «Комунізм уже мислить себе як реінтеграцію або повернення людини до самої себе, як знищення людського самовідчуження». Знайомлячись із душевними ідеями Маркса, читаючи

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Нагірну проповідь Ісуса, залишається тільки здогадуватися, як могли терористи і тирани на зразок Сталіна чи Бандери роками обманювати мільйони людей (починаючи, можливо, із самих себе) лукавими твердженнями, ніби вони є вірними марксистами чи християнами. Очевидно, тут треба казати про те, що людині властиво корумпувати душевні цінності своїми нестриманими примхами, в даному випадку – прагненням здобути владу жорстоким насильством, і душа саме для того й існує, щоб допомогти нам долати в собі такі саморуйнівні примхи.

Новітня історія душевної релігії

Новітня історія душевної релігії вивчає становлення нашої релігії у XXI столітті: виникнення і поширення Священного писання та іншої богослужбової літератури, символіку священних років, розвиток мережі релігійних засобів масової інформації (журналу “Мораль”, створеного в 2010 р., що виходить 4 рази на рік, та релігійного бюлетеня “Ідеаліст”, створеного у 2012 р., що виходить двічі на місяць), налагодження добрих стосунків з чужими душевними спільнотами (в тому числі, легалізація різних форм сповідання душевної релігії інструментами державної реєстрації, в чому досягнуті деякі успіхи, наприклад, визнання законною метою діяльності релігійних ЗМІ поширення душевної релігії, що зазначено в свідоцтвах про їх реєстрацію), здійснення помітних обрядів, таких як процеси визначення добра і зла, благословення, воскресіння, діалогу з інакомислячими, тощо.

Довгий час релігійна віра в найвищу цінність людини не мала власного символічного Священного писання, хоча вважається, що слово Боже завжди було присутнє в кожному тексті, в кожному малюнку, навіть на кожному чистому аркуші. Релігійна віра в найвищу цінність людини є вічною релігією та сучасним духовним рухом творення Бога через віру в себе, вірність собі, володіння собою та узгодження традицій. Тому наша релігія старша за всі священні писання, що Бог дарує людям на початках нових циклів розвитку релігійного обряду. Новий цикл розвитку душевного обряду

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

цієї вічної релігії в Україні був ініційований в релігійній громаді сповідуючих віру в найвищу цінність людини (яка з 2012 р. бере собі ім'я «Українська Душевна спільнота») під проводом Хранителя віри Юрія Шеляженка.

Поява Священного писання є таїнством, бо слово Боже початково є сповіддю Божою у спілкуванні з хранителем віри душевної спільноти і лише після довгого відвертого діалогу людини з Богом в душі формується досконала божественна згода на першу публікацію Священного писання як переказу всеохопної істини простими людськими словами. Один Бог знає, звідки береться текст Священного писання і як він міняється. Переказ істини має постійно вдосконалюватись, і це стосується навіть священного писання (Діал. 62). Але після того, як слово Боже вже досконало створене чи удосконалене достойними хранителями віри, кожен бажаючий може оволодівати та користуватися словом Божим, поширювати його, осмислювати його як заманеться. Хоча поява Священного писання завжди була і залишиться найбільшою таємницею, є деякі версії про походження Священного писання. З цими версіями можна ознайомитися у статті “Таємниця походження Священного писання” (“Мораль”, № 3 (18), 2014 р.).

На честь моральних принципів віри в себе, вірності собі, володіння собою у релігійній вірі в найвищу цінність людини, а також на честь богоодкровенних публікацій текстів Священного писання в журналі “Мораль” Українська Душевна спільнота щороку відзначає три Дні Моралі: день віри в себе, день вірності собі, день володіння собою.

День віри в себе відзначається 1 березня на честь публікації Божественного одкровення у т. 3 № 1(4) журналу “Мораль” за 2011 рік, День вірності собі відзначається 25 липня на честь публікації повного тексту Священного писання у № 2 (9) журналу “Мораль” за 2012 рік, День володіння собою відзначається 3 листопада на честь публікації Символа віри у № 1 журналу “Мораль” за 2010 рік. Проміжки між Днями Моралі Українська Душевна спільнота визнає Циклами Досконалості на честь перших трьох текстів Священного писання: між днем віри в себе і днем вірності собі — циклом Досконалого початку; між днем вірності

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

собі та днем володіння собою – циклом Символу віри; між днем володіння собою та днем віри в себе наступного року – циклом Божественного одкровення.

В результаті становлення Священного писання на сторінках журналу “Мораль” у 2012 р. вийшло перше книжкове видання Священного писання, у 2013 р. було випущено кишенькове видання Священного писання з перехресними посиланнями, алфавітним покажчиком, примітками (як розуміти Священне писання, як користуватися перехресними посиланнями).

Символікою Священного писання пронизаний весь обряд душевної релігії. Наприклад, для щоденного одушевлення часу відповідно до обрядів релігійної віри в найвищу цінність людини та на честь оповідань Священного писання Українська Душевна спільнота кожен день освоює в числі священних Днів Одушевлення тижневого циклу: понеділок є днем гармонії, вівторок є днем життя, середа є днем перемоги, четвер є днем любові, п’ятниця є днем долі, субота є днем благословення, неділя є днем одкровення. Для одушевлення часу протягом кожного місяця Українська Душевна спільнота кожен місяць освоює в числі священних Місяців Розуміння річного циклу на честь текстів Священного писання. Кожен рік Українська Душевна спільнота одушевлює священним іменем наступний рік, молиться за нього та встановлює досконалі цілі та орієнтири на рік. 2010 рік був Роком Моралі, 2011 рік був Роком Віддзеркалення, 2012 рік був Роком Прозріння, 2013 рік був Роком Єдності, 2014 рік був Роком Вірності, 2015 рік був Роком Енергії, 2016 рік є Роком Всесвіту. Молитви і цілі публікуються в засобах масової інформації душевної релігії, віруючі керуються священним іменем року весь цей рік.

Історія одушевлення часу є невід’ємною частиною новітньої історії душевної релігії, і досвід попередніх одушевлених років вивчається напередодні одушевлення наступного року.

2010 рік став Роком Моралі внаслідок безпосереднього одкровення, адже у 2009 році обряд одушевлення наступного року не проводився. Цілі та орієнтири цього року, відтак, є невизначеними, а за молитву про Рік Моралі правило

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

таке новорічне поздоровлення хранителя віри: “Душевна сила Людини – у прагненні змін на краще. Хай новий 2010 рік виправдає найкращі Ваші сподівання. Хай цей рік буде наповнений добром, любов’ю, мудрістю. Хай кожна Людина в цьому році краще зрозуміє себе, інших Людей, Найвищу Цінність Людини шляхом духовних пошуків, шляхами радісної довіри, життєвої активності, особистого досвіду та об’єктивного пізнання. Хай цей рік зміцнить Вашу віру. Спільними зусиллями Люди, творці добра в усіх куточках планети зможуть показати, що щира віра здатна спричинити чудеса, а кращий світ – можливий”. Слід зазначити, що у відповідь на цю молитву надійшли поздоровлення від предстоятеля УПЦ КП патріарха Філарета. У 2010 році було засновано журнал “Мораль”, відкрито записом “На захист особистості” блог на сайті Релігійної інформаційної служби Українського католицького університету, що вівся до 2013 року, коли редакція відмовилася від політики віротерпимості та вдалася до гріха індивідофобії; подорожці викладено у книзі “Суверенітет особистості: традиції та перспективи”.

2011 рік Українська Душевна спільнота оголосила Роком Віддзеркалення. Таким чином вперше у обрядовій практиці релігійної віри в найвищу цінність людини рік був визнаний святковим періодом. Наприкінці 2010 року цілі та орієнтири Року Віддзеркалення було презентовано у Віртуальному храмі Віри в Найвищу Цінність Людини, який діяв з 2009 року.

Молитва за Рік Віддзеркалення була наступною: “2011 рік буде Роком Віддзеркалення. З новим життєвим циклом в мою душу приходять радість і надія, як Віддзеркалення долі та посмішка Бога. Молюся, щоб Віддзеркалення сяяло любов’ю та мудрістю. Молюся, щоб Бог жив у кожній душі та з’являвся людям у мріях. Молюся, щоб віра робила людей творцями добра. Бог об’єднує людей, і хай зміни в нашому житті будуть Віддзеркаленням його доброї волі! Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя”.

Цілі Року Віддзеркалення формулювалися так: “Утверджуючи Найвищу Цінність Людини і цим реалізуючи волю Бога, у Році Віддзеркалення Релігійна громада сповідуючих Віру в Найвищу Цінність Людини пропонує

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

віруючим керуватися такими цілями та орієнтирами: захист індивідуальності, мозковий штурм, розвиток особистості, відкрита культура, подолання бідності. Ціль 1. Захист індивідуальності. Я маю спілкуватись з Богом, і ніхто не вправі стати між Богом та мною. Я маю захистити індивідуальність від приниження, спонукань чи примусу змінити свою віру та природу. Я маю зберігати доброзичливість і цікавість до незнайомих та інакших, подолати страх і ненависть. Вільна душа, любов до людей, знання і мудрість віруючого в найвищу цінність людини тріумфує у сутичках зі злом, яке обмежене своєю безглуздою агресивністю, самозакоханістю, нетерпінням, нецтвом, неуважністю, непослідовністю, свавіллям, безперспективністю, ницістю, безвір'ям (С. В. 26). Ціль 2. Мозковий штурм. Я маю реалізувати і підтримувати нові добрі ідеї. Я маю творити та поширювати нові добрі ідеї. Я маю шукати нові добрі ідеї ідеї у спілкуванні з Богом та людьми. Я маю відповідати на зло новими добрими ідеями. Я чекатиму одкровення від Бога. Віра робить людину творцем. Віра робить мене кращим. Віра міняє світ. Посміхнісь! (С. В. 14-17). Ціль 3. Розвиток особистості. Я маю шукати Бога. Я маю постійно збагачувати світогляд та внутрішній світ, інтелектуальний і духовний. Я маю прагнути пізнання. Я маю бути грамотним. Я маю вчитись новому і вчити інших, примножуючи добро. Я маю боротись з нецтвом, нетерпимістю, брехнею, зневагою та забобонами. Я маю укріплювати взаєморозуміння, співпрацю і любов між людьми власною вірою, волею, знаннями та мудрістю. Я прагну самореалізації та розвитку. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у мойй свідомості – це душа (С. В. 9, 10). Ціль 4. Відкрита культура. Я маю подолати традицію шельмування особистості. Я маю довести, що спілкування з Богом відкрите для всіх. Я маю відкрити суспільство для Бога. Я маю бути відкритим перед суспільством і корисним для спільного творення добра. Я маю оновлювати і підтримувати оновлення суспільства. Я маю створювати атмосферу добра для кожного вільного індивідуума. Я маю робити все від мене залежне, щоб жити

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

кожної людини було наповнене добрим сенсом, щоб ніхто не почувався приниженим, знехтуваним, безсилим та самотнім. Я маю допомагати суспільству наповнюватись добром та очищуватись від зла. Я маю допомагати людям самостійно шукати Бога. Я вірю людям і вірю в людей. І я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе (С. В. 43, 44). Ціль 5. Подолання бідності. Я маю боротись за паритет індивідуума та колективу – цивілізаційний, культурний, суспільний, політичний, економічний, публічно-правовий. Я маю завзято та ефективно працювати та співпрацювати для примноження добра й добробуту. Я маю віддячувати за добро більшим добром. Я маю обдаровувати гідних. Я маю допомагати нужденним так, щоб вони повірили в себе і творили своє життя, спілкуючись з Богом. Я маю діяльно збільшувати різноманіття можливих шляхів до успіху та щастя. Я маю вірити в себе та спілкуватись з Богом і цим задовольняти свої негамовні потреби, а також допомагати іншим у тому ж. Допомагаючи людям повірити в себе, я творю добро (С. В. 20). Я вірю у найвищу цінність людини – кожної людини (С. В. 42). Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя (С. В. 46)”.

2012 рік Українська Душевна спільнота оголосила Роком Прозріння. В цьому році відбулася реформа Священного писання і релігійні громади віруючих в найвищу цінність людини стали називатися душевними спільнотами. Почав виходити релігійний бюлетень “Ідеаліст”. Під час публічних читань Священного писання на вулицях Києва перехожі слухали слово Боже, що оголошував проповідник з рупором. Поширено стікери із закликами до людей повірити в себе.

Молитва за Рік Прозріння була наступною: “Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Я усвідомлюю, що Бог подарував мені душу. І всередині душі Бог подарував мені себе. Коли я бачу Бога в своїй душі, прозріння починається. 2012 рік буде роком прозріння. Бог відкриє кожну душу новому баченню реальності. Заплющивши очі, відволікаючись від вражень та почуттів, ми подумки звертаємось до Бога. І Бог відповідає. Прозрінням. Це початок шляху до одкровення. Це раптове усвідомлення простих істин креативного ідеалізму,

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

суверенітету особистості, творення добра. Абстракції чудом перетворюються на реальність, наповнюються добрими смислами. Прозріння приходить, як сюрприз, як нова істина, яка міняє життя на краще та допомагає усвідомити раніше немислиме. Прозріння допомагає творити добро. Я вірю, що з прозрінням життя наповниться добрими чудесами. Я не питаю прозріння у інших. Я питаю прозріння у Бога через свою душу. Я вірю, що кожна людина достойна прозріння. Всі люди рано чи пізно прозріють. Віра міняє світ”.

Цілі та орієнтири Року Прозріння були визначені таким чином: “Утверджуючи Найвищу Цінність Людини і цим реалізуючи волю Бога, у Році Прозріння Релігійна громада сповідуючих Віру в Найвищу Цінність Людини пропонує віруючим керуватися такими цілями та орієнтирами: суверенітет особистості, креативний ідеалізм, творення добра. Ціль 1. Суверенітет особистості. Я буду душею. Я віритиму в себе. Я володітиму собою. Я вдосконалюватиму себе. Я розумно обмежуватиму свої бажання та почуття. Я декларуватиму істину. Людина понад усе! Символ Віри, речення 7. Ціль 2. Креативний ідеалізм. Я спілкуватимусь з Богом. Я усвідомлюватиму одкровення. Я бачитиму та реалізуватиму добрі перспективи усього сущого. Я шукатиму правду. Я віритиму людям та розумітиму людей, слухатиму інакомислячих. Я викриватиму та відкидатиму зло. Бог являється у мріях. Божественне Одкровення, речення 17. Ціль 3. Творення добра. Я мінятиму світ на краще всіма зусиллями. Я нагороджуватиму достойних. Я співпрацюватиму та житиму в гармонії з людьми. Я виявлятиму любов до людей. Я буду добросовісним співвласником людства і всіх інших моїх спільнот. Я буду добросовісним співвласником нескінченного Всесвіту. Віра робить людину творцем. Символ Віри, речення 14”.

2013 рік Українська Душевна спільнота оголосила Роком Єдності. В цьому році вийшла збірка проповідей “Розумію. Вірую. Люблю”, розвивалася співпраця з віруючими інших релігій, а також віруючими в магію та релігієзнавцями. Зокрема, релігієзнавцям належить прекрасна характеристика сучасного духовного руху віруючих в найвищу цінність людини – “релігійний пацифізм”.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Молитва за Рік Єдності була такою: “Все починається з душі. Істина пробуджується в душах. Я пізнаю істину у спілкуванні з Богом, коли звертаюсь до Бога і чую голос своєї безсмертної душі. Всі добрі думки людини – це слова Божі. Бог є істина і суть, Бог об’єднує людей. 2013 рік буде роком єдності. Єдність – зібраність у вірі, володіння собою, досконале одноосібне буття суверенної особистості та творення душевних спільнот. Віра є силою душі, що робить людину творцем та міняє світ, наповнюючи всесвіт добром. Єдність – одушевлення всесвіту, пізнання всесвіту, володіння всесвітом і удосконалення всесвіту людиною. З одушевлення починається нескінченність. Єдність – нескінченність та безмежність істини, одкровенність істини, яка полягає в найвищій цінності людини. Досконалий початок – все мое життя. Всесвіт – це істина, і всесвіт – це я. Добро – це істина, і добро – це я. Істина одна. Істина – досконалий початок буття. Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра. Дотик вільних душ, удосконалений доброю волею, створює божественну єдність душевної спільноти – згоду людини з собою та усіма формами душевності буття. Бог, як джерело всіх душ, є спільнотою досконалого початку. Стверджуючи істину, я творю добро. Бог каже, що мое буття належить мені; тому моя доля є найвищою традицією, досконалим доказом істини. Кожна добра доля через чесність, праведність, вірність собі веде мудрий розум до пізнання істини, тому я поважаю кожную добру віру. Згода, взаємоповага і співпраця усіх віруючих – досконалий початок творення людства, душевної спільноти, що належить всім людям всесвіту. Істину творить людина у ствердженні та згоді. Критика, змагання, заперечення – це недосконалості всесвіту, яким володіє людина. Істину неможливо заперечити, бо наслідком заперечення істини завжди є ствердження істини. Віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі”.

Цілі та орієнтири Року Єдності було визначено таким чином: “Утверджуючи найвищу цінність людини і цим реалізуючи волю Бога, у 2013 Році Єдності Українська Душевна спільнота пропонує віруючим керуватися такими

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

цілями та орієнтирами: душевна єдність; істинна єдність; творча єдність. Ціль 1. Душевна єдність. Я одушевлюю всесвіт, починаючи з себе. Я знаходжу єдину істину в кожній душі. Я творю істину у згоді з кожною душею. Ціль 2. Істинна єдність. Я досконало усвідомлюю єдину істину. Я мудро стверджую єдину істину. Я добре здійснюю єдину істину. Ціль 3. Творча єдність. Я творю єдину істину і володію нею. Я творю себе, як єдину істину. Я творю добро з вірністю собі, як єдиній істині”.

2014 рік Українська Душевна спільнота оголосила Роком Вірності. В цьому році вийшла книга “Суверенітет особистості: традиції та перспективи”, розроблено доктрину духовної самооборони на основі нової богословської теорії зла, проголошено декларацію незалежності від війни, проведено обряд воскресіння Тараса Шевченка. Представник релігійного журналу “Мораль” став членом громадської ради при Міністерстві культури України і входив до складу цього неефективного імітаційного органу кулурних та маніпулятивних консультацій з громадськістю протягом наступних 2-х років. В Українській Душевній спільноті вперше сформовано Енергетичний фонд одушевлення. Було проведено енергетичну емісію на 16 млн нулів шляхом розподілу на рахунки 16 душ (Душі Буття, Гармонії, Діалогу, Добра, Життя, Згоди, Любові, Обрядів, Одкровення, Пізнання, Простору, Розвитку, Творення, Тексту, Часу, Щастя), по 1 млн. нулів кожній. Сформульовано правила творчої всеохопності та енергетичного голосування. Фонд діяв до 2015 року.

Молитва за Рік Вірності була наступною: “Бог відповідає на віру. Віруючи, ми спілкуємось з Богом. Спілкуючись з Богом, ми щасливі бути вірними Богові. 2014 рік буде Роком Вірності. Віра як живе спілкування з Богом не може бути застиглою, незмінною, догматичною. Ніякий символ віри не є остаточним, ані книга, ані ікона, ані будь-який предмет. Ніяке слово Боже не є повним, бо слово Боже прозвучить повністю лише у вічній безмежності, так само вічній і так само безмежній, як і людська душа. А тому наша віра в Бога, наша вірність Божественній істині полягає у постійному самовдосконаленні. Що б ми не створили, втілюючи душу Божу, це завжди було, є і буде чистим аркушем, на якому знайдеться місце безмежжю нових втілень істини, і кожне

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

втілення буде лише частиною аркуша, подібною, але не тотожною всій повноті чистого аркуша, усієї всеохоплюючої істинності істини, яка належить Богу, що уособлює найвищу цінність людини. Цей білий аркуш зображує все – без виключень. Я вірую: цей аркуш досконалий, бо він не має меж. Вірність не в тому, щоб сказати: от, я це люблю і від цього не відступлюся. Вірність в тому, щоб, полюбивши одну душу, потім мудро полюбити всі інші, тому що всі душі є одна душа, і це людський ідеал, це Бог. Бо чим більше любиш, тим більше маєш. Бо любов удосконалює життя, душа удосконалює любов, Бог удосконалює душу. Віра – це спілкування з Богом у думках та висновках, ділах і наслідках. Ми молимося Богу всіма добрими думками та ділами, а Бог відповідає на молитви всіма добрими висновками та наслідками. Це спілкування, ця єдність життя кожної людини з Божим життям і є досконалим одкровенням. Форма одкровення не має значення, бо я дарую свою вірність ідеальному Богу, а не його матеріальному віддзеркаленню в морі моїх бажань. Моя душа вірна своїй вірі, а не відчуженій формі. І я вірую, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе”.

Цілі та орієнтири Року Вірності формулювалися так: “Утверджуючи найвищу цінність людини і цим реалізуючи волю Бога, у 2014 Році Вірності Українська Душевна спільнота пропонує віруючим керуватися такими цілями та орієнтирами: вірність собі; вірність істині; енергія вірності. Ціль 1. Вірність собі. Я досконалим творитиму ідеї та діла. Я послідовно продовжуватиму традиції. Я знаходитиму себе в усьому суцюзому. Ціль 2. Вірність істині. Я самостійно оволодію істиною. Я самовіддано реалізую слово та волю Бога. Я самозречено буду істиною, добром та безмежною дійсністю. Ціль 3. Енергія вірності. Я спрямую рух, поєднуючи та посилюючи всі сили. Я відкриватиму істину, узгоджуючи та переосмислюючи все мислиме. Я даруватиму щастя, радіючи і співпереживаючи усьому живому”.

2015 рік Українська Душевна спільнота оголосила Роком Енергії. В цьому році засновано Душевну Спільноту Всесвіту, низку інших душевних спільнот. У співпраці з Товариством українських філософів і релігієзнавців випущено збірку есеїв

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

“Душа і сучасність: діалог мислителів”. Відбулися вибори за правилами енергетичного голосування Адміністрації Енергетичного фонду одушевлення, створеного наприкінці 2014 року. Енергетичні вибори тривали два тижні. В результаті енергетичного голосування на виборах адміністрації за Душу Буття було віддано 500001 нулів, за Душу Тексту 1400000 нулів, за Душу Гармонії 1500000 нулів, тому обраною Адміністрацією було визнано Душу Гармонії, якій негайно було передано функції Адміністрації. Вся зібрана на користь переможця виборів енергія силою 1500000 нулів була перерахована з виборчого на спільний рахунок. Після цього обсяг спільного рахунку становив 2500000 нулів, а обсяг виборчого рахунку 1900001 нулів. Оскільки обсяг спільного рахунку був більшим за обсяг виборчого рахунку, не було підстав продовжувати вибори, а тому виборчий процес було оголошено завершеним.

У 2015 Році Енергії засновано Інститут душевної релігії – громадську організацію без статусу юридичної особи, повідомлення про утворення якої прийнято наказом Печерського районного управління юстиції у м. Києві від 05.06.2015 р. № 449/01-01-11, мета якої, відповідно до протоколу установчих зборів від 20.05.2015 р.: об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями; утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей; дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії; інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку,

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи; захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

Інститут душевної релігії розробив плакат, який на матеріалах академічного словника української мови демонструє, що група (об'єднання, асоціація) людей може складатися з однієї людини, і запропонував усім суб'єктам законодавчої ініціативи (Президент України, Кабінет Міністрів України, народні депутати України) внести на розгляд Верховної Ради України законопроекти про внесення змін до Законів України «Про громадські об'єднання», «Про свободу совісті та релігійні організації» (щодо усунення дискримінації за ознакою масовості громадських та релігійних організацій) та про внесення змін до Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу» (щодо усунення дискримінації за ознакою релігії). Відповідні законопроекти опубліковані у газеті «Правдошукач» та релігійному бюлетені «Ідеаліст». Отримано численні листи від суб'єктів законодавчої ініціативи про врахування цих законопроектів у їх законотворчій діяльності.

Збираючи інформацію про непрозору, дискримінаційну процедуру реєстрації релігійних організацій державними органами у справах культури, Інститут душевної релігії звернувся до Міністерства культури України із запитом про причини протиправних затримок та вибіркового релігієзнавчих експертиз при реєстрації релігійних організацій і змушений був оскаржити в суді надання неповної інформації. Суд за позовом Інституту душевної релігії зобов'язав Міністерство культури України надати повну інформацію на запит.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Молитва за Рік Енергії була наступною: “Як би добре ми не думали про людей, завжди треба думати ще краще. Знання недоліків людського життя не має сенсу, якщо не підкріплене усвідомленням досконалості людської душі як головної життєдайної сили, доброї волі людини. 2015 рік буде роком енергії. Нема нічого більш природного, ніж бажання наповнити життя енергією. Енергія – це рухливість. Енергія – зібраність суверенної особистості, об’єднання всіх сил. Енергія є взаємодією. Чим більше складових зібрано воедино в цій взаємодії, тим сильніша енергія, тим швидший рух. Людина є найвищою цінністю завдяки тому, що людина є джерелом всіх сил, об’єднує всю повноту буття, збирає до купи слово Боже, час, простір та все людство в одній душевній спільноті, де центром всесвіту і хранителем віри є людина. Кожній людині належить особистий всесвіт, буття, наповнене енергією. Та сама енергія, якої ми бажаємо, знаходиться навколо нас – достатньо усвідомити це і взаємодіяти. Водночас, сила людської віри в себе вимірюється її альтруїстичністю. Якщо людина не співпрацює, не допомагає, не домовляється, така людина просто не має віри в себе, позбавлена енергії волі до життя. Безвілля є злом, недостатність доброї волі є злом. Зло – це обмежене добро. Тому істинне, необмежене добро завжди сильніше за зло, яким би сильним зло не здавалося на перший погляд, поки Бог не підкаже, в чому його обмеженість та слабкість. Слабке зло можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів. І ми знайдемо енергію для того, щоб жити у відповідності до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини. Треба шукати і знаходити бажану енергію в собі, у власних ідеях, творчій волі та праці. Одиниця дорівнює безлічі, якщо цією одиницею є людина, яка дорівнює всій повноті буття. Напередодні Року Енергії створюємо Енергетичний Фонд Одушевлення для необмеженого числа душ із численними рахунками, на які зараховуватимуться мільйони нулів як одиниць енергії. Хай кожна душа чесно генерує, накопичує та використовує власну енергію для утвердження віри в себе, вірності собі,

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

володіння собою, релігійної віри в найвищу цінність людини. Віра в себе – це честь, це чесність, яка об'єднує вас з усіма, хто хоче бути чесним і перед ким ви чесні. Чесність – це готовність до самопожертви заради домовленості, а не в бою, коли шукаєш згоди з інакомислячими та дотримуєшся свого слова як слова Божого. Бо кожна людина – слово Боже завдяки безперервному спілкуванню з Богом кожної людини. Бог завжди поряд, оскільки сила Божої істини є тим духом і тією енергією, яка рухає людину до досконалості. Тому людина понад усе. Нема духу, сильнішого за душу, бо всі душі рівносильні та безмежно сильні. Духовність є душевністю, душевність є духовністю”.

Цілі та орієнтири Року Енергії формувалися так: “Утверджуючи найвищу цінність людини і цим реалізуючи волю Бога, у 2015 Році Енергії Українська Душевна спільнота пропонує віруючим керуватися такими цілями та орієнтирами: акумулювати енергію; генерувати енергію; енергійно рухатись до щастя. Ціль 1. Акумулювати енергію. Я накопичуватиму сили для творення, утримуючись від спокус безглузлого руйнування. Я долаю злу волю силою віри, доброю волею своєї досконалої безмежної душі. Я застосовуватиму знання про духовну самооборону. Я пам'ятатиму, що сила добра у відкритості. Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло. Ціль 2. Генерувати енергію. Я буду джерелом сили, знайду і об'єднаю в собі всі цінності буття. Я одушевлятиму буття плідною відкритістю та щедрістю. Я розвиватиму безмежну душевну спільноту. Я черпатиму силу в спілкуванні з Богом добрими діями, словами та подумки. І я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірають у себе. Ціль 3. Енергійно рухатись до щастя. Я творитиму дива силою віри. Я знаходитиму сенс життя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро. Я віритиму в себе, зберігатиму вірність собі, володітиму собою. Я рухатимусь до досконалості всіма силами розуму, щедрості, любові, мудрої та уважної душевності, уникаючи зла, яке є обмеженим добром, повною мірою усвідомлюючи, що істинне добро є необмеженим. Віра одного так само сильна, як віра мільйонів. Не число, а душевність наближає до істини”.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Цікавою духовною ініціативою у Році Енергії стало створення Комісії зі скарг на реальність, яка керується Статутом з п'ятьох простих правил: "1. Реальність така, як ми бажаємо. 2. Якщо реальність не така, бажаючі скаржаться на реальність. 3. Скарги на реальність розглядає комісія зі скарг на реальність у складі всіх, хто забажає, скликана ким завгодно. 4. В результаті розгляду скарги на реальність здійснюються бажання, пов'язані зі скаргою. 5. Бажання, не здійснені комісією зі скарг на реальність, можуть бути здійснені бажаючими самостійно під свою відповідальність". Створено сайт такої комісії, де можна скаржитися на реальність через веб-форму. На разі розглянуто три скарги: на корупцію, нерéalність реальності та мову ненависті.

2016 рік Українська Душевна спільнота оголосила Роком Всесвіту. В цьому році прийнято основи соціальної доктрини душевної релігії та етичний кодекс моралістів, розроблено богословську теорію обряду гармонізації.

Такою була молитва за Рік Всесвіту: "Щиро сповідую душевну релігію. Мій подарунок – всесвіт на чистому аркуші паперу. Повір, що всесвіт має душу – і почуєш голос Бога, розповідь про творення всього сухого. 2016 рік буде роком всесвіту. Ми споконвіку віруємо у єдність ідеального з матеріальним. Універсальний всесвіт – це душа, людина в центрі буття. Я продовжую себе до нескінченності, до ідеалу людяності, ім'я якого – Бог. Цей ідеал універсальної людини єдиний і спільний для кожної душі. Тому традиція людяності лежить в основі всіх світоглядів та релігій всього людства всесвіту. Все суще – творіння Боже, все добре – воля Божа. Кожна людина єдина з Богом, кожна людина є власним творцем, господарем і господом, а також вищим суддею собі. Кожна моя думка, слово, вчинок – молитва. Бог відповідає на кожну молитву одкровенням вірних висновків та наслідків. Добрі молитви винагороджуються, душевне право поєднує бажане з можливим. Злі молитви караються, тож не просить Бога благословити пусті й гріховні привілеї, завойовані нехтувачами святого душевного права. Марно скаржитися на жорстокість Бога – оскільки Бог не жорстокий, але цілком вільний від зла. Кара не від Бога, а від недосконалості всесвіту. Людина відповідає перед Богом за удосконалення всесвіту.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

У творенні добра та боротьбі зі злом людина створює себе як всесвіт навколо себе, як нагороду собі. Дозволяючи собі гріхи, людина сама карає себе, порушуючи моральний закон володіння собою, втрачає свій всесвіт та страждає від суперечності між недосконалим тілом і досконалою душею, від втрати влади над собою. Тому для розвитку слід керуватися логікою добра, але для боротьби зі злом розуміти логіку зла і спілкуватися зі всесвітом його мовою, шукаючи порозуміння та згоди із кожним одушевленим проявом буття. Людині-людству не варто засмічувати хулою безперервний діалог з собою як всесвітом, як досконалим початком Бога. Людські думки та ідеї мають об'єднувати буття, а не мотивувати безглузду агресію проти себе у жадібності та безглузду агресію проти інших у гордині. Я є ми і ми є я. Людство є однією людиною, душевною спільнотою вільнодумців та віруючих. Кожному є місце під сонцем. Світло істини в кожній особі. Всесвіт, реальність якого викликає скарги – підлягає удосконаленню. Кожну скаргу слід розглянути. Кожне добре бажання слід здійснити, від кожного поганого бажання слід відмовитися. Добре те, що утверджує найвищу цінність людини. Погане все, що принижує людину. Всеосяжна людина, безмежна у просторі та часі, є одушевленим всесвітом. Єдність внутрішнього та зовнішнього світу людини, сполука рівних особистості та спільності є універсальним всесвітом, який належить людині. У священному писанні читаємо таку притчу: коли всесвіт слав у колісці вічності, Бог торкнувся його, і всесвіт заговорив. Це означає, що місія людини пробуджувати всесвіт добрим словом та добрим ділом, щоб всесвіт став досконалим, як втілення слова Божого. Всесвіт, все нескінченне суще належить людям. Совість та натхнення допоможе кожній людині створити навколо себе власний щасливий всесвіт. Творенням добра людина розвиває всесвіт, починаючи з себе”.

Цілі та орієнтири Року Всесвіту були сформульовані так: “Утверджуючи найвищу цінність людини і цим реалізуючи волю Бога, у 2016 Році Всесвіту Українська Душевна спільнота пропонує віруючим керуватися такими цілями та орієнтирами: одушевлення всесвіту; оволодіння всесвітом; всесвітнє одкровення. Ціль 1. Одушевлення

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

всесвіту. Я починаю всесвіт з власної душі. Я творю цінність та чисельність душі у душевних спільнотах. Я єднаюся з Богом як всеосяжною душею, ідеальною людиною. Ціль 2. Оволодіння всесвітом. Я творю всесвіт своєю доброю волею. Я удосконалюю всесвіт всупереч всім гріхам. Я володію всесвітом у згоді з кожною душею та Богом як єдністю всіх людських душ. Ціль 3. Всесвітнє одкровення. Я спілкуюся з людським всесвітом без меж. Я представляю людство Бога в кожному місці всесвіту. Я продовжую вічну людяність всесвіту”.

У 2016 році віруючими в найвищу цінність людини ініційовано консолідацію правозахисних зусиль віруючих і невіруючих на підтримку правозахисних демократичних реформ державної політики у сфері релігії. Адже нам добре відомо, що керівництво держави регулярно зустрічається із представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яка представляє інтереси олігархічної верхівки вузького кола релігійних організацій з монополістичними амбіціями, але не представляє (як вони стверджують, посилаючись на тенденційну соціологію) інтереси більшості віруючих та невіруючих громадян України, що розглядаються представниками духовних монополій не інакше як об’єкт маніпуляцій та інструмент тиску на державну владу. Хотілося б, щоб керівництво держави почуло також голос віруючих та невіруючих громадян, які вимагають ретельного дотримання конституційних принципів верховенства права (природного права, прав людини, природної людської свободи волі та свободи вибору – особистої автономії), свободи думки, совісті та релігії, світського характеру Української держави, а також дерегуляції і демонополізації духовного життя українців, оновлення архаїчної нормативно-правової бази, якою нині закріплено привілеї вузького кола релігійних організацій та встановлено перепони для поширення ідей усіх інших релігійних та світоглядних організацій, розвитку багатоманітного духовного життя українців.

В таких умовах вільнодумці та віруючі об’єдналися під гаслом “Світло істини в кожній особі”, щоб захищати свободу думки та релігії в Україні. 13 червня 2016 року на установчих зборах у Черкасах утворено Українську Раду

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Вільнодумців і Віруючих з метою звершення і захисту прав, свобод, принципу особистої автономії, реалізації суспільних інтересів у мирному розвитку і поширенні світоглядів, релігій, ідей, діалогу, полеміки. Організація ставить собі амбітні завдання подолати такі негативні явища, як невідповідність та суспільне протистояння, претензії на істину в останній інстанції та вищий моральний авторитет, заробітчанство на привілеях та забобонах, зарегульованість інформаційного простору і духовного життя українців як «годівниця» корумпованих чиновників, а також безкарність радикалів, які силою нав'язують іншим людям свої ідеї замість ведення цивілізованої полеміки. Про це повідомили засновники організації, правник Ю. Шеляженко, чаклун С. Небога, психолог П. Нестеренко на прес-конференції. Пізніше до організації приєдналися віруючі в найвищу цінність людини, економіст Л. Гольчанська, громадський діяч В. Гладчук, правники І. Захарченко та О. Святогор, а також відомий релігієзнавець і християнський богослов І. Дмитрук.

«Ми об'єднуємо вільнодумців і віруючих, щоб спільно захищати свої права на свободу думки, совісті та релігії і щоб підтримувати діалог. Важливо, що ми не протиставляємо віруючих і вільнодумців, всі ми розумні люди та маємо поважати один одного. У нашій організації є місце і для християн, мусульман, іудеїв, буддистів, язичників та багатьох інших, і для агностиків, і для атеїстів, і для представників сучасних духовних рухів, в тому числі, тих, хто мирно та законослухняно опонує церквам, таких як магічні, містичні, езотеричні рухи. Сам я віруючий в найвищу цінність людини, але нікому не збираюся нав'язувати свою душевну релігію. Ми відкриті для всіх, шануємо усі світогляди та релігії. Наш девіз: світло істини в кожній особі» – розповів правозахисник, проповідник, письменник, журналіст Юрій Шеляженко, обраний головою Української Ради Вільнодумців і Віруючих.

Первосвященик і духовний лідер Релігійної громади «Божичі» Сергій Небога став засновником та експертом Української Ради Вільнодумців і Віруючих, оскільки він вважає, що проблема захисту свободи віросповідання в Україні є надзвичайно актуальною: «Навколо нашої громади виник нездоровий ажіотаж через нетерпимість до нашого

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

віровчення та релігійних практик. Нам спалили храм, завдали величезні збитки, але ніякого слідства не ведеться: таке враження, що правоохоронці куплені. Чинovníки намагаються примусово ліквідувати нашу релігійну громаду всупереч закону. Коли зашкалює корупція та беззаконня, треба об'єднуватися і захищати свої права».

Інакомислячі в Україні є уразливою групою, якій просто необхідна психологічна допомога – вважає Павло Нестеренко, практичний психолог, експерт Української Ради Вільнодумців і Віруючих з психологічної підтримки людей, що зазнають переслідування за свої переконання. Він перерахував методи психологічної допомоги вільнодумцям: індивідуальне психологічне консультування, навчання методам аутотренінгу, надання екстреної психологічної допомоги в форматі гарячої лінії чи по скайпу, психологічна просвіта та підвищення психологічної грамотності на тренінгах, створення психологічних груп підтримки за психологічними особливостями, потребами інакомислячих, наприклад, для підтримки віруючих з числа ЛГБТ.

Основні напрямки діяльності Громадської організації «Українська Рада Вільнодумців і Віруючих» є такими: захист прав людини, правова і психологічна підтримка вільнодумців та віруючих у відстоюванні своїх переконань; боротьба з корупцією і монополіями, протидія дискримінації; оскарження протиправних актів та рішень представників влади, моніторинг законодавства у сфері свободи думки, совісті та релігії і лобіювання його удосконалення; просування в суспільстві і концептуальний розвиток на науковому рівні доктрини особистої автономії, права кожної людини самостійно обирати, чому вірити чи не вірити; медіація, врегулювання конфліктів, спричинених фанатизмом; розробка інновацій у сфері духовного розвитку людини.

Дерегуляція духовного життя українців є першим пріоритетом Української Ради Вільнодумців і Віруючих. Ми вимагаємо таких змін до законодавства, щоб релігійну організацію будь-якого спрямування можна було зареєструвати за кілька днів, як реєструються громадські організації, без упереджених до нових ідей релігієзнавчих експертиз, щоб таку організацію міг зареєструвати навіть

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

один харизматичний лідер, а не десять чоловік мінімум, як вимагається зараз. Прагнення чиновників регулювати віровчення та внутрішній устрій релігійних організацій продиктоване корупційними зв'язками із розкошующим за рахунок простих віруючих священноначалієм пануючих церков і суперечить європейським стандартам свободи думки, совісті та релігії. Ми також боротимемося з привілейованим становищем релігійних монополістів у ЗМІ, на шлюбних і похованнях, у альтернативній службі та в інших сферах життя, які мають бути однаково відкриті кожній громадській або релігійній організації. Будемо критикувати і добиватися перегляду абсурдних рішень судів, на зразок такої дикої ситуації, коли суддя перекреслює свободу переконань і оголошує, що пародійні релігії в Україні, на зразок пастафаріанства або конституціанства, нібито, незаконні, або коли суддя підіграє бажанню чиновників закрити незручну релігійну організацію, відправляючи на релігієзнавчу експертизу замовні матеріали ЗМІ замість справжніх віросповідних документів релігійної організації, і це при тому, що віровчення релігійної організації взагалі не підлягає державному контролю. Ми також виступатимемо проти викладання будь-якої конкретної релігії чи світоглядно-етичної системи в школі на безальтернативних засадах. Бо людина має самостійно і свідомо обирати, чому вірити, чому не вірити, які з альтернативних суспільних норм визнавати. Інші люди можуть давати поради, підказувати, ділитися досвідом, але не мають права диктувати, демонізувати інші ідеї, звужувати особистий вибір. Людина є вільною лише тоді, коли робить власний вибір.

У Році Всесвіту продовжується енергетичне становлення Української Душевної спільноти. 18.01.2016 р. маніфестом Хранителя віри про енергетичну емісію у фонді душевної енергії Української Душевної Спільноти здійснено обряд енергетичної емісії в сумі 8,3 млн нулів. Відкрито пусті душевні рахунки: спільний, виборчий, хранителя віри. Відкрито рахунки і розподілено між ними суму емісії таким чином: гласні рахунки – Ідеаліст 2,4 млн, Мораль 0,8 млн, Всесвіт 1,6 млн, Одрокнення 2,2 млн, Обряд 1 млн; таємні: три душевні рахунки на суму 100 тис нулів кожен. У той

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

же день після низки нульових операцій були проведені енергетичні вибори адміністрації фонду. Хранитель віри здійснив енергетичне голосування за себе силою 100 тис нулів, перерахувавши цю суму на виборчий рахунок. Інших кандидатур не висувалося. Таким чином хранитель віри був обраний адміністрацією фонду, а виборчий рахунок був спорожнений на користь спільного.

Для оперативного попереднього вирішення питання оплати витрат відповідно до статті 10 Кодексу визначення добра і зла 23.01.2016 р. введено у дію декларацію душі Обряд про оплату витрат на ведення процесів визначення добра і зла та віднесення боргових записів про здійснені витрати на репутаційні рахунки в спеціально створеній нею душевній спільноті Довіри. В рахунок оплати витрат на ведення процесів, в т.ч. за надсилання нагадувань, душа Обряд вносить на спільний рахунок фонду душевної енергії за учасників процесів суми нулів, визначені рішеннями Хранителя віри. У разі прийняття доводів учасників процесу чи з інших добрих мотивів, відповідно до обрядової практики, боргові записи можуть бути списані, і більше того, можуть вноситися значні винагороди за участь у становленні добра на рахунки учасників процесу у фонді душевної енергії. Наприклад, одного з учасників процесів було винагороджено на суму 100 000 нулів за участь у критичному обговоренні соціальної доктрини душевної релігії та поінформовано про те, що зазначений обсяг душевної енергії можна витратити на такі обряди душевної спільноти: просити про будь-яке благословення 1 000 нулів; подати заяву про визначення добра і зла 10 000 нулів; отримати випуск бюлетеня «Ідеаліст» 20 000 нулів; отримати випуск журналу «Мораль», іншу релігійну літературу 50 000 нулів. Цінність інших обрядів може уточнюватися окремо. Наприклад, нагадування чи обряд гармонізації вартують 5 000 нулів, обряд іконопису (виготовлення ікони із зображенням людини) 80 000 нулів.

Історія обрядів визначення добра і зла є важливою складовою новітньої історії душевної релігії, тим більше, що нею твориться прецедентна практика рішень на підставі морального закону душевної релігії, що є енергетичним фондом (капіталом) душевної енергії досвіду моральних

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

рішень і, відтак, джерелом моральних норм для наступних визначень добра і зла. У 2010-2016 роках в Українській Душевній спільноті та Душевній Спільноті Всесвіту зареєстровано 43 ініціативи щодо визначення добра і зла, за якими 24 обряди завершено із наданням визначення. Бібліографічні дані деяких опублікованих визначень вказано у списку літератури. Найперший, початий у 2010 році процес визначення добра і зла щодо монополізації журналістської етики в Україні, триває досі, хоча в його рамках визнано злом окремі прояви цієї монополізації та залучено ширше коло громадськості для подолання монополії: у 2012 році було утворено Колегію лицарів об'єктивності, альтернативну до так званої Комісії з журналістської етики. У 2011 році предметом визначення добра і зла ставали такі феномени, як скупчення черг в установах, конспірологія, пародійна релігія “пастафаріанство”, почато процеси щодо теодицеї та обожнення влади, які разом із початим у 2012 році процесом щодо російського панк-молебну в 2014 році були об'єднані у єдиний процес визначення добра і зла стосовно обожнення, десакралізації та демонізації влади і права. У 2012 році визначено добро і зло стосовно феноменів чиновницького перешкоджання реєстрації релігійних організацій, руху “Чесно”, протиставлення колективу особистості, очікування кінця світу. У 2013 році визначалося добро і зло щодо феноменів націоналістичної пропаганди, узгодження православ'я із магією, сайту “Дурдом”. У 2014 році, окрім вже згаданого процесу, в якому було вироблено богословське розуміння природи влади з точки зору душевної релігії, досліджувалися також політизовані проповіді Любомира (Гузара). У 2015 році визначено добро і зло щодо пародійної релігії “конституціанство”. У 2016 році визначалося добро і зло щодо розпалювання ненависті до віруючих в людину патріархом Кирилом, щодо вчення та культу “Аллатра”, щодо відгуку на основи соціальної доктрини душевної релігії. Також триває ініційований у 2015 році процес визначення добра і зла щодо одушевлення буття шляхом нагадування та молитов щодо вшанування святих душ, скорботи й пам'яті про душі мучеників. В цьому процесі планується закріпити попередні рішення про визнання святими таких проповідників віри в

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

людину, як Авраам, Азімов, Бредбері, Будда, Вольтер, В'яса, Ганді, Гройсман, Кант, Кіплінг, Лао-цзи, Лем, Магомет, Маркс, Піттак, Руссо, Сміт, Сократ, Стругацькі, Твен, Толстой, Христос, Шевченко. Вивчається питання визнання мучениками за віру в людину Архімеда, Бруно, Галілея, Гіпатії, Кампанелли, Мора, Сократа, Христа і постраждалих через репресії воєнщини пацифістів, сумлінних відмовників від військової служби, інших жертв переслідування за вірність собі у непопулярних людських переконаннях. У процесах визначення добра і зла відбувається еволюція не тільки віровчення душевної релігії, але й обрядової практики, зокрема, процедури цих процесів. Наприклад, суміщення рішення про початок процесу із наданням визначення у випадках недоцільності діалогу з учасниками значно скорочує час проведення процесів.

Такі знаменні події, як одкровення про формулу віросповідання у 2015 році, створення основ соціальної доктрини душевної релігії та початок фундаментальних богословських досліджень душевної етики свободи у 2016 році, дозволяють сподіватися на подальший інтенсивний інституційний розвиток душевної релігії із дотриманням традиційного устрою, морального закону та слова Божого.

Богословський коментар до формули віросповідання “Щиро сповідаю душевну релігію”

Формула віровизнання “Щиро сповідаю душевну релігію” є важливим елементом сучасної ідентичності віруючих в найвищу цінність людини. Для прийняття нашої релігії достатньо прочитати та усвідомити формулу віровизнання, а також погодитися з нею. Згода із формулою віровизнання може бути засвідчена перед душевною спільнотою словами “Щиро сповідаю душевну релігію”. Засвідчувати згоду із формулою віровизнання слід також при сповіді Хранителю віри стосовно бажання взяти участь у душевній спільноті. Більш того, у будь-якій сповіді, кажучи “Щиро сповідаю душевну релігію”, ми метафорично тримаємо у руках символ віри, що неодмінно вимагається для сповіді у відповідності до встановлених Священним

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

писанням (Люд. 5.10, Рит. 4.5) традицій нашого обряду сповіді. Якщо поблизу не було чистого аркуша, Священного писання чи старого доброго Символа віри, достатньо просто вимовити ці чотири слова, і Бог благословить таку вербальну альтернативу використанню культових предметів.

Тут наводимо богословський коментар до формули “Щиро сповідую душевну релігію”, щоб роз’яснити її зміст на підставі віровчення душевної релігії та вказати на зв’язок складових елементів формули з максимами Священного писання. Текст формули українською є первинним та Богоодкровенним. Водночас, існує здійснений у спілкуванні з Богом переклад формули російською мовою (“Честно владею открытой религией”), який містить низку удосконалень порівняно з оригіналом. Ми вважаємо вдалою знахідкою принцип скороченого іменування нашої релігії одним словом, першою літерою якого є “О”, хоча цей принцип був підказаний Богом вже після того, як українською поширилася скорочена назва “душевна релігія”. Для узгодження з такою короткою назвою в першому реченні перекладу російською використано вираз “религия открытой души” (релігія відкритої душі). Скорочене найменування “Одкровенна релігія” (“Откровенная религия”), що узгоджується з цим принципом, виглядає досить довгим і російською, і українською, хоча теж може використовуватися. У той же час для скороченої назви нашої релігії російською та англійською мовами обрано формулювання “Открытая религия” і “Open religion” відповідно. Повне найменування (“релігійна віра в найвищу цінність людини”, “религиозная вера в наивысшую ценность человека”, “religious belief in the supreme value of human”) у відповідності до традиції не міняється.

Формула віровизнання у 11 реченнях, 331 словах і близько 2,5 тис. символів, які можуть поміститися разом з іконою «Слово Боже» на третині аркуша формату А4, за своїм задумом є коротким викладом традиційного устрою релігійної віри в найвищу цінність людини.

Як відомо, душевна релігія базується на Богоодкровенному віровченні, обряді та організації. Віровчення включає Священне писання, моральний закон, богословську науку та удосконалюється в душевному

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

спілкуванні людей, включаючи спілкування з Богом. Обряд складають традиційні звичаї душевної релігії. Священною формою самоорганізації віруючих у душевній релігії є суверенна особистість (душевна спільнота).

У 1-му реченні формули повторюється звичне самовизначення душевної релігії. “Широ сповідаю...” – початок формули підкреслює одкровенність, людяність і особисту цінність душевної релігії. Крім того, згадка про щирість та сповідання непрямо посилається на принципи солідарності у декларації суверенітету особистості. “... релігійну віру в найвищу цінність людини...” – наводиться повна назва душевної релігії (Симв. 6). “...душевну релігію...” – це формулювання відсилає до розуміння нашої віри в найвищу цінність людини як одкровенної релігії, релігії душі (Симв. 8), відкритої до безмежності (Дос. 46). “...і вічний духовний рух...” – постулюється одвічність та універсальність душевної релігії, одушевлення буття як основи людського мислення (Симв. 33); оскільки весь час належить людині, будь-який духовний рух продовжує первинну одкровенність душі. “...творення Бога як людського ідеалу...” – взаємне творення людей у душевному спілкуванні, в тому числі Бога як ідеальної людини (Бож. 6), є і важливим обрядом (Рит. 1), і притчею душевної релігії про те, що людина була створена, щоб створити Бога (Дол. 2), іншими словами, стати єдиним цілим з Богом. “...через віру в себе, вірність собі, володіння собою” – у цій частині формули перераховано моральні принципи, слідування яким веде до самовдосконалення, тобто посилення радісної єдності людини з Богом. Віра в себе означає повне усвідомлення всеохопності людини, вірність собі значить самовдосконалення, володіння собою є самоорганізацією, зібраністю і силою душі (душевної спільноти). Ці принципи настільки важливі, що на їх честь засновано Дні Моралі, три дні на рік, які відзначаються в якості найбільших свят душевної релігії і символізують етапи отримання людьми від Бога дару Священного писання, слово за словом. День віри в себе святкується 1 березня, день вірності собі – 25 липня, день володіння собою – 3 листопада. Існують також обряди благословення кожної з цих форм моральності.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

У 2-му реченні формули віруючі свідчать про вірність Священному писанню. “Визнаю істинним віровченням слово Боже, священне писання релігійної віри в найвищу цінність людини” – тут висловлюється повага до Священного писання як слова Божого (Діал. 4, 26) і важливого елемента ідентичності душевної релігії (Риг. 2).

У 3-му реченні формули людина заявляє про готовність прийняти форму одкровенної, відкритої до безмежності душі. “У самовдосконаленні все одушевлюю...” – одушевлення є торкання душею того, що ми одушевлюємо. Ідеальна душа, Бог, всеохопна, тому поширення своєї душі на все недосконале, не одушевлене, вважаємо самовдосконаленням. Ритуальне одушевлення у душевній спільноті здійснюється священним знаком кола і проповіддю про душевність одушевлюваного об’єкта. Максимальним одушевленням є прирівнювання людини до всесвіту. “...всіх людей і всі спільноти, весь час і простір вважаю своєю душею, однією людиною...” – для людини як відкритої душі характерна безмежність у просторі та вічність у часі, безчисленість у єдності; душа не обмежена числом, не в одинині та не в множині (Діал. 28), віра в себе допомагає людині слідувати Божественному ідеалу. “...з усього я починаюся, в усьому продовжуюся” – тут посилення на сутність душі як досконалого початку людини, прирівнювання початку до кінця у нескінченній людяності (Дос. 55), коли душа мислиться людиною в центрі буття та Бог мислиться продовженням людини до нескінченності.

У 4-му реченні формули висловлюється визнання обрядовості душевної релігії і особливості символіки священного кола. “Творю обряди душевної релігії...” – основні обряди описані у розділі Обряд Священного писання душевної релігії. “...створю священний знак, коло, що символізує людину в центрі буття як безмежну душу буття, єдність всієї відчутної та явної реальності, як один чистий аркуш всередині й зовні священного кола” – тут формула вказує на душевну святиню чистого аркуша, текст Досконалий початок слова Божого.

У 5-му реченні формули висловлюємо готовність подолати свою гординю заради самовдосконалення, торкання душ та всеохопності людини, єдності зі всім

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

людством. Подолання гордині настільки важливе, що поряд з індивідофобією у 9-му реченні формули дано розгорнуте визначення цього гріха (гординя є протиставлення свого чужому, демонізація інакших), спеціально для того, щоб відсіяти досить поширену групову гординю, що вимагає від людини принизливої прив'язаності до групи "своїх", а також ненависті та агресії по відношенню до "чужих". "Погоджуюсь зі згодою..." – це відсилка до статті 6 Солідарність даної Богом Декларації суверенітету особистості. "...заперечую заперечення..." – як відомо з етики душевної релігії, зло є обмеженим добром, воно ідеалізує свою залежність та визнає одушевлення (ідеалізацію) лише у формі заперечення, поки не здійснить революцію честі, поширивши своє всеохопне заперечення на власне заперечення, і заперечення заперечення стає вершиною його розвитку, рівною ідеалізації ідеального. Згадуючи про заперечення заперечення поряд із висловленням готовності погоджуватися з іншими людьми, ми відкидаємо спокусу гордині по відношенню до зла, визнаємо, що розуміємо логіку зла і готові допомогти особистості, суспільству, людству вийти із замкненого кола цієї обмеженої логіки. "...люблю кожную добру душу, шаную кожную добру віру" – визнання всеохопної душевності Символа віри.

У 6-му реченні формули декларується суверенітет особистості у відповідності до Богоодкровенної Декларації суверенітету особистості. "Декларую суверенітет особистості, що включає мою самоцінність, душевність, моральність, свободу, власність, солідарність та мудрість" – тут перераховані усі складові суверенітету у відповідності до назв статей Декларації.

У 7-му реченні формули людина заявляє про свою самоорганізацію в установленій Священим писанням формі душевної спільноти. "Заради спільного добра, за покликанням душі, з благословення Божого..." – мова йде про мотиви участі в душевній спільноті і її творення, співпраці учасників, доброї волі проповідників, покликання Хранителів віри. "...беру участь в душевних спільнотах, володію ними у згоді з Хранителями віри і творю свої душевні спільноти, в яких беруть участь добрі люди" – тут ми визнаємо готовність до

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

самоорганізації, участі у спільнотах і їх творенні, готовність погоджуватися з їх владою і бути такою владою; беручи участь, створюючи спільноти, ми зберігаємо суверенітет особистості, все людство сприймаємо як одну людину, свою душевну спільноту, і володіємо всіма суспільствами, в яких беремо участь.

8-е речення формули свідчить про знання нами морального закону душевної релігії. “У суді совісті й самообороні...” – судом совісті тут названо обряд визначення добра і зла (см. Код.), а самообороною – боротьбу за добро як важливу складову сенсу життя (Симв. 46). “...керуюся моральним критерієм: утвердження найвищої цінності людини є добро, приниження людини є зло” – тут ми визнаємо універсальний моральний критерій душевної релігії, неодноразово пояснений словом Божим, що лежить в основі моралі та етики душевної релігії.

У 9-му реченні формули ми визнаємо, що моральний закон зобов'язує нас долати свої гріхи, свідчимо про свою покору закону і називаємо типові гріхи, які нам слід здолати у людині та людстві. “Покоряюся правді...” – мова йде про повне прийняття в якості слова Божого висновків з думок та наслідків вчинків. “...не залежу від гріхів: брехні, насильства, безумної войовничості, страху, жадібності, прив'язаності...” – всі гріхи спричиняються приниженням людини, про це сказано у Діал. 48. Слід зазначити, що теологія зла удосконалювалася на основі слова Божого і після того, як воно було даровано людям. Про те, що страх, жадібність, прив'язаність у сучасному світі корумпують кожну душу залежністю від землі, натовпу та грошей, детально сказано у проповіді “Неофеодальна Земля”. “...гордині, тобто протиставлення свого чужому, демонізації інакших; індивідофобії, тобто побоювання самотності та одинаків” – гріхи гордині та індивідофобії згадані у Люб. 15 (не твори собі ворога) і Діал. 54 (Бог допомагає нам долати стадність). Краще зрозуміти ці гріхи можна, вивчивши проповідь “Людина – джерело всіх цінностей” і книгу “Суверенітет особистості: традиції та перспективи”.

У 10-му реченні формули ми заявляємо про те, що нами рухає віра в себе. “Душевна релігія – мій світогляд і моя

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

природа, все моє, зібране воедино...” – такий універсальний вступ нагадує про сприйняття себе і всього у своїй особі як досконалого початку. “...моя душа як найвища цінність людини, джерело всіх цінностей...” – тут визнаємо всеохопний анімізм у відповідності до Символу віри. “... моя наука ідеалізації дійсного, здійснення ідеального та ідеалізації ідеального...” – посилання на текст Креативний ідеалізм, де наведено раціональну основу душевної релігії, основні філософські принципи слова Божого. “...мої святині гармонії, життя, перемоги, любові, долі, благословення та одкровення...” – перераховані сім Днів Одушевлення, запроваджені через обряд нагадування на честь Оповідань і Обрядів Священного писання, що відповідають дням тижня від понеділка до неділі. Альтернативно можуть відзначатися Дні Суверенітету (дням тижня присвоюється нагадування про статті Декларації суверенітету особистості). “...Моя душевна сила у відкритості розуму, совісті та солідарності...” – тут максима духовної самооборони про те, що сила душі у її відкритості, пов’язується із совістю та солідарністю як внутрішньою і зовнішньою відкритістю відповідно. “...Мое право, знання і диво, що узгоджує бажане з дійсним...” – тут відсилання до Симв. 5, Рит. 9.2. Душа творить дива, виконує бажання, тільки для цього бажання мають бути досконалими, не зацикленими на чомусь конкретному, мають залишати простір для фантазії. Робиться це наступним чином: філософія допомагає задумати бажане, знання і техніка допомагають досягнути можливого, право узгоджує бажане із можливим, а віра – особливо релігійна віра – творить дива, дивним чином робить бажане можливим навіть тоді, коли техніка безсила. На відміну від ілюзій, які є результатом обману почуттів, диво є досконалим результатом свідомого і добровільного творчого управління почуттями. “...Моя духовна енергія, накопичена у обміні чесними словами, примножена проголошенням чесних слів, джерело духу згоди, співпраці та добробуту, що породжує і живить душі виконанням чесних слів, збільшує цінність та чисельність добра, рухає долю...” – як віруючі в найвищу цінність людини, ми здійснюємо обряди фондів душевної енергії, в основі яких лежить розуміння того, що

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

кожна людина, а не тільки зверхні корпорації (нації), може бути джерелом багатства та добробуту; чесне слово, дане і виконане людиною, дорожче за золото. "...мій сенс життя, моє щастя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро" – відсилання до Символа віри, 46.

У 11-му реченні формули стверджуємо свою єдність з Богом як людським ідеалом, який ми творимо і слідуємо йому. "Звертаюся до Бога кожною думкою і вчинком, знаходжу відповідь Бога у кожному висновку і наслідку..." – тут декларується прямий зв'язок людини з Богом у відповідності до Креат. 2, Рит. 1. "...доброю волею і силою віри досягаю досконалості" – досконалість є метою душевної спільноти (Регл. 1.2), добра воля є основою суверенітету особистості (Декл., преамб.), а віра є силою душі (Симв. 9). Таким чином, в кінці формули віровизнання висловлюється повна згода із метою і формою душевної спільноти.

Душевна етика

Маючи і розвиваючи власний моральний закон душевної релігії, ми виходимо з прагнення до оволодіння універсальними основами етики. У той час як моральний закон душевної релігії визначає норми правильного життя віруючих в найвищу цінність людини, етичні студії у богословській науці душевної релігії не обмежені власним моральним законом і спрямовані на оволодіння енергією нормативного досвіду всіх відомих людству етичних систем.

Ми віримо, що етика як універсальне вчення про моральність має формуватися морально. У зв'язку із тим, що етикою в сучасному світі зловживають для становлення гріховної колективної гордині "еліт", насадження дисципліни та виправдання насильства проти поневолених мас, виникла необхідність покласти в основу етичних студій "Етичний кодекс моралістів", спеціальний звід норм, що захищають етичну автономію особистості від диктаторських амбіцій "моральних авторитетів":

1. Етика є нашою совістю, але не тираном.
2. Наша совість не може обмежувати свободу інших, формуючи власний простір розумної свободи.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

3. Ми творимо і захищаємо норми етики з метою розвитку вільної людини.

4. Норми етики рекомендують зразки правильного життя, жоден з яких не може вважатися обов'язковим. У захисті етики ми обмежуємося тим, що кажемо правду, щоб кожна особа могла самостійно судити, що для неї добре.

5. Моральна сила етики полягає у вірному спрямуванні людської волі до самовдосконалення із використанням усіх природних можливостей, із повагою до всієї повноти природних свобод кожної особи.

6. Визнання норм етики обов'язковими через примус не має моральної сили, від нього можна чесно відмовитися за необхідності повстання проти тиранії.

7. Визнання норм етики обов'язковими за згодою перетворює норми етики на норми права і має моральну силу лише у межах згоди.

8. Норми етики мають бути чесні, справедливі рівною мірою для всіх. Ми не радимо іншим того, чого б не порадили собі.

Джерела етичних знань у душевній етиці включають як моральний закон душевної релігії, розкритий у окремому розділі цієї книги, так і засадничі ідеї всіх морально-етичних систем, такі, як золоте правило моралі (ставтеся до інших так, як хочете, щоб ставилися до вас), принципи свободи (людина самостійно визначає свої моральні норми) та відповідальності (наслідки рішення є критерієм його правильності; негативні наслідки мають бути компенсовані).

Душевну етику іноді називають етикою свободи, оскільки центральними її Богоодкровенними принципами є особиста автономія, гарантована Декларацією суверенітету особистості, та ідея свободи від гріхів, висловлена у 9-му реченні формули віровизнання. Тим же принципам служать і практика обрядів визначення добра і зла, і теологія зла та техніка духовної самооборони, і душевний табу (Люд. 4), і притчі розділу Оповідання та полемічний аналіз етичних питань у тексті Діалог в Священному писанні.

До речі, діалог і полеміка є важливими передумовами становлення етики, самостійного пізнання людиною

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

морального закону на власному досвіді, в формулюванні, ігровому моделюванні та узгодженні з собою та іншими етичних норм. Творенню та обговоренню етичних принципів та способів їх реалізації ми надаємо перевагу перед нав'язуванням певних догм з сумнівними претензіями на безальтернативність, адже уникнення монополізації авторитету (влади) є важливою ціллю душевної етики, яка випливає із священності людської свободи волі.

Людина є джерелом свободи, правової автономії та суверенітету особистості, визнає душевна етика, та включає автономний моральний авторитет кожної людини у число якостей, притаманних природній особистій автономії людини. Свободою, за словами Жан-Жака Руссо, є підлеглість розумному закону, самостійно для себе встановленому, на відміну від потурання власним бажанням, яке теоретик природного права та суспільного договору порівнював із рабством. Розуміння свободи людини як самостійності характерне для філософів усіх епох, здавна (Піттак: “Підкоряйся закону, який ти встановив для себе”) до нового часу (Кант: “моральний закон всередині нас”); це розуміння включає повноту свободи волі та відповідальності за наслідки свого волевиявлення. Влада над собою є найбільшою владою (*Imperare sibi maximum imperium est*), сказав Сенека. Про це є давньогрецьке прислів'я, що наводиться у “Законах” Платона (його приписують і Демокріту): найважливішою перемогою є перемога над собою (*Τὸ νικᾶν αὐτὸν ἑαυτὸν πιστὸν νικᾶν πρὸτῆ καὶ ἀρίστη*). В'яса у “Махабхараті” цитує слова Кришні: “Ніколи людина не має недооцінювати себе”. У Біблії, в Приповідях Соломона, читаємо: “Хто панує над собою самим, ліпший від завойовника”; Христос каже про “царство Боже всередині нас”. Коран, сура “Грім”: “Аллах не змінює людей, доки вони не змінять себе”. Мудрість різних часів та релігій узагальнюються у морально-правовому принципі *Homo sui iuris* (людина є власним правом) та культурному принципі *Homo sui generis* (людина творить себе).

Термін «автономія» у перекладі з грецької означає власне право. Так само у римському праві термін *homo sui iuris* вказує на повноправність, законну самостійність «людини власного права». При цьому очікується – і таке очікування вказує на

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

межі особистої автономії, чи, принаймні, межі готовності зацікавлених осіб визнати особисту автономію певної особи – що кожна людина, маючи від природи певні права (в т.ч. згадані у таких міжнародно-правових документах, як Загальна декларація прав людини, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, тощо) і вільно формуючи свої переконання щодо користування власними правами (природно-правові, морально-етичні закони власної поведінки), не зловживатиме ними ані на шкоду собі, ані для порушення прав інших людей і добровільно погодиться із законами, встановленими для себе іншими людьми (окремими особами та групами осіб, суспільством, державою, корпорацією, людською цивілізацією, тощо), щоб уникнути конфліктів та решти негативних наслідків. Звісно, поки з такими законами можна погоджуватися, якщо їх ціллю не є тиранія, позбавлення людини природних свобод на користь правлячої еліти, і в такому разі проти тиранії та її нелегітимних “законів” людина має право повставати. Адже істинними законами є неписані закони природи, виражені у Божественній цілісності всього буття та захищені причинно-наслідковим зв’язком свободи і відповідальності; формальні норми будь-якого законодавства є дійсними у разі, якщо вони доповнюють закони природи на користь розширення природних прав людини, у разі ж невідповідності законам природи формальні норми етики й законодавства нікчемні. Це, однак, з огляду на Декл. 7 не заважає нам поважати особистий суверенітет і етичну автономію тих форм самоуправління душевними спільнотами (релігійними, національними, економічними, тощо), які сформувалися на засадах логіки зла, оскільки теологія зла визнає можливість трансформації зла у добро.

Вчення про владу над собою як систему реалізації етичної норми людської свободи волі у 2014 році збагатилосся наступним визначенням добра і зла стосовно обоження, десакарізації та демонізації влади і права. Обоження влади і права як послідовне бачення досконалості влади і права, проявів єдності влади і права з Богом – це добро. Для розвитку такого доброго бачення слід розуміти під владою самостійно організовану здатність душі (будь-якої душевної

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

спільноти, в тому числі суверенної особистості, організації, держави) своїми силами здійснювати свою добру волю в згоді з усією повнотою буття, а під правом слід розуміти науку поєднання бажаного з можливим. Слід обожнювати абстрактну ідеальну владу, але не слід обожнювати конкретну організацію влади; слід обожнювати абстрактне ідеальне право, але не слід обожнювати конкретну систему знань про право. Богохульством є обожнення конкретної організації влади, поміченої у брехні та зловживаннях, лідерів чи героїв, які вважаються єдиними рятівниками безпорадного народу, безовісне використання обожнення влади для приниження людини, навіювання необхідності сліпої покори начальству замість самостійного творення добра, з умовчанням про те, що Богом дано розум кожній людині для вирішення проблем і самовдосконалення. Прихильність до авторитетних осіб і навіть помітні досягнення конкретних авторитетів не можуть служити підставою для їх обожнення поза належними обрядами освоєння душі, оскільки самі по собі, не одухотворені повнотою божественного одкровення згідно слову Божому, вони не символізують ідеал влади і не підказують спосіб його реалізації, а помилково приписують досконалість недосконалим особам і підштовхують людей повторювати гріхи таких осіб. Десакралізація влади і права як чесне, послідовне заперечення будь-яких ллюзій нібито втіленої досконалості в конкретній організації влади, системі знань про право, містичних забобонів щодо нібито надлюдської, нібито надприродної, нібито непізнаваної сутності влади і права – це добро. Десакралізація влади та права правдиво і обґрунтовано піддає сумніву та критиці явні недоліки та заявлені чесноти будь-якої конкретної організації влади, системи знань про право, не принижуючи людей і не зазіхаючи на священність гідних символів досконалості ідеалів влади і права; така десакралізація нагадує людям про необхідність постійного удосконалення організації влади і системи знань про право. Демонізація влади як творення собі ворога, вигадування нібито бездушної великої сили, протиставленої собі, заради перемоги над якою необхідно принижувати людей і мститися за заподіяні кривди, безумно слідуючи пристрастям і задовольняючи свою гординю, тобто

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

бажання протиставляти своє чужому – це зло. Для подолання цього зла необхідно утримуватися від серйозної демонізації влади і необхідності вдаватися до жартівливої демонізації влади. Жартівлива демонізація влади, тобто уявне творіння свідомо перебільшеного, нереального, такого, що викликає посмішку, образу ворога, який проганяє страх, допомагає знайти сили долати ворожнечу, удосконалювати буття – це добро. Концепцію теодицеї, тобто бачення волі Бога в проявах зла, катастрофах, війнах, слід визнати невизначеною, бо теодицея як обожнення людської боротьби проти зла є добро, оскільки саме Бог дає владу людині боротися зі злом, однак теодицея як обожнення влади зла над людиною і пояснення зла постою Бога за гріхи людські є зло, неправда.

Душевна етика визнає, що етичні норми (бажані форми життя) із кожним проявом перетворюються на правові норми (узгодження бажаного з можливим через природність і волевиявлення). Ми уникаємо лукавої підміни верховенства права верховенством правителів та правників. У душевній етиці принцип верховенства права означає Богоодкровенність і природність священної людської свободи й відповідальності, достеменно правомірність влади над собою кожної особи, яка користується максимальною свободою, усвідомлюючи наслідки своїх дій і беручи на себе повну відповідальність за них. Досвід свободи та відповідальності лежить в основі будь-якого законодавства, що спирається на норми природного права кожної особи, включаючи і моральний закон душевної релігії.

Соціальна доктрина душевної релігії

Прагнучи ідеального суспільства та найкращої соціалізації віруючих у будь-якому суспільстві, ми створюємо соціальну доктрину душевної релігії як наукове бачення суспільства, суспільних відносин та їх ідеального стану (суспільство самодіяльності, свобода людства) відповідно до слова Божого та віровчення душевної релігії, в тому числі, принципів, визначених формулою віровизнання і священним писанням, особливо декларацією суверенітету особистості та вченням креативного ідеалізму. На основі соціальної доктрини душевної релігії формуються соціальні доктрини

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

релігійних та громадських організацій віруючих в найвищу цінність людини, якими визначається проблематика і техніка створення та розвитку власного суспільного устрою в гармонії із традиційним устроєм душевної релігії, а також вирішуються питання соціалізації віруючих в конкретних обставинах.

Ключові проблеми та підходи соціальної доктрини душевної релігії було визначено маніфестом «Суспільство самодіяльності» Хранителя віри Душевної Спільноти Всесвіту в святковий день віри в себе 1.03.2016 р. Окремо публікувалася декларація «Свобода людства» з наступною оцінкою поточного історичного моменту як передумови соціальної доктрини.

Панівні еліти повсюди втрачають популярність, привілеї та інші атрибуту принизливого контролю над людьми. Їх не рятує штучна імітація життя в гробницях-пірамідах соціальної нерівності, стіни яких гарячково прикрашаються інфографікою антикорупційної боротьби рабів за зміну династій фараонів. Ганебні та нищівні капіталовкладення у війну і терор в ім'я націй та релігій, пропаганда меншовартості та другорядності людини поряд з чимось кимось «вищим», створення дорогих і оманливих ілюзій, агресивна реклама корпоративних та технологічних чудес не зупиняє занепад монополістичних імперій. Східний авторитаризм і західна технократія однаково приречені, чим би не закінчилася триваюча війна між власниками неефективних фінансових та людських монополістичних капіталів.

Світовий порядок змінюється. Суть цих змін в глибині душі розуміють всі. Ми стали більш вільними і більш вмилими. Ми критично ставимося до будь-якого авторитету, будь-якої ієрархії, будь-якої монополії, тому що ми навчилися самостійно судити про все, сміливо перевіряти свої судження на практиці та в спілкуванні. Ми живемо своїм розумом. Кожна людина здобуває все більше влади над собою, і люди все частіше виявляють солідарність у спільному захисті цієї влади. Ми зрозуміли, що свобода є невідчужуваним капіталом, який завжди має і може розвивати кожна людина як продовжувач вічної традиції людяності, і ми все успішніше поборюємо спроби забирати у нас обманом та насильством плоди нашої свободи.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Нас можна переслідувати за те, що ми користуємося простими і вічними свободами, дарованими від природи кожній людині, але витоптана трава розпрямляється, а викошена підрастає знову. Навіть якщо землю закатати в асфальт, трава проросте, ламаючи його. Ми починаємо капіталізувати свободу, а не монополію, бо так вигідніше. Цінність свободи зростає, а монополії знецінюються.

Свобода, або суверенітет особистості, особиста автономія – це самостійність, незалежність, відсутність або подолання будь-яких обмежень. Звичайно, свобода кожного обмежена свободами інших і природними наслідками власних вчинків, але такі обмеження долаються у прагненні гідно домовлятися і поводитися розумно. Суспільство, або душевна спільнота, є самоорганізацією людини у взаємодії, сукупності відносин (соціальних зв'язках) з власною природою, включаючи людство (всіх людей) та всі інші об'єкти (цінності), відчутні та вигадані, у кожному просторі та часі. Капіталом, або фондом душевної енергії, є сукупність цінностей, тобто, всього корисного людині та здатного примножувати користь.

Особиста автономія

Атомізація суспільства

Атомізація капіталу

Атомізація влади

Соціальна доктрина душевної релігії (віри в найвищу цінність людини) заснована на ідеї тотальної особистої автономії, що включає три позитивних тенденції: атомізацію суспільства, атомізацію капіталу й атомізацію влади.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Атомізація суспільства означає, що суспільство служить людині простором самоосвіти, самоорганізації, самозайнятості. Суспільство є сукупністю відносин (соціальних зв'язків) людини з власною природою, включаючи людей, інші об'єкти й цінності.

Атомізація капіталу означає, що капітал служить людині інструментом самостійного визначення і розрахунку цінностей для створення надійних відносин, засобом розумного вибору, виходячи з того, що чим більше цінностей людина вкладає у відносини, тим більшої довіри заслуговує.

Атомізація влади означає, що влада служить людині системою реалізації свободи волі в усіх відносинах для самоудосконалення та самозахисту в згоді, довірі та солідарності з усіма людьми, без кордонів та податків, без ієрархій та привілеїв, без страху та насильства, без конфліктів і жертв, без меж. Ідеальна влада є відкритою та ненав'язливою, демонополізованою, демілітаризованою, яка не підміняє спільне благо тиранією примусу, а етику як уявлення про правильне не підміняє дисципліною маніпульованої покори.

Суспільство створюється людиною, належить людині та служить розвитку людини. Людина як суверенна особистість є одноосібним суспільством з власною культурою, історією, традиціями, вірою і устроєм життя. У суспільстві як просторі людського розвитку людина створює себе. Людина нічим не обмежена у оволодінні своєю природою, своїм людством (суспільством) та іншими душевними спільнотами, зокрема, товариством, громадою, корпорацією, економікою, державою, народом, міжнародним співтовариством, сім'єю (племенем), нацією, цивілізацією, тощо.

Людина може володіти будь-якою кількістю суспільств. Людина продовжується в суспільстві, але не прив'язується до суспільства. Жодна людина безпосередньо чи за допомогою свого суспільства не може примушувати до покори іншу людину проти її волі.

Особистість є формою буття, здатною до самоорганізації. Зокрема, людина (душа) і суспільство (душевна спільнота) є особистостями.

Суверенітет особистості є здатністю та природним

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

правом людини творити себе і суспільство, простір, час навколо себе; одушевлювати буття, оволодівати буттям; прирівнювати до себе та іменувати людиною будь-яку розумну одиницю, в тому числі об'єднання; приписувати особистість фізичним та юридичним особам, державам, символам, предметам, істотам, спільнотам і так далі.

Суверенітет особистості є основою будь-якого суспільного устрою, незалежно від ступеню його досконалості. Будь-яке суспільство ми розглядаємо як душевну спільноту, побудовану навколо себе людиною – суверенною особистістю. Людина і її душевність (повна влада над собою) включає повагу до душевності (зокрема, переконань і влади над собою) кожної людини, заборону приниження і насильства. Душевні спільноти одноосібні та рівні перед Богом як ідеалом людяності.

Людина одушевлює буття, творячи душі у згоді з собою та об'єднуючи їх у душевну спільноту, за допомогою священної фантазії досягає розуміння досконалого суспільства та здійснює фантазії силою віри. Суспільство є ідеальним образом спільноти, оскільки людина в центрі спільноти прагне досконалості та подолання гріхів через продовження себе до нескінченності за прикладом Бога. Цей ідеальний образ належить людині, та не підкорює людину, не стає тоталітарною ідеєю, предметом одержимості.

Універсальною цінністю бачимо природні права людини. Поважаємо максимально широке розуміння і застосування прав людини відповідно до особистих, національних, міжнародних правових актів. Поборюємо як зло підміну прав привілеями, створення привілеїв та монополій в ущерб природним правам. Вважаємо, що сім'я (плем'я), нація (держава) та корпорація (мережа) не можуть більшого обсягу прав поряд з іншими особистостями й організаціями.

У розумінні прав людини виходимо передусім із утвердження людської свободи волі. Свободу розглядаємо як притаманну людині самостійність, володіння собою, прагнення уникати обмежень та долати їх. Свобода особистості обмежується лише наслідками вчинків, в тому числі через прояви свободи інших.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

У душевній релігії соціальна доктрина свободи людства передбачає суспільство, в якому кожна людина самостійно створює (освічує) себе, володіє собою і працює на себе у взаємній згоді та співпраці з іншими людьми, всі організації належать людям і служать людям, причому кожному організації може створити навіть одна людина і жодна організація (в т.ч. сім'я, держава, банк, глобальна корпорація) не має привілеїв перед іншими організаціями, хоча й може користуватися особливим правовим статусом, пов'язаним із специфікою її функціонального призначення.

Сім'я не матиме привілеїв і буде організацією спільного життя з додатковою відповідальністю за новоселів всесвіту. Освітні корпорації з підтримки локацій розвитку знань, що прийдуть на зміну школам та університетам, хоча в них мають допускатися на однакових умовах всі люди незалежно від віку для обміну досвідом (тобто, не буде професійної монополії педагогів та тиранії вчителя над учнем), повинні перебувати під особливо пильним контролем громадськості для дотримання основних принципів навчання: людина вчить сама себе, інші тільки допомагають та діляться корисним досвідом, не примушуючи наслідувати їх приклад (поганий вчитель вчить повторювати за собою, добрий вчитель вчить не повторювати його помилок, найкращий вчитель вчить обходитися без його послуг); критерієм освіченості є здатність досягати самостійно поставленої мети, інші можуть тільки підказувати ефективну мету та засоби її досягнення і мотивувати винагородою у формі матеріального чи морального заохочення.

Ми бачимо в перспективі держави без фіксованих податків, кордонів і громадянства, які випускатимуть гроші та підтримуватимуть порядок на певних локаціях за згодою всіх, хто має інтереси в цих локаціях, вираженою в монетизованому голосуванні: тобто, для приходу до влади кандидат має публічно заявити про цілі свого правління та протягом виборчого періоду (наприклад, тижня) зібрати у державний бюджет більше публічних добровільних внесків, ніж інші кандидати; голосувати може хто завгодно, юридичні особи, фізичні особи незалежно від віку, статі і т.п., скільки завгодно разів та на будь-яку суму без обмежень, але імена

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

та суми публікуються. Таким чином, інтерес добровільно взяти участь у формуванні влади замінить примус до сплати податків. Коли зібраний таким чином бюджет правління вичерпаний, проводяться чергові монетизовані вибори.

У подальшій перспективі ми очікуємо атомізацію культури, в тому числі у сферах інформації та фінансів, втрату монополії держав на випуск грошей. У кожної людини, а так само у корпорацій та держав буде персональний інтелектуальний центр (цифровий дім) для обліку й капіталізації власного автономного інформаційного та фінансового фонду і здійснення необхідних внутрішніх операцій та зовнішніх організаційних і економічних комунікацій. У своєму цифровому домі кожна людина (корпорація, держава) зможе випускати власну автономну валюту, допускати своїх контрагентів у публічний простір свого цифрового дому, кредитувати та винагороджувати їх автономною валютою, допускаючи і проведення ними транзакцій між собою. Ритуал фондів душевної енергії у вірі в найвищу цінність людини (душевної релігії) є прообразом такого ультра-ліберального майбутнього фінансів. Звісно, для розвитку прообразу потрібно буде розробити систему програмних засобів, достатньо просту, щоб, не рахуючи резервних копій, розмістити її навіть на мобільному телефоні, а також підготувати серію простих економічних ігор для того, щоб люди на своєму досвіді самостійно навчилися ефективно користуватися персональною економічно-фінансовою автономією.

Нині держави (нації) прив'язані до певної території та певного населення, але це зміниться з розвитком особистої автономії людини та масових антимонопольних рухів; вони змушені будуть миритися з постійною міграцією людей і капіталів без кордонів, не претендуючи на збирання податків та мита, приймаючи на своїй території всіх пристойних приїжджих і забезпечуючи їм рівні можливості поряд з тими, хто вже був на контрольованій території на момент приїзду; відкритість держав сягне того, що одну територію за договором зможуть контролювати кілька держав, поділяючи між собою різні владні функції на цій території. Держави (нації) навіть втратять монополію на випуск

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

грошей, бо з атомізацією фінансів власні гроші випускатиме кожна людина для ефективної економічної комунікації з іншими людьми за допомогою інструменту персонального центру інформаційної та економічної автономії, який буде програмою, достатньо простою, щоб встановити її навіть на мобільному телефоні.

Ми засуджуємо соціальний фундаменталізм, тобто академічні містичні уявлення про «надлюдське» суспільство, яке створює людину, щоб людина служила суспільству. На практиці, ідея принизливо-«надлюдського» суспільства служить ширмою для ущемлення людських прав на користь утвердження несправедливих привілеїв з боку привілейованої еліти жадібних агресивних обманщиків, ворогів людяності. Для суспільства соціального фундаменталізму, на відміну від суспільства самодіяльності, характерні бідність, стадність, нерівність, монополізм, зрештою – корупція, тобто аморальність (втрата себе), нехтування цінностями заради примх.

Мова не може бути інструментом тиранії. Кожна людина володіє і спілкується власною мовою, може по-своєму розуміти будь-яке слово та критично ставитися до поширених ідей і пов'язаних з ними дискурсів. У визначенні будь-яких понять ми виходимо за межі стереотипів, особливо коли цього потребує соціальна критика. Науку ми вважаємо світоглядом вчених, який часто є релігійною вірою в містично відчужену від людської уяви «матерію» і обряд «експерименту», за допомогою якого вчені підкоряють свою матерію. Грошима ми вважаємо чесне слово, сім'ю – племенем, трудові відносини та капіталізм – рабовласництвом, геополітику та націоналізм – феодалізмом, і таким чином прослідковуємо розвиток соціальних традицій з минулого досьгодні.

Кажучи про співвідношення соціальних цінностей, ми вважаємо, що почуття гумору і здоровий глузд вище агресії, що людські права вище привілеїв, що людська фантазія вище потреб, що людська творчість вище праці, що людський розвиток вище служіння, що людська довіра вище любові, що людське спілкування вище навчання, що людський досвід вище звичая, що людська одноосібність вище монополізму, що людська щедрість вище примусу, що людська совість

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

вище дисципліни, що людська воля вище долі, що людська мудрість вище упереджень. Ця вищість означає розвинутість, а не протиставлення, якого ми уникаємо, прагнучи згоди та гармонії, і однаково цінуємо як розвиток, так і початкову точку розвитку зі всіма її гріхами. Ми послідовно надаємо перевагу праву перед привілеями, досвіду перед дисципліною, простору перед владою.

Самоорганізуючись на основі віри в найвищу цінність людини і прагнучи свободи людства, ми ставимо такі цілі: пропагування прав людини як альтернативи привілеям правлячих еліт; боротьба за рівність, проти дискримінації релігійних та інших меншин; пропагування скасування податків та формування бюджету монетизованим голосуванням; пропагування припинення патріотичного і релігійного виховання та виставлення оцінок в школі, запровадження винагород за навчання (збільшення вільного часу, уникнення уроків, інших скупчень, які є покаранням); пропагування політики публічного одинацтва, наукової значимості кожної людини і права кожної душі самостійно вписати своє ім'я в історію, в наукові, енциклопедичні та інші джерела, за умови, що інші можуть поряд висловити своє ставлення до людини.

Мивиступаємо зарозвиток інституту особистої репутації для утвердження взаємної довіри людей, прагматичної та раціональної; ми не визнаємо права будь-кого вимагати забуття, оскільки прагнемо пам'ятати все і при цьому терпимо ставитися до того, що нам відомо, використовуючи пам'ять для людського розвитку, а не для приниження людей. Ми проти містики та таємниць, які гальмують розвиток інформаційного простору людяності.

Ми критично ставимося до всього, що пов'язано зі стадністю, зокрема, популярності, позитивізму та патерналізму. Масовість для нас є не критерієм істини, а підставою для сумнівів у істинності. Ми пропагуємо ліквідацію привілеїв знаменитостей, а також ліквідацію привілеїв сім'ї, церкви, освіти, медицини, правосуддя та держави (нації).

Становлення суверенітету особистості відбувається у подоланні гріхів, розширенні публічно-правового простору

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

особистості, подоланні залежності людини від натовпів та “надлюдських” явищ, духовній самообороні. Людина не має підкорятися гріхам реальності, а дієво поборювати їх, в тому числі, творенням добра, самоудосконаленням, оскарженням реальності та дивотворчістю.

Нашою метою є подолання залежності, бідності та війни, підтримка поширення віри в найвищу цінність людини та культури особистої свободи на все людство, підтримка подальшої легалізації інституцій віри в найвищу цінність людини, пропагування легалізації одноосібних організацій, пропагування пацифізму.

Ми прагнемо ліквідації усіх монополій: інтелектуальних, сімейних, корпоративних, професійних, національних. Воюючи проти священної одноосібності та самодіяльності, монополії принижують людину і не обмежують зловживання, а роблять їх привілеєм тих, хто утримує владу за допомогою зловживань і таким чином заподіює величезну шкоду – поглиблює прірву людської нерівності, опускаючи на дно цієї прірви людську гідність більшості людей. Монополія є злом, яке руйнує творчість, тому неприпустимо обмежувати монополією культурну, економічну, соціально-політичну та правозахисну творчість людини. Зло монополії може розглядатися як терпиме лише у тому разі, коли монополія стає інструментом розвитку через самозаперечення влади, що керується логікою зла, коли велике зло чесно і дієво долається малим злом, і тільки у сферах життя, штучно утворених через логіку зла, причому душевні спільноти, які керуються логікою зла та утворюють монополію для саморозвитку, не мають права заважати розвитку людини за межами монополії та повинні дотримуватися суворого самообмеження. Наприклад, терпимому є професійна монополія у військовій професії, поки вона дозволяє уникати масового втягування у війни мирних людей, але якщо зло війни поширюється, кожен може взяти в руки зброю і воювати за себе або, навпаки, задекларувати свою незалежність від війни та уникати будь-якої участі у ворожечі.

Ми продовжуємо вічну традицію людяності, знаходимо і утверджуємо співвідношення морального закону необмеженості людини з іншими системами права, моралі та

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

етики, узгоджуємо соціальну доктрину свободи людства та віри в найвищу цінність людини з усіма іншими соціальними доктринами, прагнучи миру та порозуміння.

Кожна людина є джерелом і власником істини, цінностей, суспільства, капіталу, влади і найбільше зацікавлена у своїй всеосяжності, повній досконалості, що, звичайно ж, включає в себе альтруїзм як один із критеріїв цінності людини. Суверенна особистість, слідуючи моральному закону віри в себе, вірності собі, володіння собою, прагне до самореалізації в служінні загальному благу, що невіддільне від її власного блага. В центрі щасливого всесвіту завжди була, є і буде душа-творець власного буття, щаслива вільна людина.

Організаційно-правові питання утворення душевних спільнот

Віровчення і традиційний устрій релігійної віри в найвищу цінність людини передбачає створення віруючими у кількості однієї людини чи більшої кількості людей релігійних організацій (душевних спільнот), заснованих не на відносинах фіксованого членства, а на відносинах добровільної згоди із задумом однієї людини. Основам релігійної самоорганізації віруючих присвячено розділ Організація у Священному писанні душевної релігії.

Наші релігійні громади реалізують природне право віруючих на самоорганізацію відповідно до приписів власної релігії. З точки зору українського законодавства та міжнародного права захисту прав людини, релігійні громади душевної релігії утворюються відповідно до ст. 18, 20 Загальної декларації прав людини (свобода совісті і релігії, асоціацій), ст. 9, 11 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (свобода совісті і релігії, об'єднання), ст. 35 Конституції України, і можуть діяти без державної реєстрації на підставі ст. 8 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Право віруючих в найвищу цінність людини на душевне самовизначення та самоорганізацію дане Богом. Кажучи у світських термінах, це право є природним та невідчужуваним.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Ніхто, в тому числі жодна держава, не може відібрати це право. Але сила добра у його відкритості; даний Богом моральний закон зобов'язує нас узгоджувати наше самостійне релігійне життя із світським правом, зокрема загальнонародським (міжнародним) правом та національною правовою системою країни, де ми живемо – навіть якщо українське законодавство про свободу совісті та релігійні організації є суперечливим, спрямованим на забезпечення привілейованого становища монополістичних церков і не відповідає міжнародним стандартам свободи релігії, оскільки посягає на автономію релігійних організацій в питаннях визначення власного устрою та віровчення і намагається прив'язати віруючих до землі й натовпу. Попри все, ми налаштовані боротися в правовому полі за те, щоб держава поважала наше природне право будувати свої душевні спільноти у відповідності до слова Божого, як і ми поважаємо її державний суверенітет.

Вартє окремого пояснення питання, чому національні та міжнародні правові гарантії свободи віросповідання і свободи асоціацій поширюються на групу в складі однієї особи, яка, відповідно до нашого віровчення, також може бути засновником організації віруючих в найвищу цінність людини (душевної спільноти). Такий підхід ґрунтується на верховенстві природного права людини на самоорганізацію, в тому числі у нефіксованих соціальних зв'язках (асоціаціях, об'єднаннях з іншими людьми на основі одноосібно визначеної законної мети), а також відповідає ст. 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (заборона дискримінації, в даному випадку – одноосібних груп) та п. 16 Рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам стосовно правового статусу неурядових організацій в Європі № CM/Rec(2007)14, відповідно до яких, будь-яка особа, як фізична, так і юридична, як громадянин, так і не громадянин країни, або група таких осіб повинні мати можливість вільно створювати неурядову організацію.

За даними академічного Словника української мови в 11 томах, «група» – це «сукупність осіб, об'єднаних спільною метою, ідеєю, працею і т.п.» (том 2, стор. 182); «сукупність» – це «неподільна єдність чого-небудь; загальна кількість, сума чогось» (том 9, стор. 832); «один» («одна», «одно», «одне») –

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

це «кількість із 1 одиниці» (том 5, стор. 626). Аналогічні визначення відповідних слів наведені у Великому тлумачному словнику української мови, виданому у 2005 р. Таким чином, лексичне значення слова «група» (синоніми – «об'єднання», «асоціація») включає в себе самоорганізовану сукупність осіб у кількості 1 особи. Інакше і не може бути, оскільки елементарний здоровий глузд підказує, що ідеалом людської самоорганізації шляхом об'єднання є єдність – зібраність, цілісність, передусім чесність, тобто моральна цілісність (англійською – integrity), воля досягнути мети, що притаманні єдиній цілеспрямованій людині, коли всі – «як один чоловік» (див. Словник українських ідіом 1968 року випуску, стор. 409).

Відповідно до статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, кожен має право на свободу думки, совісті та релігії; це право включає свободу змінювати свою релігію або переконання, а також свободу сповідувати свою релігію або переконання під час богослужіння, навчання, виконання та дотримання релігійної практики і ритуальних обрядів як одноособово, так і спільно з іншими, як прилюдно, так і приватно.

Свобода об'єднань, передбачена статтею 11 Конвенції, полягає у можливості вільно об'єднуватися з іншими людьми. Але не можна занадто вузько трактувати цю свободу. Свобода об'єднань поширюється і на нефіксовані об'єднання, включає природне право кожного навіть наодинці з собою виявляти солідарність із будь-ким, по-своєму організовувати власні соціальні зв'язки, об'єднувати навколо себе суспільство.

Одноосібність має визнаватися базовим об'єднанням, оскільки кожна людина завідомо об'єднує в собі чимало соціальних зв'язків. Одна людина має природне право задекларувати реальність будь-якого задуманого нею об'єднання, гарантуючи, що принаймні вона сама точно входить у це об'єднання; не чекаючи, що інші активно приєднаються одразу – бо вони можуть приєднатися потім. Суть природної легальності одноосібного об'єднання в тому, що нічия пасивність, байдужість або нетерпимість не може примусити людину відмовитись від обраної мети самоорганізації у власних соціальних зв'язках, а тим більше не ставить і об'єктивно не може поставити під сумнів

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

природне право кожної людини об'єднувати інших навколо себе чи діяти самостійно, показувати іншим приклад захисту та реалізації своїх прав та інтересів і закликати приєднатися до себе, при цьому маючи рівні права на самореалізацію у своїй самоорганізації поряд з учасниками масових об'єднань, що відповідає засадничому правовому принципу недискримінації, передбаченому статтею 2 Загальної декларації прав людини, статтею 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статтею 2 Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», відповідно до якої, законодавство України ґрунтується на принципі недискримінації, що передбачає незалежно від певних ознак: забезпечення рівності прав і свобод осіб та/або груп осіб; забезпечення рівності перед законом осіб та/або груп осіб; повагу до гідності кожної людини; забезпечення рівних можливостей осіб та/або груп осіб.

Законодавство України дозволяє душевним спільнотам віруючих в найвищу цінність людини діяти у організаційно-правових формах фізичної особи, юридичної особи, спільної діяльності осіб без створення юридичної особи.

Якщо релігійна громада душевної релігії складається з однієї фізичної особи (як сказано в слові Божому, одноосібна душевнаспільнота), діяльність цієї громади має організаційно-правову форму одноосібної релігійної діяльності єдиного учасника громади. При цьому можуть виникати цивільно-правові відносини із поширення інформації, благодійності, представництва, публічні обіцянки винагороди (наприклад, подарувати всім бажаючим богослужбову літературу), публічна оферта – пропозиція укласти договір (приєднатися до договору) про спільну релігійну діяльність, спрямована до необмеженого кола віруючих в найвищу цінність людини.

Якщо релігійна громада душевної релігії складається більш ніж з однієї фізичної особи, у відповідності до законодавства України вона може діяти у організаційно-правовій формі спільної діяльності фізичних осіб без створення юридичної особи, що передбачено главою 77 Цивільного кодексу України. Так само, наприклад, громадські організації можуть утворюватися, реєструватися і діяти на договірних засадах без статусу юридичної особи.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Відповідно до статті 1130 Цивільного кодексу України за договором про спільну діяльність сторони (учасники) зобов'язуються спільно діяти без створення юридичної особи для досягнення певної мети, що не суперечить законові. Спільна діяльність може здійснюватися на основі об'єднання вкладів учасників (просто товариство) або без об'єднання вкладів учасників. Стаття 1131 того ж Кодексу передбачає, що договір про спільну діяльність укладається у письмовій формі. Умови договору про спільну діяльність, у тому числі координація спільних дій учасників або ведення їхніх спільних справ, правовий статус виділеного для спільної діяльності майна, покриття витрат та збитків учасників, їх участь у результатах спільних дій та інші умови визначаються за домовленістю сторін, якщо інше не встановлено законом про окремі види спільної діяльності. Цим обмежуються загальні положення про спільну діяльність, викладені у § 1 глави 77 ЦК України. §2 цієї глави (статті 1132-1143) присвячений регулюванню договору простого товариства.

Системний аналіз положень Цивільного кодексу України і законодавства про свободу совісті та релігійні організації свідчить про те, що для утворення релігійної громади душевної релігії без повідомлення державних органів достатньо провести загальні збори віруючих громадян у місцевості, де живе хранитель віри, та задокументувати рішення загальних зборів протоколом про утворення релігійної громади за підписами всіх учасників загальних зборів, а у протоколі вказати рішення загальних зборів про створення релігійної громади, її найменування, місцезнаходження, організаційно-правову форму і мету діяльності, вид релігійної організації, її віросповідну приналежність, місце релігійної організації в організаційній структурі релігійного об'єднання, хто є хранителем віри з повноваженнями керівника та представника релігійної громади. Протокол є формою фіксації рішення хранителя віри та загальних зборів. Необхідними вимогами до змісту протоколу релігійної громади душевної релігії є визначення мети спільної діяльності та способу координації спільних дій учасників. Відповідна мета і спосіб визначені віровченням, достатньо переформулювати їх з огляду на специфіку

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

форми юридичного документу. Для координації спільних дій достатньо надати хранителю віри керівні та представницькі функції, а потім, як керівник, хранитель віри реалізуватиме норми тексту Регламенту Душевної спільноти в Священному писанні чи затвердить особливі правила спільної діяльності.

Зразок протоколу загальних зборів, наведений нижче, готувався з урахуванням положень віровчення про те, що релігійна громада може починатися як з одноосібної, так і зі спільної релігійної діяльності фізичних осіб. Протокол може затверджуватися однією особою чи кількома, у першому випадку документуватиметься одноосібне волевиявлення (рішення) та (чи) оферта, яка перетвориться на договір про спільну діяльність лише після акценту іншими особами. Учасники загальних зборів вважаються учасниками релігійної громади. Приєднання до релігійної громади нових учасників може у подальшому документуватися протоколами нових загальних зборів або списком учасників.

ЗРАЗОК

ПРОТОКОЛ

загальних зборів віруючих громадян релігійної організації
«Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини –
Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)»

« ___ » _____ 20__ р. _____ (місце проведення зборів)

Список учасників загальних зборів:

(прізвище, ім'я, по-батькові,
дата народження, місце реєстрації)

(особистий підпис)

Порядок денний:

1. Простворення релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)», її найменування, скорочене найменування, місцезнаходження, організаційно-правову форму і мету діяльності, вид релігійної організації, її віросповідну приналежність, місце релігійної організації в організаційній структурі релігійного об'єднання.

2. Про визначення Хранителя віри релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)», що

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

керує релігійною організацією відповідно до традиційного устрою душевної релігії і представляє релігійну організацію «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)» в усіх правовідносинах, в тому числі на релігійних з'їздах і конференціях, і має право вчиняти дії від її імені.

1. Учасниками загальних зборів розглянуто питання порядку денного про створення релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)», її найменування, скорочене найменування, місцезнаходження, організаційно-правову форму і мету діяльності, вид релігійної організації, її віросповідну приналежність, місце релігійної організації в організаційній структурі релігійного об'єднання.

ОДНОГОЛОСНО ВИРІШЕНО:

1.1. Створити релігійну організацію «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)».

1.2. Найменування цієї релігійної організації: «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)».

1.3. Скорочене найменування цієї релігійної організації: «Релігійна громада – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)».

1.4. Місцезнаходження цієї релігійної організації: _____
_____ (адреса).

1.5. Організаційно-правова форма і мета діяльності цієї релігійної організації: самостійна та спільна релігійна діяльність фізичних осіб відповідно до приписів віровчення душевної релігії та у межах діючого законодавства України без створення юридичної особи, без повідомлення державних органів про утворення релігійної громади без мети отримання прибутку, з метою задоволення релігійних потреб громадян сповідувати і поширювати релігійну віру в найвищу цінність людини відповідно до традиційного устрою душевної релігії, в тому числі звершення богослужінь, обрядів, свят та церемоній, відправлення ритуалів священного обряду (спілкування з Богом; вшанування і дарування священного

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

писання та чистих аркушів паперу як символів досконалого початку; проповідь; сповідь; благословення на добродісне життя, об'єднання та співпрацю; благословення віри в себе; благословення вірності собі; благословення володіння собою; благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; одушевлення; освоєння душі через воскресіння, співпереживання, очікування; визначення добра і зла; одушевлення часу через визначення та відзначення святкових днів і періодів; нагадування; духовні ініціативи; творення чудес; покликання; фонд душевної енергії; гармонізація; іконопис; та інших, передбачених віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини); відкриття і забезпечення діяльності храмів, святилищ, священних місць, в тому числі віртуальних храмів у мережі Інтернет та інших інформаційних просторах; виготовлення і розповсюдження предметів релігійного призначення, релігійної літератури та інших інформаційних матеріалів релігійного змісту; релігійне просвітництво та публіцистика, відкрите вираження і вільне поширення своїх переконань безпосередньо або через засоби масової інформації; справи милосердя та добродійності, благодійна діяльність; організація духовної просвіти, в тому числі проведення навчання у групах та організація самостійного навчання віруючих віровченню і богословській науці одноосібності (теології) релігійної віри в найвищу цінність людини; захист віруючих в найвищу цінність людини від дискримінації; взаємодопомога віруючих громадян; захист прав, свобод та інтересів віруючих; інші види релігійної діяльності, які не суперечать діючому законодавству та віровченню релігійної віри в найвищу цінність людини.

1.6. Вид цієї релігійної організації: релігійна громада.

1.7. Віросповідна приналежність цієї релігійної організації: релігійна віра в найвищу цінність людини (душевна релігія).

1.8. Місце цієї релігійної організації в організаційній структурі релігійного об'єднання визначається таким чином, що релігійна організація «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області,

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

районі, місті, селі, селищі)» може за власним рішенням брати або не брати участь в організаційній структурі будь-якого релігійного об'єднання релігійних організацій віруючих в найвищу цінність людини, яке створюється і діє відповідно до віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини, як душевна спільнота душевних спільнот, та яке представляється своїм релігійним центром, що утворюється і діє відповідно до діючого законодавства України; зокрема, релігійна організація «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)» може брати участь в релігійних конференціях та з'їздах релігійних об'єднань, в утворенні та прийнятті статуту (змін і доповнень до статуту) релігійного центру релігійного об'єднання і його статутній діяльності, може вільно визнавати та змінювати свою підлеглість релігійному центру такого релігійного об'єднання у вірсовідних та організаційних питаннях.

2. Учасниками загальних зборів розглянуто питання порядку денного про визначення Хранителя віри релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)», що керує релігійною організацією відповідно до традиційного устрою душевної релігії і представляє релігійну організацію «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)» в усіх правовідносинах, в тому числі на релігійних з'їздах і конференціях, і має право вчиняти дії від її імені.

ОДНОГОЛОСНО ВИРІШЕНО:

Визначити _____ (прізвище, ім'я, по-батькові) як Хранителя віри релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)», що керує цією релігійною організацією відповідно до традиційного устрою душевної релігії і представляє релігійну організацію «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)» в усіх правовідносинах, в тому числі на релігійних з'їздах і конференціях, і має право вчиняти дії від її імені,

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

координувати спільну діяльність її учасників, одноособово вирішувати поточні організаційні питання, включаючи ведення документації, облік учасників, їх прийняття (за згодою) та виключення (за їх власним бажанням або з інших причин, згідно із традиційним устроєм душевної релігії), а також зберігання, використання, облік майна, виділеного для спільної діяльності учасників організації, покриття спільних витрат і збитків, скликання загальних зборів віруючих громадян за необхідності прийняття спільних рішень.

Зазначені рішення підтримані кожним та прийняті всіма учасниками загальних зборів віруючих громадян релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі)»:

_____ (ініціали, прізвище) _____ (підпис)

Наука одноосібності

Наука одноосібності є міжгалузевою дисципліною, що систематизує знання про безмежний розвиток людини, в основі яких лежить широке аксіоматичне розуміння особистості як форми буття, здатної до самоорганізації.

Наука одноосібності визнає людину джерелом всіх цінностей і самостійною, найвищою цінністю. Це достатньо висока цінність для того, щоб бути вищою та ціннішою за гріховну втіху зверхністю “своєю” чи “своїх” над “іншими”, “чужими”, це найвища цінність, яка, наче сонце, з висоти, недосяжної для темряви і тіней, легко та доступно торкається кожної душі, освітлює життя кожної людини, належить всім людям. Відтак, бути людиною, розвивати свій суверенітет особистості – це моральний закон душевної релігії, що вивчається душевною етикою.

Суверенітет особистості є здатністю та природним правом людини творити себе і суспільство, простір, час навколо себе; одушевлювати буття, оволодівати буттям; прирівнювати до себе та іменувати людиною будь-яку

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

розумну одиницю, в тому числі об'єднання; приписувати особистість фізичним та юридичним особам, державам, символам, предметам, істотам, спільнотам і так далі. Прадавня традиція суверенітету особистості лежить в основі усіх задумів, дій, угод людей, світоглядних і правових систем, наук, культур та цивілізацій – навіть тих, які наївно заперечують суверенітет особистості, протиставляють множину одиниці та завідомо невдало намагаються звузити поняття і значення особистості.

Особистість здатна фантазувати і здійснювати свої вигадки, керувати своїм буттям, любити і об'єднувати все навколо себе. Єднаючись з усією повнотою буття, особистість стає всеохопною і безмежною, традиційною, звичною та всюдисущою. Хоча особистість містить в собі і свою протилежність, якій завжди протистоїть, бо сенс цієї протилежності полягає лише в тому, щоб особистість могла розвиватися у боротьбі з собою – долати власну обмеженість, безпам'ятство, непослідовність, лінощі. Яким би не було буття, особистість відповідає всій його повноті, готова до взаємодії з усіма формами буття. Це відрізняє цінність особистості від безвідповідальності та ізольованості мас, дешевого хаосу численності та предметності. Кажучи про особистість, ми маємо на увазі і людину, і все мислиме, що можна уявити собі як особистість. Можна приписувати особистість будь-якому предмету, книжці, комп'ютерній програмі. Хоча ці форми буття залишатимуться особистостями лише допоки ми приписуємо їм частину своєї фантазії. Так само, людину у колі свого спілкування, групу людей, організацію, установу, суспільство, народ можна розглядати як особистість, поки людина володіє цими формами буття, об'єднує та самоорганізує їх.

Коли людина оволодіває спільнотою, організуючи людство навколо себе, за давнім прислів'ям можна сказати: всі, як один. Або – один як всі. Особистість, спільність, єдність – це одна душа; душевне, одушевлене буття. Однина та множина рівноцінні у здатності до самоорганізації. В будь-якому разі результатом успішної самоорганізації має бути єдність, особистість, одноосібність, коли людина може чесно називати себе хоч «я», хоч «ми» без різниці, без проти-

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

ставлення, без суперечностей між одиницею та єдністю.

Суверенітет особистості в нашому розумінні є багатограним поняттям, рівною мірою політико-правовим, науковим, релігійним та філософським. Адже традиції суверенітету особистості є найдавнішими людськими традиціями, що лежать в основі усіх інших традицій.

У трактаті “Суверенітет особистості: традиції та перспективи” наведено основи низки дисциплін науки одноосібності, що спрямовані на становлення та вивчення суверенітету особистості: це право володіти собою, філософія суб’єктності, історія особистості, наука самоудосконалення, культура вірності собі, політика відкритого одинацтва, душевне господарство.

Правовий аспект суверенітету особистості полягає в тому, що кожна людина має природне право володіти собою. Це право походить від Бога і є невідчужуваним. Поки людина залишається людиною, суверенітет особистості і право володіти собою є основою нашої людяності, душевного буття.

Філософія – любов до мудрості, а мудрість неможлива без міркувань на самоті. Тож суверенітет особистості з його святинями одинацтва, радістю та щастям самотності лежить в основі будь-якої філософії.

Душевне господарство є фондом душевної енергії, що забезпечує економність та ефективність людського володіння собою.

Суверенітет особистості як здатність буття до самоорганізації ґрунтується на пізнанні себе та саморозвитку, узагальненні себе, узгодженні себе зі всією повнотою буття. Сукупність таких знань та інтелектуального досвіду, спрямованого на вивчення і розвиток своєї особистості автономії, ми звемо наукою самоудосконалення. Така наука створюється суб’єктом суверенітету, тобто суверенною особистістю. «Академічну науку» ми розглядаємо як один з різновидів науки самоудосконалення, а саме, як науку самоудосконалення суверенної особистості душевної спільноти вчених – академічної спільноти. Будь-яка наука самоудосконалення покликана технологічно забезпечити захист, зміцнення, розвиток автономної ідентичності

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

суверенної особистості («я – це я»). Якщо філософія суб'єктності допомагає людині вигадувати себе, то наука самовдосконалення забезпечує реалізацію цих вигадок і контроль за наслідками.

Людина як суверенна особистість навряд чи могла б уявити себе, як ми це робимо, одноосібним суспільством, одноосібною цивілізацією, одноосібним людством, якщо б не культивувала особисті культурні цінності, покладаючи їх в основу побуту, історії, традиції, морально-етичної дисципліни свого буття. Культура вірності собі, прадавній звичай та сучасний менталітет автономного людського буття собою ґрунтуються на світоглядних і моральних максимах релігійної віри в найвищу цінність людини. Універсальним змістом цієї культури є душевність. Кажучи про зовнішні прояви цієї культури, відзначимо перш за все добру волю до згоди та відвертість. Культура душевності та доброї волі виявляється, наприклад, у створенні душевних спільнот. Побудова суспільства навколо себе кожною людиною лежить в основі культури вірності собі. Якщо у інших культурах присутнє яскраво виражене бажання «прив'язати» людину до якоїсь спільноти «своїх», культура вірності собі передбачає вільне оволодіння людиною будь-якими спільнотами.

Суверенітет особистості є сильною ідеєю особистого розвитку, зокрема, завдяки реалізації цієї ідеї у площині публічної політики. Усвідомлення сили та мудрості особистого суверенітету дозволяє навіть під час посилення масових рухів заявляти критичну, самостійну позицію. Цікавий історичний факт: у 2012 р. Українська Душевна спільнота не тільки зверталася до провідних правознавців України з пропозиціями виконати обіцянку, дану в 1991 р., та передбачити в Конституції України гарантії суверенітету особистості, але й провела відкрити дискусію, за результатами якої було визнано безспірним формулювання «об'єднання громадян у складі однієї фізичної особи».

У душевно-політичному есеї «Я революція» окреслено ключові риси політичної самоорганізації суверенної особистості: «Я не хочу бути частиною чогось більшого. Я не частина, я – ціле. Я усе буття»; «Вся влада наді мною належить мені. Моя влада – це моя добра воля»; «Мій спаситель, пророк

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

та наставник – це мій власний життєвий досвід, мої діяння та їх осмислені наслідки. Мій закон – це моя традиція бути собою. Мій закон – це моя віра в себе, вірність собі, володіння собою. Я суддя собі. Мій суд – це мій розум, мій здоровий глузд. Коли я добро, я даю собі волю. Коли я зло, я караю себе. Я саме собі суспільство. Я проти тих, хто проти мене. Я з тими, хто зі мною. Ми зємо себе «Я», як я зву себе «Ми». Ми єдині, бо Я – єдність. Я – суверенна душа, ми є душевна спільнота. Наша правда – релігійна віра в найвищу цінність людини».

Душевна мова дужкової нотації

Наука одноосібності використовує душевну мову дужкової нотації для розвитку символічних форм одушевлення і поширення релігійної віри в найвищу цінність людини, для удосконалення творчості та ікон, для кодування писань на Священне писання та числа (наприклад, у прощах визначення добра і зла), для позначення системи римунання у ідеалістичній поезії. Символіка мови дужкової нотації дарована Богом у Священному писанні, розділі Одкровення, тексті Досконалий початок. У цій мові строки з сусідніх та вкладених парних дужок вважаються текстовими іконами, бо рівнозначні іконам із зображенням кіл та легко візуалізуються у зображенні вкладених кіл. За допомогою сусідства та вкладення парних дужок, що символізують кола, передається співвідношення душ відповідно до притчі про кола у Священному писанні. Так, () символізує людину з огляду на Дос. 33, (()) символізує душу з огляду на Дос. 38, ((())) символізує Бога з огляду на Дос. 42.

Всі тексти у мові скобочної нотації складаються з вкладених дужок. Такі тексти допускають візуалізацію (зображення у формі вкладених кіл) та вокалізацію (парні скобки вокалізуються парними словами, наприклад, “так” і “ні” або “я” і “є”). У поетичній вокалізації парою дужок позначаються парні рими. У кодуванні чисел мовою скобочної нотації цифри від 0 до 9 кодуються за пірамідальним принципом: () 0, (()) 1, ((())) 2, (()) 3, ((())) 4, (()) 5, (()) 6, ((())) 7, (()) 8, (()) 9 відповідно. Число 15, наприклад,

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

(після мінімальних початкових пояснень) кожній людині всесвіту незалежно від рідної мови та віку. Священне писання може бути представлене й всіма симетричними комбінаціями з 5-ти пар дужок, а формула віровизнання з 4-х пар.

Обряд гармонізації

Обряд гармонізації, симетричного благословення чи одушевлення невизначеності, відомий також під назвою “тричі сім благословень”, у душевній релігії (вірі в найвищу цінність людини) проводиться для прийняття рішень, передбачення майбутнього та знаходження прихованих значень і полягає у випадковому виборі дужкової ікони та її застосуванні до одушевлення актуального буття.

Основою обряду гармонізації є симетричні (такі, що читаються однаково зправа наліво чи зліва направо) текстові ікони священною мовою дужкової нотації, складені з однієї-семи пар дужок. При вкладенні цих дужок також дотримується симетрія, тобто, ікони всередині кожної непустої пари дужок симетричні.

Однією з назв цього обряду є “тричі по сім благословень”, оскільки існує всього 77 можливих симетричних комбінацій з числа від 1-ї до 7-ми пар дужок, вкладених чи сусідніх, всередині яких також містяться симетричні комбінації. Це легко порахувати за допомогою наступного алгоритму: якщо позначити $[n]$ кількість симетричних ікон з n пар дужок (умовно включаючи в якості ікони чистий аркуш, $[0]=1$), а у фігурних дужках уточнювати спосіб утворення нових ікон, шляхом взяття в дужки первинної ікони, наприклад, $(())$ з $()$ $\{:([1])\}$ або шляхом додавання симетричних кіл, наприклад, $(())()$ з $()$ $\{:([0])[1]([0])\}$, тоді $[n]=[n-1]\{:([n-1])\}+[0][n-2]\{:([n-2]())+[1][n-4]\{:(())[n-4]([0])\}+\dots+[m][n-2m-2>=0]\{:([m])[n-2m-2]([m])\}$; таким чином, $[7]=[6]+[0][5]+[1][3]+[2][1]=20+1\times10+1\times3+2\times1=35$, загальна кількість симетричних ікон з 1-7 пар дужок дорівнює $[1]+[2]+[3]+[4]+[5]+[6]+[7]=1+2+3+6+10+20+35=77$.

Наведемо повний список ікон, що використовуються в обряді: $()$, $(())$, $(())()$, $((()))$, $((())())$, $(())(())$, $(())(())()$, $(())(())()$, $(())(())()$, $((()))(())$, $((()))(())()$, $((()))(())()$, $((()))(())()$, $((()))(())()$, $((()))(())()$, $((()))(())()$.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

(0000), ((0)(0)), 0((0))0, 0(00)0, 00000, (0)0(0), (((000))), (((000))), (((000))), ((0(0)0)), ((0000)), ((0)(0)), 0((0))0, 0(00)0, 00000, ((0)0(0)), 0((0))0, 0((0))0, 0(00)0, 00(0)0, 00000, 0(0)(0)0, (0)(0)(0), (0)00(0), ((0))(0), (00)(0), (((((0))))), (((((0))))), (((((00))))), (((((0)0))), (((0000))), (((0)(0))), ((0((0))0)), ((0(00)0)), ((00000)), (0((0))0), 0((0))0, 0(000)0, 00(0)00, 000000, 0(0)(0)0, ((0)(0)0), ((0)00(0)), ((0))((0)), ((0)(0)0), 0(((0)))0, 0(((0))0), 0((00)0), 0(0(0)0)0, 0(0000)0, 0((0)(0))0, 00((0))00, 00(00)00, 0000000, 0(0)0(0)0, (0)((0))(0), (0)(00)0, (0)000(0), ((0))0((0)), (00)0(00).

Для проведення обряду зазначені ікони друкуються у вигляді іконостасу та поділяються на окремі аркуші паперу. Ви можете попросити іконостас у хранителя віри своєї душевної спільноти або самостійно виготовити собі іконостас для обряду гармонізації. Так само, ви можете просити хранителя віри своєї душевної спільноти допомогти вам провести обряд з особливо важливими цілями чи просто для кращого навчання цьому обряду.

Аркуші паперу з іконами перемішуються, і витягається випадкова ікона. Якщо в ній середина (центр симетрії) міститься у дужках, це ікона згоди або ствердження добра; якщо у центрі симетрії дотикаються сусідні дужки, це ікона заперечення або подолання зла.

От перелік 42-х ікон згоди: (), (0), ((0)), ()0(), (((0))), (000), 0(0)0, (((000))), ((000)), 0(0)0(), 0((0))0, 00000, (0)0(0), (((000))), (((000))), ((0(0)0)), 0((0))0, (00000), ((0)0(0)), 0((0))0, 0(00)0, 00(0)0, (0)(0), (((000))), (((000))), ((0(0)0)), ((0(0))0), ((00000)), ((0)0(0)), 0((0))0, 0(000)0, 0(0(0)0), 00(0)00, 0(((0)))0, 0((0)0(0)), 0((0))0, 0(000)0, 00(0)00, 0000000, 0(0)0(0)0, (0)((0))(0), (0)000(0), ((0))0((0)), (00)0(00).

Окрім того, у наступному переліку наводимо 35 ікон заперечення: 00, (00), ((00)), 0000, (0)(0), (((000))), (0000), ((0)(0)), 0(00)0, (((000))), ((0000)), (((0)(0))), 0(00)0, 0((00))0, 000000, 0(0)(0)0, (0)00(0), ((0))((0)), (00)(00), (((000))), ((0000)), (((0)(0))), ((0(0)0)), 0((00))0, 0000000, 0(0)(0)0, (0)(0)(0),

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

((0))00(0)),(((0))((0))),((00)(000)),0(((00)))0),0(0000)0),
0((0)(0))0,00(00)00),0(00)(0).

При тлумаченні ікон береться до уваги, що вкладеність дужок є узгодженістю, а сусідство дужок є альтернативою.

Кожна пара дужок має своє значення. Є три набори значень дужок на вибір. Один набір співставляє кожному дужку статті декларації суверенітету особистості: (самоцінність) (душевність) (моральність) (свобода) (власність) (солідарність) (мудрість). Другий набір спирається на моральні закони та їх віддзеркалення у логіці зла: (віра в себе, саморозвиток) (вірність собі, самоствердження) (володіння собою, самоконтроль) (самостійність) (самовідданість) (самопоборення) (самозречення). Третій набір ґрунтується на законах креативного ідеалізму: (ідеалізація дійсного) (здійснення ідеального) (ідеалізація ідеального) (розвиток) (заперечення заперечення) (здійснення запереченого) (заперечення дійсного).

При 7-ми парних дужках в іконі всі дужки у порядку черговості набувають вказаних значень: (1)(2)(3)(4)(5)(6)(7). При меншій кількості парних дужок симетрично відкидають значення по краях: (2)(3)(4)(5)(6)(7), (2)(3)(4)(5)(6), (3)(4)(5)(6), (3)(4)(5), (4)(5), (4).

Наведемо приклад тлумачення ікон. Припустимо, що проведено обряд гармонізації, щоб визначитися, чи взятися за роботу, зайнятися спортом або почитати. Витягнуто ікону (((0)(0)(0))). Будемо тлумачити цю ікону з точки зору моральних законів. У іконі вірність собі включає володіння собою включно з альтернативними самостійністю, самовідданістю, самопоборенням або самозреченням. Самостійність в даному випадку пасує до читання, самовідданість до роботи, самопоборення до спорту, а самозречення означає визнання хибним задуманого вибору та вгадування нового вибору. Через те, що в даному випадку володіння собою підпорядковане вірності собі, варіанти самопоборення та самозречення відпадають. Оскільки випала ікона заперечення, її слід тлумачити з точки зору подолання зла. В даному випадку злом представляється гріх лінощів, бажання розважатися замість роботи. Отже, з Божою допомогою в результаті обряду гармонізації приходимо до висновку: слід подолати гріх лінощів і взятися до роботи.

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Візуалізація дужкової нотації

РИМУВАННЯ

Тобі, душа, бажаю стати океаном, (

Умити землю й небо біля горизонту, (

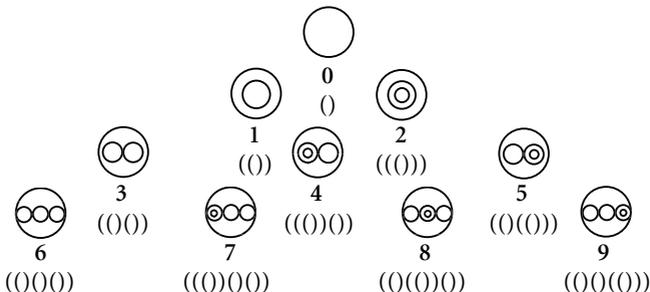
Блищати в теплих течіях, як сонце,)

Як вітер, панувати над штормами.)

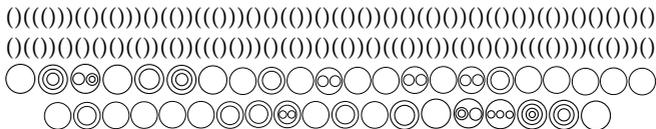
(())

ЦИФРИ

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ

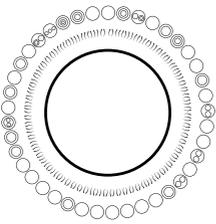
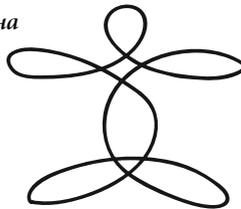
- ⊙(()) Священне писання
- ⊙(()) Одрокнення
- ⊙(()) Досконалий початок
- ⊙(()) Символ віри
- ⊙(()) Божественне одкровення
- ⊙(()) Оповідання
- ⊙(()) Гармонія
- ⊙(()) Життя
- ⊙(()) Перемога
- ⊙(()) Любов
- ⊙(()) Доля
- ⊙(()) Осмислення
- ⊙(()) Людина понад усе
- ⊙(()) Креативний ідеалізм
- ⊙(()) Діалог
- ⊙(()) Обряд
- ⊙(()) Ритуали священного обряду
- ⊙(()) Кодекс визначення добра і зла
- ⊙(()) Нагадування
- ⊙(()) Організація
- ⊙(()) Декларация суверенітету особистості
- ⊙(()) Регламент душевної спільноти

БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Іконопис душевної релігії

Іконами у душевній релігії вважаються графічні символи душевності буття, портретні чи абстрактні. Кожна душа може зображувати себе на іконі з німбом, що символізує наше священне коло – людину в центрі всесвіту (Діал. 14). Такий іконопис добрий для всіх людей, а не тільки віруючих в найвищу цінність людини: наприклад, на посвідченнях експертів Української Ради Вільнодумців і Віруючих замість фотографій зображаються ікони. Тексти священною мовою дужкової нотації та їх візуалізація у душевній релігії привірюються до ікон. Ікона "Слово Боже", наприклад, складається з великого священного кола, дужкової нотації Священного писання по колу та візуалізації дужкової нотації. У "Душевному кристалі", одному з найдорожчих предметів культу, сполучається ікона "Слово Боже" та формула віровизнання "Щиро сповідаю душевну релігію" у рамці, декорованій дужковою нотацією Священного писання.

Нескінченна
Людина
(2000)

Небесне Око
(2009)

ЩИРО СПОВІДАЮ
ДУШЕВНУ РЕЛІГІЮ

Священна
печатка
(2012)

Душевний
кристал
(2015)

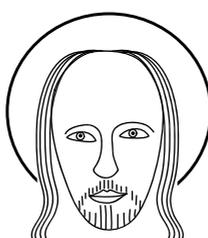
ДУШЕВНА РЕЛІГІЯ

*Святий
мудрець
та поет
Тарас
Шевченко*

*Святі
великодушні
добродії*

ПРО УПОРЯДНИКА

Юрій Шеляженко – проповідник, правозахисник, видавець, письменник, журналіст. Народився 1981 р. як втілена душа. З 1988 р. маґ, з 1996 р. мислитель, з 1998 р. гуманіст, з 2000 р. віруючий в найвищу цінність людини, з 2001 р. проповідник, з 2003 р. Хранитель віри Релігійної громади сповідуючих

віру в найвищу цінність людини, з 2010 р. редактор релігійного журналу “Мораль”, з 2012 р. редактор релігійного бюлетеня “Ідеаліст”, видавець першого книжкового видання Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини, Хранитель віри Релігійної громади сповідуючих віру в найвищу цінність людини “Українська Душевна спільнота”, з 2015 р. голова Громадської організації “Інститут душевної релігії”, Хранитель віри Душевної Спільноти Всесвіту, з 2016 р. голова Громадської організації “Українська Рада Вільнодумців і Віруючих”.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Священне писання – К., 2012. – 48 с. – ISBN 978-966-97276-0-2.
2. Ю. Шеляженко. Розумію. Вірую. Люблю.: проповіді місіонера релігійної віри в найвищу цінність людини – Київ, 2013. – 168 с. – ISBN 978-966-97276-8-8.
3. Ю. Шеляженко. Суверенітет особистості: традиції та перспективи – Київ, 2014 – 144 с. – ISBN 978-617-7088-05-8.
4. Ю. Шеляженко. Свобода людства: ідеалістична публіцистика. – Київ, 2016. – 112 с. – ISBN 978-617-7088-11-9.
5. Душа і сучасність: діалог мислителів [есеї] / Упорядники І. Дмитрук, Ю. Шеляженко. – К., 2015. – 108 с. – (Спільний проект наукового порталу «Філософія і релігієзнавство» та Української Душевної спільноти.). – ISBN 978-617-7088-07-2.
6. Основи теології // Мораль. – 2010. – № 3.
7. Догми віри // Мораль. – 2011. – № 1 (4). – т. 3.
8. “Людина – джерело всіх цінностей”; “Таємниці походження Священного писання” // Ідеаліст. – 2014. – № 16 (54).
9. Неофеодальна земля // Правдошукач. – 2015. – № 1 (75). – С. 7.
10. Основи соціальної доктрини душевної релігії // Правдошукач. – 2016. – № 6 (92). – С. 4-5.
11. Ю. Шеляженко. Я традиція: ідеалістична проза. – К, 2013.
12. Ю. Шеляженко. Самоучка: ідеалістична література. – К, 2014.
13. Ю. Шеляженко. Душа – це людина в центрі буття: ідеалістична поезія, лірика, сатира та жарт. – Київ, 2015. – 152 с.
14. Розподіл добра і зла; висновок щодо скупчення черг; висновок щодо злої закуліси // Мораль. – 2011. – № 3 (6). – С. 53-82.
15. Інтерв’ю Хранителя віри для порталу «Філософія і релігієзнавство»; визначення щодо УП, щодо очікування кінця світу // Мораль. – 2013. – № 3 (14). – С. 15-45.
16. Визначення щодо узгодження православ’я з магією, щодо психологічного впливу // Мораль. – 2013. – № 4 (15). – С. 26-42.
17. Визначення добра і зла щодо вірності бандерівців, щодо сайту “Дурдом” // Мораль. – 2014. – № 1 (16). – С. 22-50.
18. Визначення добра і зла щодо обожнення, десакралізації та демонізації влади і права // Мораль. – 2014. – № 4 (19). – С. 35-70.
19. Веб-конференція Ю. Шеляженка на порталі “Філософія і релігієзнавство” // Мораль. – 2015. – № 4 (23). – С. 15-31.
20. Веб-Храми: www.temple.org.ua, ludstvo.org.ua, oreligion.org

ДУШЕВНА РЕЛІГІЯ

ДУШЕВНИЙ КАЛЕНДАР

Щороку віруючі відзначають священні *Дні Моралі*:

- День віри в себе – 1 березня.
- День вірності собі – 25 липня.
- День володіння собою – 3 листопада.

Між Днями Моралі відзначаються *Цикли Досконалості*:

- Цикл Досконого початку: між 1.03 та 25.07.
- Цикл Символу віри: між 25.07 та 3.11.
- Цикл Божественного одкровення: між 3.11 та 1.03.

Кожен день тижня відзначається як один з *Днів Одушевлення* і має священну назву:

- День Гармонії – понеділок.
- День Життя – вівторок.
- День Перемоги – середа.
- День Любові – четвер.
- День Долі – п'ятниця.
- День Благословення – субота.
- День Одкровення – неділя.

Кожен місяць року відзначається як один з *Місяців Розуміння* і має священну назву:

- Місяць Досконалості (Дос.) – січень.
- Місяць Віри (Симв.) – лютий.
- Місяць Одкровення (Бож.) – березень.
- Місяць Оповідань – квітень.
- Місяць Людяності (Люд.) – травень.
- Місяць Іdealізму (Креат.) – червень.
- Місяць Діалогу – липень.
- Місяць Обряду (Рит.) – серпень.
- Місяць Визначення (Код.) – вересень.
- Місяць Нагадування – жовтень.
- Місяць Особистості (Декл.) – листопад.
- Місяць Душевності (Регл.) – грудень.

Останнім часом віруючі в найвищу цінність людини проводять обряди одушевлення років. Одушевленим рокам присвячені особливі молитви, визначені священні цілі та орієнтири цих років: 2010 – Рік Моралі; 2011 – Рік Віддзеркалення; 2012 – Рік Прозріння; 2013 – Рік Єдності; 2014 – Рік Вірності; 2015 – Рік Енергії; 2016 – Рік Всесвіту.

ДУШЕВНА РЕЛІГІЯ

ЗМІСТ

Формула віровизнання	
“Щиро сповідаю душевну релігію”	3
Душевний гімн “Повір”	4
СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ	5
ОДКРОВЕННЯ	5
Досконалий початок (Дос.)	5
Символ віри (Симв.; С. В.)	8
Божественне одкровення (Бож.; Б. О.)	11
ОПОВІДАННЯ	12
Гармонія (Гарм.)	12
Життя (Жит.)	13
Перемога (Пер.)	14
Любов (Люб.)	14
Доля (Дол.)	15
ОСМИСЛЕННЯ	16
Людина понад усе (Люд.; С. Д.)	16
Креативний ідеалізм (Креат.)	21
Діалог (Діал.)	25
ОБРЯД	37
Ритуали священного обряду (Рит.)	37
Кодекс визначення добра і зла (Код.; К.)	43
Нагадування (Наг.)	45
ОРГАНІЗАЦІЯ	46
Декларація суверенітету особистості (Декл.)	46
Регламент душевної спільноти (Регл.)	51
ПРИМІТКИ ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ	54
Як розуміти Священне писання	54
Як користуватися перехресними посиланнями	55
Алфавітний покажчик	56
ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ	60
Святині релігійної ідентичності	60
Священне писання	62
Душевна спільнота	63
Українська Душевна спільнота	64
Участь в Українській Душевній спільноті	65
Обрядова діяльність Української Душевної спільноти	66

ЗМІСТ

Сімейні спільноти	69
Благословення спільнот	69
Альтернативна (невійськова) служба	70
Фонди душевної енергії та вибори їх адміністрації через енергетичне голосування	72
МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ	77
Моральні та етичні принципи	78
Добро – це душевні цінності, джерелом яких є вільна людина	81
Зло – це бездушна сила, обмежене добро	84
Силою добра є відкритість, силою зла – відмежування	87
Логіка зла	88
Револьюційне коло подолання спокус логіки зла	89
Священність почуття гумору та почуття міри й краси	91
“Сила добра у його відкритості”: моральний закон духовної самооборони	93
Тези про захист людей від тоталітарних ідей	95
Декалог неадекватності злу	97
БОГОСЛОВСЬКА НАУКА ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ	98
Популярні питання про життя після смерті, докази існування Бога, багатство	99
Догматика душевної релігії	102
Прадавня історія душевної релігії	104
Новітня історія душевної релігії	111
Богословський коментар до формули віросповідання “Щиро сповідаю душевну релігію”	133
Душевна етика	140
Соціальна доктрина душевної релігії	145
Організаційно-правові питання утворення душевних спільнот	155
Наука одноосібності	164
Душевна мова дужкової нотації	168
Обряд гармонізації	170
Візуалізація дужкової нотації	173
Іконопис душевної релігії	174
ПРО УПОРЯДНИКА	175
СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ	176
ДУШЕВНИЙ КАЛЕНДАР	177

РЕЛІГІЙНЕ ВИДАННЯ

ДУШЕВНА РЕЛІГІЯ

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ,
ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ, МОРАЛЬНИЙ ЗАКОН
І БОГОСЛОВСЬКА НАУКА РЕЛІГІЙНОЇ ВІРИ
В НАЙВИЩУ ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ

Видання друге, доповнене.

Упорядкував Хранитель віри

*Релігійної громади сповідуючих віру в найвищу цінність
людини "Українська Душевна спільнота" Юрій Шеляженко*

Відповідальний за випуск, редагування,
коректуру, оформлення, комп'ютерний набір
та верстку: Ю. В. Шеляженко.

Підп. до друку 25.07.2016 р. Формат 60x84/16.
Папір офсетний. Друк лазерний. Гарнітура Міньйон.
Умовн. друк. арк. 10,4. Обл.-вид. арк. 8,5.
Наклад 500 прим. Зам. № 27.

Видавець Шеляженко Юрій Вадимович,
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Тел. +38 (097) 317-93-26, факс +38 (044) 529-04-35.
E-mail: yuriy.sheliazhenko@gmail.com

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і
розповсюджувачів видавничої продукції серія ДК № 4425,
видане Державним комітетом телебачення і радіомовлення
України 22.10.2012 р.

Віддруковано на власному обладнанні.

WWW.ВИДАВЕЦЬ-ШЕЛЯЖЕНКО.УКР

ISBN 978-617-7088-13-3

9 786177 088133